

Fremsat den {FREMSAT} af økonomi- og erhvervsministeren (Brian Mikkelsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalingstjenester og elektroniske penge, lov om værdipapirhandel m.v., lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme og forskellige andre love¹

(Bevilling af engagementer, tilladelse til og tilsyn med auktionsplatform for handel med CO₂-kvoter og fælles datacentre)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 342 af 8. april 2011, som senest ændret ved § 2 i lov nr. 616 af 14. juni 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes efter stk. 12 som nyt stykke:

»Stk. 13. Kapitel 20 c finder anvendelse på fælles datacentre.«

Stk. 13-16 bliver herefter stk. 14-17.

2. § 1, stk. 16, der bliver stk. 17, ophæves.

Stk. 17, der bliver stk. 18, bliver herefter stk. 17.

3. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 27:

»27) Kompetente myndigheder:

De nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at udøve tilsyn med virksomhedstyper omfattet af denne lov.«

4. § 9, stk. 9, ophæves.

Stk. 10 og 11 bliver herefter stk. 9 og 10.

5. I § 9, stk. 10, der bliver stk. 9, udgår »og operatører af regulerede markeder«.

6. I § 13 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for pengeinstitutters, realkreditinstitutters, fondsmæglerselskabers og investeringsforvaltningsselskabers egne udstedte instrumenter, der kan indgå i basiskapitalen.«

7. § 31, stk. 11, ophæves.

8. § 39, stk. 6, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 6. En finansiel virksomhed, der ønsker at udøve tjenesteydelser i et land uden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, skal give Finanstilsynet

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1 (ændring af prospektdirektivet) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet.

meddelelse herom senest en måned inden aktiviteterne påbegyndes med angivelse af, i hvilket land virksomheden ønskes påbegyndt, og hvilke aktiviteter der ønskes udøvet. Hvis det ikke er muligt at give Finanstilsynet meddelelse herom senest en måned inden aktiviteterne påbegyndes, skal meddelelse ske snarest muligt.

Stk. 7. Virksomhederne skal meddele Finanstilsynet om enhver ændring i de stk. 6 nævnte aktiviteter senest en måned inden ændringen foretages. Hvis det ikke er muligt at meddele Finanstilsynet ændringen senest en måned før ændringen foretages, skal meddelelse ske snarest muligt.«

9. I § 62, *stk. 2, 1. pkt.*, ændres »underretning af Finanstilsynet« til: »ansøgning om godkendelse«.

10. I § 78, *stk. 1, nr. 2*, ændres »direktør eller bestyrelsesmedlem« til: »er direkte eller indirekte besidder af en kvalificeret andel, bestyrelsesmedlem eller direktør«.

11. I § 125 a, *stk. 1*, ændres »2010 og 2011« til: »2010, 2011 og 2012«.

12. I § 125 a, *stk. 1*, ændres » stk. 2« til: » stk. 2 og 3«.

13. I § 125 a indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Ved opgørelsen af kravet i medfør af *stk. 1*, kan Finanstilsynet tillade, at virksomheder, der den 1. januar 2010 eller derefter er begyndt at anvende en intern metode til opgørelse af de risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationel risiko, jf. § 143, *stk. 3*, anvender reglerne, der var gældende før 1. januar 2011 for virksomheder, der ikke anvender en intern metode til opgørelse af de risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationel risiko.«

14. § 224, *stk. 6*, ophæves.

15. § 226, *stk. 5*, ophæves.

16. § 343 p, *stk. 1*, affattes således:

»Finanstilsynet udfører de tilsynsopgaver, som Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed uddelegerer til Finanstilsynet i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer. Endvidere bistår Finanstilsynet på anmodning Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed med at udføre dens opgaver i forbindelse med undersøgelser af kreditvurderingsbureauer og kontroller på stedet.«

17. § 343 p, *stk. 2 og 3*, ophæves.

18. Efter § 343 p indsættes:

»Afsnit X c

Fælles datacentraler

Kapitel 20 c

Fælles datacentraler

§ 343 q. Ved fælles datacentraler forstås i denne lov virksomheder, hvis væsentligste aktiviteter omfatter it-drifts- eller udviklingsopgaver for flere finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder, og som overvejende er ejet af

- 1) en eller flere finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder i forening, eller
- 2) en eller flere foreninger, hvis medlemmer overvejende er finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder.

Stk. 2. Reglerne gælder tillige for datacentraler, der udfører væsentlig it-drift for den fælles betalingsinfrastruktur, såfremt flere finansielle virksomheder har væsentlige ejerandele heri.

Stk. 3. Finanstilsynet kan, hvis særlige grunde gør sig gældende, dispensere fra reglerne i stk. 1 og 2. Dispensationer skal være tidsbegrænsede, men kan fornyes.

§ 343 r. Reglerne om betryggende kontrol og sikkerhedsforanstaltninger på it-området, der er udstedt i medfør af denne lovs § 71, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler.

Stk. 2. Reglerne om outsourcing udstedt i medfør af § 72 a finder tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler ved outsourcing af væsentlige it-opgaver, der udføres for virksomheder omfattet af lovens § 5, stk. 1.«

19. I § 345, stk. 2, nr. 1, ændres »finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder« til: »finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og fælles datacentraler«.

20. I § 346, stk. 1, ændres »finansielle virksomheders og finansielle holdingvirksomheders« til: »finansielle virksomheders, finansielle holdingvirksomheders og fælles datacentralers«.

21. I § 347, stk. 1, indsættes efter »finansielle holdingvirksomheder,«: »fælles datacentraler,«.

22. I § 347, stk. 2, ændres »en finansiel virksomhed og dens filialer eller en finansiel holdingvirksomhed« til: »en finansiel virksomhed og dens filialer, en finansiel holdingvirksomhed eller en fælles datacentral«.

23. § 347 b affattes således:

»§ 347 b. Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en fælles datacentral at lade foretage en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse. Den uvildige undersøgelses resultater skal afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for et af Finanstilsynet fastsat tidspunkt. Finanstilsynet kan bestemme, at de sagkyndige personer løbende skal foretage afrapportering til Finanstilsynet om forhold i forbindelse med undersøgelsen.

Stk. 2. Den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer. Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral udpeger de sagkyndige personer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer.

Stk. 3. Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Stk. 4. De sagkyndige personer skal udlevere en kopi af den skriftlige rapport om undersøgelsen til Finanstilsynet senest samtidig med, at denne udleveres til den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral.

Stk. 5. De sagkyndige personer skal straks give Finanstilsynet oplysninger om forhold, de bliver opmærksomme på i forbindelse med den uvildige undersøgelse, såfremt der er oplysninger af væsentlig betydning for virksomhedens risikoprofil eller forretningsmodel, som medfører en ikke uvæsentlig risiko for, at disse forhold kan udvikle sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.«

24. I § 354, stk. 6, nr. 12, ændres »Skifteretten« til: »Kurator, skifteretten«.

25. I § 354, stk. 6, nr. 21, udgår: »Kommissionen, hvis den har behov herfor til varetagelse af dens opgaver i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer,«.

26. I § 354 c, stk. 1, ændres »et kreditvurderingsbureau efter § 373, stk. 1 og 2, for overtrædelse af« til: »en finansiel virksomhed efter § 373, stk. 2, for overtrædelse af artikel 4, stk. 1, i«.

27. § 354 c, stk. 2 og 3, ophæves.

28. § 361, stk. 1, nr. 7, ophæves.

Nr. 8-31 bliver herefter nr. 7-30.

29. I § 361, stk. 1, affattes nr. 27-31, der bliver nr. 26-31, således:

»26) Udstedere, som er optaget til handel på et reguleret marked, jf. lov om værdipapirhandel, betaler årligt 2.000 kr.

27) E-penge-institutter, jf. lov om betalingstjenester og elektroniske penge, betaler årligt 60.000 kr.

28) E-penge-institutter med begrænset tilladelse, jf. lov om betalingstjenester og elektroniske penge, betaler årligt 6.000 kr.

29) Udenlandske investeringsinstitutter omfattet af §§ 18 og 19 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler årligt 8.000 kr.

30) For hver meddelelse, anmeldelse eller ansøgning om grænseoverskridende markedsføring af andele i investeringsinstitutter, jf. §§ 18-21 i lov om investeringsforeninger m.v. betales 2.500 kr.

31) En fælles datacentral betaler årligt 53.000 kr. Såfremt en fælles datacentral i et regnskabsår gennemsnitligt har færre end 25 ansatte, betaler den fælles datacentral årligt 1.000 kr.«

30. I § 372, stk. 1, udgår », jf. dog stk. 2«.

31. § 372, stk. 2, ophæves.

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 2 og 3.

32. I § 373, stk. 1, ændres »§ 39, stk. 1, 3, 4 og 6,« til: »§ 39, stk. 1, 3 og 4,« og »§ 226, stk. 1 og 2 og stk. 5, 1. pkt.« ændres til: »§ 226, stk. 1 og 2,«.

33. I § 373, stk. 1, udgår: »samt artikel 14 og artikel 24, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer«.

34. I § 373, stk. 2, ændres »samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer, dog ikke artikel 14 og artikel 24, stk.1, litra b,« til: »samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder samt artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer,«.

§ 2

I lov om betalingstjenester og elektroniske penge, jf. lovbekendtgørelse nr. 365 af 26. april 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 24 ændres »§ 90, stk. 1, nr. 1« til: »§ 88, stk. 1, nr. 1«.

2. § 78, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Udbyderen må ikke hindre betalingsmodtager i at opkræve et gebyr hos betaler for brugen af det pågældende betalingsinstrument eller tilbyde betaleren en rabat. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om forbud eller begrænsning af retten til at opkræve gebyr.«

3. § 80, stk. 4 og 6 ophæves.

Stk. 5 bliver herefter stk. 4 og stk. 7-10 bliver herefter stk. 5-8.

4. I § 80, stk. 7, der bliver stk. 5, udgår »i den ikkefysiske handel«.

5. I § 80, stk. 9, der bliver stk. 7, ændres »stk. 8« til: »stk. 6«.

6. I § 80, stk. 10, der bliver stk. 8, ændres »internationale betalingsinstrumenter« til: »visse betalingsinstrumenter«.

7. I § 92 ændres: »kapitel 2 og 3« til »kapitel 2, 3 og 3 a«.

8. I § 106, stk. 2, ændres »§ 80, stk. 2-4« til: »§ 80, stk. 2 og 3«.

9. I § 107, stk. 2, ændres »§ 80, stk. 2 og 4-7« til: »§ 80, stk. 2, 4 og 5«.

§ 3

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 298 af 8. april 2011 som ændret ved § 230 i lov nr. 456 af 18. maj 2011, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009 om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer, EU-Tidende 2009, nr. L 146, side 37.« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/44/EF af 6. maj 2009 om ændring af direktiv 98/26/EF om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer og direktiv 2002/47/EF om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse for så vidt angår forbundne systemer og gældsfordringer, EU-Tidende 2009, nr. L 146, side 37, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1 (ændring af prospektdirektivet) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet.«

2. I § 7, stk. 6 og 7, ændres »jf. stk. 4« til: »jf. stk. 5«.

3. I § 7 a, stk. 2, ændres »jf. § 9, stk. 10, i lov om finansiell virksomhed.« til: »jf. § 17, stk. 2, 2. og 3. pkt.«

4. I § 8, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »Virksomhed omfattet af § 7, stk. 1,«: »samt en operatør af et reguleret markeds drift af en multilateral handelsfacilitet«.

5. Efter § 8 a indsættes:

»§ 8 b. En udenlandsk operatør, der er meddelt tilladelse til at drive et reguleret marked eller en multilateral handelsfacilitet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan lade fjernmedlemmer, -deltagere eller -brugere her i landet få adgang til det regulerede marked eller den multilaterale handelsfacilitet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i operatørens hjemland.

Stk. 2. En udenlandsk operatør kan få Finanstilsynets tilladelse til at drive et reguleret marked eller en multilateral handelsfacilitet her i landet, hvis operatøren er etableret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis den kompetente myndighed i operatørens hjemland har givet operatøren tilladelse og fører tilsyn med operatøren i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning, hvormed afsnit III i direktiv 2004/39/EF (MiFID-direktivet) er gennemført. Tilladelsen kan gives, hvis operatøren opfylder betingelserne i § 8, stk. 2, med de nødvendige tilpasninger. Kravene til Finanstilsynet i § 8, stk. 5, finder anvendelse på behandlingen af ansøgningen.

Stk. 3. Når en udenlandsk operatør er meddelt tilladelse efter stk. 2, finder denne lov anvendelse på operatøren og dennes aktiviteter her i landet.

§ 8 c. Et reguleret marked kan få tilladelse til at være auktionsplatform i henhold til Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktioneringsforordningen).

Stk. 2. Tilladelse efter stk. 1 er betinget af, at det regulerede marked og dets operatør opfylder kravene i denne lovs kapitel 3 og 4 med de nødvendige tilpasninger.

Stk. 3. Hvis operatøren af det regulerede marked ikke er etableret i Danmark, kan tilladelse efter stk. 1 gives, hvis

- 1) det regulerede marked opfylder kravene i denne lovs kapitel 3 og 4 med de nødvendige tilpasninger, og
- 2) operatøren er etableret i et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og den kompetente myndighed i operatørens hjemland har givet operatøren tilladelse og fører tilsyn med operatøren i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning, hvormed afsnit III i direktiv 2004/39/EF (MiFID-direktivet) er gennemført.

Stk. 4. En operatør kan få tilladelse til at drive et reguleret marked, der har tilladelse til at være auktionsplatform i henhold til Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktioneringsforordningen) i et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis

- 1) operatøren opfylder kravene i denne lovs kapitel 3 og 4 med de nødvendige tilpasninger, og
- 2) den kompetente myndighed i det regulerede markedes hjemland giver det regulerede marked tilladelse i henhold til Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktioneringsforordningen) og fører tilsyn med det regulerede marked i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning, hvormed afsnit III i direktiv 2004/39/EF (MiFID-direktivet) er gennemført.

Stk. 5. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilladelse, skal dette begrundes og meddeles ansøgeren senest 6 måneder efter ansøgningens modtagelse, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, senest 6 måneder efter, at ansøgeren har fremsendt de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelsen. Der skal under alle omstændigheder træffes afgørelse senest 12 måneder efter ansøgningens modtagelse. Har Finanstilsynet ikke senest 6 måneder efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning om tilladelse truffet afgørelse, kan selskabet indbringe sagen for domstolene.«

6. I § 10 d, stk. 2, 1. pkt., ændres »underretning af Finanstilsynet« til: »ansøgning om godkendelse«.

7. § 17, stk. 2, 2. pkt., ophæves og i stedet indsættes: »En operatør af et reguleret marked, der ønsker at drive en multilateral handelsfacilitet som en alternativ markedsplads, skal give meddelelse herom til Finanstilsynet inden påbegyndelse af den alternative markedsplads. Multilaterale handelsfaciliteter, der har været i drift inden en sådan meddelelse, kan ikke efterfølgende drives som alternative markedspladser.«

8. § 20, stk. 6, 1. pkt., affattes således:

»En operatør af et reguleret marked, der har til hensigt at lade fysiske eller juridiske personer i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, blive fjermedlemmer af det regulerede marked eller en multilateral handelsfacilitet, skal give Finanstilsynet meddelelse herom.«

9. I overskriften til kapitel 6 og i § 23, stk. 4, nr. 9, ændres »2.500.000 euro« til: »5.000.000 euro«.

10. I § 23, stk. 4, nr. 10, ændres »50.000.000 euro« til: »75.000.000 euro«.

11. I § 23 a, stk. 1-5, ændres »børsdage« til: »hverdage«.

12. § 27 a, stk. 5, ophæves.

Stk. 6 bliver herefter stk. 5.

13. § 27 b ophæves.

14. § 28 a, stk. 1, affattes således:

»Ledende medarbejdere i selskaber, der har Danmark som hjemland, jf. § 28, stk. 3, og som udsteder aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller for hvilke der er indgivet anmodning om optagelse til handel på et sådant marked, skal til Finanstilsynet indberette en meddelelse om transaktioner, som de udfører for egen regning, og som vedrører selskabets aktier eller andre værdipapirer, som er knyttet til sådanne aktier. Meddelelsen skal indberettes elektronisk til Finanstilsynet senest 2 hverdage efter transaktionen. Finanstilsynet offentliggør meddelelsen straks efter modtagelsen.«

15. § 28 a, stk. 3, 2.-4. pkt., affattes således: »Meddelelsen skal gives til den ledende medarbejder senest 2 hverdage efter transaktionen. Den ledende medarbejder indberetter elektronisk en meddelelse med de modtagne oplysninger til Finanstilsynet senest 2 hverdage efter modtagelsen. Finanstilsynet offentliggør straks herefter meddelelsen.«

16. § 28 a, stk. 5, ophæves.

Stk. 6-8 bliver herefter stk. 5-7.

17. I § 28 a, stk. 7, der bliver stk. 6, udgår: »samt indberetning efter stk. 5«.

18. I § 28 a, stk. 8, der bliver stk. 7, ændres »stk. 1-7« til: »stk. 1-6«.

19. I § 37, stk. 1, 1. pkt., ændres »En udsteder af værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked,« til: »En udsteder, der har Danmark som hjemland, jf. § 28, stk. 3, og som har værdipapirer, som nævnt i § 34, stk. 1, nr. 1,«.

20. I § 37, stk. 2, 1. pkt., ændres »En udsteder af værdipapirer som nævnt i § 34, stk. 1, nr. 1,« til: »En udsteder, der har Danmark som hjemland, jf. § 28, stk. 3, og som har værdipapirer, som nævnt i § 34, stk. 1, nr. 1,«.

21. I § 40 indsættes som stk. 1:

»Ved en multilateral handelsfacilitet forstås et handelssystem, med undtagelse af regulerede markeder, der inden for systemet og efter dettes ufravigelige regler sætter forskellige tredjeparters interesse i køb og salg af finansielle instrumenter, jf. § 2, nr. 1-10, i forbindelse med hinanden på en sådan måde, at der indgås en aftale om overdragelse.«

Stk. 1 bliver herefter stk. 2.

22. I overskriften til kapitel 12 og i § 43, stk. 1, ændres »2.500.000 euro« til: »5.000.000 euro«.

23. I § 43, stk. 1, udgår: », som ikke er optaget til handel på et reguleret marked«.

24. I § 44, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »direktiv 2003/71/EF,«: »som ændret ved direktiv 2010/73/EU,«.

25. I § 83, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Finanstilsynet påser overholdelsen af artikel 37-42 i Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktioneringsforordningen).«

26. § 83, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

»Fondsrådet skal for udstedere af værdipapirer med vedtægtsmæssigt hjemsted i Danmark, kontrollere, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 183-193 i lov om finansiel virksomhed, i §§ 63 og 64 i lov om investeringsforeninger mv. og årsregnskabsloven er overholdt, hvis værdipapi-

rerne er optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«

27. § 83, stk. 3, 1. pkt., affattes således:

»Kontrollen efter stk. 2 omfatter også kontrol af reglerne for finansiell information i års- og delårsrapporter fra udstedere, der har Danmark som hjemland efter § 28, stk. 3, nr. 2, som disse regler er fastlagt i den regnskabslovgivning, de pågældende udstedere er omfattet af, jf. § 27, stk. 7.«

28. I § 83 a, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 27 b, stk. 2, § 28 a, stk. 5,« til: »§ 28 a, stk. 1 og 3,«.

29. I § 84, stk. 2, nr. 2, udgår »samt«.

30. I § 84, stk. 2, nr. 3, ændres ».« til: », samt«.

31. I § 84, stk. 2, indsættes som nr. 4:

»4) træffer afgørelse i sager om overholdelse af artikel 37-42 i Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktioneringsforordningen) af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger for aktørerne på auktionsplatformen.«

32. I § 84 a, stk. 6, indsættes efter nr. 19 som nyt nummer:

»20) Den auktionstilsynsførende, i medfør af Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktioneringsforordningen) til brug for, at denne kan udføre sine funktioner.«

Nr. 20 og 21 bliver herefter nr. 21 og 22.

33. I § 84 c, stk. 1, indsættes efter »§ 84, stk. 2, nr. 1«: »og 4«.

34. I § 84 d, stk. 2, nr. 6, ændres »jf. § 28 a, stk. 1, 3, 5 og 7, og bestemmelser herom udstedt i medfør af § 28 a, stk. 8,« til: »jf. § 28 a, stk. 1, 3 og 6, og bestemmelser herom udstedt i medfør af § 28 a, stk. 7,«.

35. § 84 d, stk. 2, nr. 11, affattes således:

»11) reglerne om overtagelsestilbud, jf. § 31, stk. 1, og § 32, stk. 1-3, og af bestemmelser herom udstedt i medfør af § 32, stk. 4,«

36. I § 84 d, stk. 2, nr. 15, udgår »og«.

37. I § 84 d, stk. 2, nr. 16, ændres ».« til: », og«.

38. I § 84 d, stk. 2, indsættes som nr. 17:

»17) reglerne i artikel 37-42 i Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktioneringsforordningen).«

39. I § 88, stk. 1, indsættes efter 1. pkt.:

»Tilsvarende gælder for afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til artikel 37-42 i Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktioneringsforordningen).«

40. § 92, stk. 3, 1. pkt., affattes således:

»Opfylder en operatør af et reguleret marked, en clearingscentral eller en værdipapircentral ikke kapitalkravet i § 8, stk. 2, nr. 2, eller det individuelt fastsatte kapitalkrav efter § 15, stk. 3, 4. pkt., kan Finanstilsynet enten fastsætte en frist til at bringe kapitalen op på det fastsatte krav eller straks inddrage tilladelsen.«

41. Efter § 92 a indsættes i kapitel 27:

»§ 92 b. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse efter § 8 c, stk. 1 eller 4, hvis

- 1) virksomheden ikke påbegyndes inden for en i tilladelsen fastsat frist, eller hvis der ikke er fastsat en frist i tilladelsen, inden 12 måneder efter tilladelsen er givet,
- 2) virksomheden ikke udøves i en sammenhængende periode på over 6 måneder,
- 3) auktionsplatformen eller dens operatør groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktioneringsforordningen), denne lov eller bestemmelser udstedt i medfør af loven eller påbud givet i henhold til § 93, stk. 3,
- 4) auktionsplatformen eller dens operatør ikke længere opfylder de vilkår, hvorpå tilladelsen blev meddelt, eller som senere er tilføjet tilladelsen, eller
- 5) Finanstilsynet vurderer, at auktionsplatformens gennemførelse af auktioner ikke sker på en for markedet sikker, effektiv og teknisk forsvarlig måde.«

42. I § 93, stk. 1, ændres »§ 27 b, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., § 28, § 28 a, stk. 1, stk. 3, 4. pkt., stk. 5, 1. pkt., og stk. 7,« til: »§ 28, § 28 a, stk. 1, 1.-3. pkt., stk. 3, 4. pkt., og stk. 6,« og »§ 40,« til: »§ 40, stk. 2,«.

43. I § 93, stk. 3, indsættes efter 1. pkt.:

»Finanstilsynet kan også give en fysisk eller juridisk person påbud om ændring af forholdet, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 (CO₂-auktioneringsforordningen).«

44. § 93, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Forældelsesfristen for strafansvar for overtrædelse af loven eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år.«

§ 4

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 389 af 15. april 2011, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, nr. 7, affattes således:

»7) Udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge.«

2. § 1, stk. 1, nr. 9, affattes således:

»9) Udenlandske virksomheders filialer og agenter her i landet, der udøver virksomhed efter nr. 1-8 og 10.«

3. I § 1, stk. 1, nr. 11, indsættes efter »personer,«: »herunder filialer og agenter af udenlandske virksomheder,«.

4. I § 1, stk. 1, nr. 12, indsættes efter »personer,«: »herunder filialer og agenter af udenlandske virksomheder,«.

5. I § 1, stk. 1, nr. 13, litra d, indsættes efter »virksomheder,«: »eller«.

6. I § 1, stk. 1, nr. 13, litra e, ændres »virksomheder eller« til: »virksomheder.«

7. § 1, stk. 1, nr. 13, litra f, ophæves.

8. I § 1 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler for i hvilket omfang loven skal finde anvendelse for virksomheder og personer omfattet af Kommissionens forordning om handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet.«

9. I § 3, stk. 1, indsættes som nr. 7 og 8:

»7) Lejlighedskunder: Kunder, som bistås med enkeltstående transaktioner eller enkeltstående rådgivningsopgaver, hvor der ikke er etableret et fast kundeforhold eller optaget en forretningsmæssig forbindelse.

8) Kontroloplysninger: Oplysninger om den legitimation, som tilvejebringes for at kontrollere, at identitetsoplysninger er korrekte.«

10. I § 7 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om underretningspligten til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, jf. *stk. 1.*«

11. I § 11 indsættes efter »transaktion«: »eller rådgivningsopgave«.

12. § 14 affattes således:

»§ 14. Ved bistand til lejlighedskunder med enkeltstående transaktioner kan opfyldelse af kravene i §§ 12, 15 og 19 undlades, hvis transaktionen ikke overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 1.000 euro. Opfyldelse af kravet i § 12, *stk. 3, 2. pkt.*, kan endvidere ud fra en risikovurdering undlades, hvis transaktionen ikke overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 15.000 euro.

Stk. 2. Ved bistand til lejlighedskunder med enkeltstående rådgivningsopgaver kan opfyldelse af kravene i §§ 12, 15 og 19 undlades.«

13. § 16 affattes således:

»§ 16. Reglerne for, hvilke oplysninger der skal ledsage en pengeoverførsel, reguleres i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oplysninger om betalere ved pengeoverførsler, jf. *dog stk. 2, 3 og 5.*

Stk. 2. Forordningen finder ikke anvendelse på pengeoverførsler inden for eller mellem Danmark, Færøerne og Grønland i forbindelse med køb af varer og tjenesteydelser, når:

- 1) beløbet ikke overstiger 1.000 euro,
- 2) modtagerens betalingsformidler er omfattet af denne lov eller tilsvarende regler for Færøerne eller Grønland og
- 3) modtagerens betalingsformidler ved hjælp af et entydigt referencenummer kan finde frem til den juridiske eller fysiske person, som betalingsmodtageren har aftale med om levering af varer eller tjenesteydelser.

Stk. 3. Kravene til, hvilke oplysninger der skal ledsage en pengeoverførsel, jf. artikel 5 i forordningen, finder ikke anvendelse på pengeoverførsler til organisationer med et almennyttigt formål, når

- 1) det overførte beløb ikke overstiger 150 euro,
- 2) overførslen gennemføres inden for eller mellem Danmark, Færøerne og Grønland,
- 3) organisationen er underlagt krav om regnskabsaflæggelse og
- 4) organisationen er undergivet offentligt tilsyn eller ekstern revision, der er foretaget af en statsautoriseret eller en registreret revisor.

Stk. 4. Undtagelse efter *stk. 3* er betinget af, at organisationen lader sig registrere hos Finanstilsynet og dokumenterer, at kravet om regnskabsaflæggelse og enten ekstern revision eller offentligt tilsyn er opfyldt. Organisationens skal desuden give oplysning om de fysiske personer, der udgør organisationens øverste ledelse eller i øvrigt udøver kontrol over selskabet. Ændringer i de i 1. og 2. *pkt.* nævnte forhold skal indberettes til Finanstilsynet.

Stk. 5. De regler, der gælder for pengeoverførsler inden for Danmark ifølge forordningen, finder tilsvarende anvendelse for pengeoverførsler inden for Færøerne og Grønland samt mellem Danmark, Færøerne, og Grønland.«

14. *Overskriften* til §§ 17 og 18 affattes således:

»*Bistand fra tredjemand*«

15. § 17, *stk. 1 og 2*, affattes således:

»§ 17. De af loven omfattede virksomheder og personer kan undlade selv at indhente oplysninger m.v. efter § 12, *stk. 1-4*, § 15 og § 19, *stk. 1-2 og 4*, hvis oplysningerne stilles til rådighed af en af de i *stk. 1, nr. 1-8*,

nævnte virksomheder eller en tilsvarende virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union, et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller en tilsvarende virksomhed i et tredjeland, der er underlagt krav om bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, som svarer til kravene i denne lov. Denne virksomhed betegnes i dette kapitel som tredjemand.

Stk. 2. Der skal indhentes tilstrækkelige oplysninger om tredjemand til at kunne lægge til grund, at denne har indført foranstaltninger til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, der svarer til kravene i denne lov.

Stk. 3. Tredjemand skal forpligte sig til straks at stille de nævnte oplysninger til rådighed for virksomheden eller personen omfattet af loven. Endvidere skal tredjemand forpligte sig til på anmodning straks at fremsende relevante kontroloplysninger og anden relevant dokumentation til virksomheden eller personen omfattet af loven.

Stk. 4. Uanset stk. 1-3 er virksomheden eller personen omfattet af loven fortsat ansvarlig for, at reglerne overholdes.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse over for de personer og virksomheder omfattet af loven, som er etableret i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har aftale med på det finansielle område, såfremt Kommissionen efter artikel 40, stk. 4, i 3. hvidvaskdirektiv beslutter at undtage det land, hvor den pågældende virksomhed har hjemsted.«

16. § 18 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 18. Virksomheder og personer omfattet af loven kan vælge kontraktmæssigt at outsource opgaver, som disse skal udføre med henblik på overholdelse af regler i denne lov, til en leverandør. Det forudsættes dog, at den pågældende inden aftalen sikrer sig, at leverandøren har den evne og kapacitet, der er nødvendig for at varetage opgaven på en tilfredsstillende måde, samt at leverandøren har de tilladelser, der måtte være forudsat for, at leverandøren kan påtage sig opgaven.

Stk. 2. Der skal under aftalen løbende føres kontrol med, at leverandøren udfører opgaven i overensstemmelse med kravene, og på baggrund heraf løbende vurderer forsvarligheden af outsourcingaftalen.

Stk. 3. Uanset om outsourcing finder sted, er virksomheden eller personen fortsat ansvarlig for, at reglerne overholdes.«

17. § 19, stk. 2, nr. 3, affattes således:

»3) Kræve, at den første betaling i forbindelse med transaktionerne foretages via en konto åbnet i kundens navn i et pengeinstitut eller en tilsvarende virksomhed etableret i et land inden for Den Europæiske Union, et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område eller et tredjeland, der er underlagt krav om bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, som svarer til kravene i denne lov, og der føres kontrol med overholdelsen af disse krav.«

18. I § 19, stk. 3, indsættes efter »realkreditinstitutter«: », betalingsinstitutter«.

19. § 19, stk. 3, nr. 1, affattes således:

»1) indhente tilstrækkelige oplysninger om det pågældende institut til fuldt ud at forstå, hvori dets virksomhed består, og på grundlag af offentligt tilgængelige oplysninger bedømme det pågældende instituts renommé og tilsynets kvalitet, herunder oplysninger om, hvorvidt det pågældende institut er omfattet af en myndighedsundersøgelse eller tidligere har modtaget sanktioner fra offentlige myndigheder for overtrædelse af regler om bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.«

20. § 19, stk. 3, nr. 2, affattes således:

»2) indhente tilstrækkelige oplysninger til at fastslå, at det pågældende institut har tilstrækkelige og effektive kontrolprocedurer med henblik på overholdelse af regler om bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme,«.

21. I § 19, stk. 3, nr. 3, indsættes efter »daglige ledelse«: »til etablering af forbindelsen«.

22. I § 19, stk. 6, indsættes efter »realkreditinstitutter«: », betalingsinstitutter«.

23. § 21, stk. 1, affattes således:

»Legitimationskravene i § 12, stk. 1-4, og § 15 kan efter en risikovurdering undlades, når kunden er:

- 1) en af de i § 1, stk. 1, nr. 1-8 og 19 nævnte virksomheder eller en tilsvarende virksomhed etableret i et land inden for Den Europæiske Union, et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område eller et tredjeland, der er underlagt krav om bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, som svarer til kravene i denne lov, og der føres kontrol med overholdelsen af disse krav,
- 2) en virksomhed, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, eller
- 3) en indenlandsk offentlig myndighed.«

24. § 23, stk. 1, affattes således:

»De af loven omfattede virksomheder og personer skal opbevare identitets- og kontroloplysninger i mindst 5 år efter, at kundeforholdet er ophørt. Kopi af legitimationsdokumenter, der er indhentet i medfør af §§ 11, 12, 14, 15 og 19, kan opbevares.«

25. I § 25, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Der skal endvidere udarbejdes tilstrækkelige skriftlige interne regler med henblik på overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordninger om oplysninger, der skal medsendes om betalinger ved betalingsoverførsler, hvor dette er relevant, samt forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.«

26. I § 31, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Straffelovens § 78, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.«

27. I § 31 indsættes som stk. 4.:

»Stk. 4. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan afregistrere virksomheder og personer omfattet af stk. 1 hvis virksomheden eller personen gør sig skyldig i grov eller gentagne overtrædelser af denne lov eller regler udstedt i medfør heraf i tilfælde, hvor det udviste forhold begrunder en væsentligt forhøjet risiko for, at virksomheden eller personen kan blive misbrugt til hvidvask eller finansiering af terrorisme. «

28. I § 34, stk. 3 og 4, indsættes efter »hvervet«: », jf. § 78, stk. 2, i straffeloven«.

29. I § 34 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Finanstilsynet kan afregistrere virksomheder og personer omfattet af stk. 2, hvis virksomheden eller personen gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af denne lov eller regler udstedt i medfør heraf i tilfælde, hvor det udviste forhold begrunder en væsentligt forhøjet risiko for, at virksomheden eller personen kan blive misbrugt til hvidvask eller finansiering af terrorisme.«

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 6-8.

30. I § 34 indsættes som stk. 9:

»Stk. 9. Tilsynet med filialer og agenter af betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, udøves i samarbejde med tilsynsmyndigheden i instituttets hjemland.«

31. I § 37 indsættes som stk. 8:

»Stk. 8. Forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år.«

32. Bilag 1, nr. 4, affattes således:

»4. Erhvervsmæssig fysisk pengetransport«.

33. Bilag 1, nr. 5, affattes således:

»5. Udstedelse og administration af rejsechecks, bankveksler og lignende betalingsinstrumenter«.

§ 5

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1561 af 19. december 2007, som senest ændret ved § 7 i lov nr. 1556 af 21. december 2010, foretages følgende ændring:

1. § 66 b, stk. 2, nr. 2, ophæves.
Nr. 3-4 bliver herefter nr. 2-3.

§ 6

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1261 af 15. november 2010, som ændret ved § 31 i lov nr. 718 af 25. juni 2010 og § 17 i lov nr. 1556 af 21. december 2010, foretages følgende ændring:

1. I § 3, stk. 2, ændres »35 år« til: »40 år«.

§ 7

I lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 133 af 22. februar 2011, som ændret ved § 30 i lov nr. 718 af 25. juni 2010 og § 1 i lov nr. 619 af 14. juni 2011, foretages følgende ændring:

1. I § 2, stk. 2, ændres »§§ 132 og 136« til: »regler udstedt i medfør af § 128, stk. 2,«.

§ 8

Lov nr. 436 af 14. maj 2007 om pengesedler i Grønland ophæves.

§ 9

I lov nr. 517 af 17. juni 2008 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love foretages følgende ændring:

1. I § 14 indsættes som *stk. 4*:
»*Stk. 4.* For Færøerne kan lovens § 10 én gang ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.«

§ 10

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2012, jf. dog *stk. 2*.
Stk. 2. § 3, nr. 9-11, og 22-24, træder i kraft den 1. juli 2012.

§ 11

Stk. 1. §§ 1-5 og 7 gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 2-5*.
Stk. 2. § 6 gælder ikke for Færøerne.
Stk. 3. §§ 1-4 og 7, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.
Stk. 4. § 5 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 5. § 9 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Finansielle virksomheders bevilling af engagementer
 - 2.2. Underretningspligt i 3. lande
 - 2.3. Bemyndigelse til at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for indfrielse og erhvervelse af instrumenter, der kan indgå i basiskapitalen
 - 2.4. Videreførelse af overgangsordning i § 125 a lov om finansiel virksomhed - kapitalkravet for institutter, der anvender interne modeller til opgørelse af de risikovægtede poster
 - 2.5. Tilsyn med fælles datacentraler
 - 2.6. Uvildige undersøgelser
 - 2.7. Kreditvurderingsbureauer – overførsel af beføjelser til ESMA
 - 2.8. Ændring af gebyrreglerne for brug af betalingsinstrumenter
 - 2.9. Gennemførelse af ændringer af prospektdirektivet
 - 2.10. Indberetning af ledende medarbejderes og disses nærtstående transaktioner
 - 2.11. Forenkling af reglerne for regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet
 - 2.12. CO₂-auktioneringsforordningen
 - 2.13. Hvidvaskloven
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. De administrative konsekvenser for borgerne
6. De miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Det overordnede formål med lovforslaget er at gennemføre en række initiativer som opfølgning på den finansielle krise. Der er under den finansielle krise opsamlet en række erfaringer, som der er eller bør reageres på.

Derudover gennemføres med lovforslaget regulering fra internationale regelsæt, herunder forordninger og direktiver. Herudover er hensigten bl.a. at stramme op på reglerne om finansielle virksomheders bevilling af engagementer til eller modtagelse af sikkerhedsstillelse fra bestyrelsesmedlemmer og direktører i den finansielle virksomhed, eller virksomheder, hvor den nævnte personkreds er bestyrelsesmedlem eller direktør.

Lovforslaget indeholder endvidere en række mindre ændringer, herunder ændringer af teknisk karakter, som ikke behandles nærmere.

Med forslaget indføres en pligt for danske finansielle virksomheder til at meddele Finanstilsynet, at virksomhederne ønsker at udøve grænseoverskridende aktiviteter i lande uden for Den Europæiske Union, som Uni-

onen ikke har indgået aftale med. Dette skal sikre Finanstilsynet et samlet billede over de finansielle virksomheders aktiviteter i ind- og udland.

Finanstilsynet bemyndiges derudover til at fastsætte nærmere regler for indfrielse og erhvervelse af instrumenter, der kan indgå i basiskapitalen. Dette skal sikre at kapitalinstrumenter, der kan medregnes i basiskapitalen som egentlig kernekapital, har en vis kvalitet. Baggrunden for forslaget er en af CEBS (Committee of European Banking Supervisors) udstedt retningslinje, hvoraf fremgår en række kriterier der skal være opfyldt før aktie-, garant- og andelskapital kan medregnes i basiskapitalen som egentlig kernekapital. Et af disse kriterier er, at de kompetente myndigheder skal give tilladelse til, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet og investeringsforvaltningsselskabet indløser eller erhverver egne aktier, garant- og andelsbeviser. Lov om finansiell virksomhed indeholder ikke på nuværende tidspunkt bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte regler for hvilke af pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskabers og investeringsforvaltningsselskabers egne kapitalinstrumenter, der kan indgå i basiskapitalen, herunder indfrielse og erhvervelse af egne kapitalinstrumenter. Med forslaget søges det sikret, at Finanstilsynet kan fastsætte sådanne regler.

Endvidere videreføres med lovforslaget overgangsordningen i § 125 a i lov om finansiell virksomhed. Dette indebærer, at virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko og operationel risiko, efter lovens ikrafttræden i 2012 skal have en basiskapital, der mindst udgør 80 pct. af de 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006. Forslaget indebærer en videreførelse af det gældende krav i 2010 og 2011, og vil således betyde, at de berørte virksomheder ikke endnu opnår en lempelse af solvenskravet. Herudover indebærer forslaget, at virksomheder der, den 1. januar 2010 eller derefter, er begyndt at anvende en intern metode til opgørelse af de risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationel risiko med Finanstilsynets tilladelse, kan anvende reglerne, der var gældende før den 1. januar 2011 for virksomheder, der ikke anvender en intern metode til opgørelse af de risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationel risiko til opgørelsen af kravet i § 125 a, stk. 1. Dette vil fremgå af et nyt stykke 3 til bestemmelsen.

Med forslaget sikres yderligere, at Finanstilsynet får mulighed for at føre et direkte tilsyn med it-sikkerheden i de fælles datacentraler.

Den foreslåede ændring af § 347 b i lov om finansiell virksomhed medfører, at det er den finansielle virksomhed mv., som Finanstilsynet efter bestemmelsen kan påbyde at få foretaget en uvildig undersøgelse, der kontraherer med de sagkyndige personer, der skal foretage undersøgelsen. Forslaget medfører at det ikke længere er Finanstilsynet der er aftalepart i forholdet til de sagkyndige personer. Formålet med forslaget er hensynet til at sikre en hurtig og effektiv tilsynsvirksomhed og samtidig hensynet til at reglen bringes i overensstemmelse med de offentliggørelsesregler der i øvrigt gælder på området. I relation til offentliggørelsesreglerne indebærer den nuværende anvendelse af bestemmelsen, at der sker offentliggørelse af oplysninger om virksomheden – herunder offentliggørelse af hvilke forhold der skal undersøges i en uvildig undersøgelse – på et tidspunkt, hvor der ikke foreligger en afgørelse, der konstaterer en overtrædelse af tilsynslovgivningen, men alene en afgørelse om indledning af en undersøgelse. Dette er ikke i overensstemmelse med de øvrige offentliggørelsesregler på tilsynsområdet, og det synes dårligt stemmende med den tavshedspligt, som Finanstilsynet er underlagt i tilsvarende sager, at der skal ske offentliggørelse på et meget tidligt tidspunkt i de af § 347 b omfattede tilfælde.

Med forslaget vedrørende kreditvurderingsbureauer gennemføres nødvendige ændringer i lov om finansiell virksomhed som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning nr.

1060/2009 om kreditvurderingsbureauer. Ændringerne indebærer, at de beføjelser, som de nationale tilsynsmyndigheder i dag har overfor kreditvurderingsbureauer, overgår til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA)

Baggrunden for ændringerne i gebyrreglerne for brug af betalingsinstrumenter i lov om betalingstjenester og elektroniske penge er, at Kommissionen har påpeget, at den finder, at de danske regler for gebyrer og overvæltning af gebyrer på forbrugerne ved brug af internationale betalingsinstrumenter i Danmark er i strid med EU-retten. Det skyldes, at de danske regler har været forskellige for danske borgere og borgere fra andre EU-lande, hvilket Kommissionen finder diskriminerer borgere fra andre EU-lande.

Formålet med lovændringen er at bringe gebyrreglerne i overensstemmelse med EU-retten, for så vidt angår betalingsinstrumenter uden chip.

Med lovforslaget vil den såkaldte splitmodel, hvor der kan overvælttes gebyrer på forbrugerne for brug af kreditkort, men ikke for brug af debetkort, fremover også gælde for detailhandlens egne betalingskort (fx benzinkort og centerkort), dvs. betalingsinstrumenter uden chip. For dansk og udenlandsk udstedte internationale betalingskort er splitmodellen allerede blevet indført per 30. juni 2011 gennem en ændring af bekendtgørelse nr. 65 af 28. januar 2011 om gebyrer for brug af internationale betalingsinstrumenter.

Det har hidtil ifølge betalingstjenesteloven været forbudt udbydere af betalingstjenester at opkræve gebyr af betalingsmodtagere (forretninger), når der betales med et betalingsinstrument uden chip. Reglerne for disse instrumenter ændres med dette lovforslag, så der kan opkræves gebyr af betalingsmodtagere, når der betales med et betalingsinstrument uden chip. Gebyret skal fastsættes efter § 79, som betyder, at de virksomheder, som indløser betalingstransaktionen, dvs. sikrer at betalingen gennemføres og pengene overføres (defineret i loven som udbydere af betalingstjenester), fremover selv fastsætter gebyrerne over for betalingsmodtagere for brug af disse betalingsinstrumenter, idet der dog efter § 79 ikke må anvendes urimelige priser eller avancer ved fastsættelsen af gebyrerne.

Med forslaget om ændring af prospektreglerne gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EF af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Med gennemførelsen af ændringerne, hæves grænsen for de direktivbestemte regler for prospektpligt ved offentlige udbud fra 2.500.000 euro til 5.000.000 euro. Som følge heraf udvides de nugældende lempeligere nationale danske regler for små udbud fra at gælde for udbud mellem 100.000 euro og 2.500.000 euro til at gælde for udbud op til 5.000.000 euro. Desuden justeres undtagelserne til prospektpligten, således at der i et lidt større omfang fritages for pligten til at offentliggøre et prospekt.

Forslaget om indberetning af ledende medarbejders og disses nærtstående transaktioner indebærer ændring af de eksisterende regler, sådan at de ledende medarbejdere efter forslaget selv skal foretage indberetningen til Finanstilsynet. Efter de nuværende regler skal de ledende medarbejdere indberette de relevante oplysninger til det udstedende selskab, hvorefter det udstedende selskab skal indberette transaktionen til Finanstilsynet. Baggrunden for ændringen er en præcisering af gennemførelsen af artikel 6, stk. 4, i markedsmisbrugsdirektivet (2003/6/EF) og artikel 6, stk. 1, i Kommissionens direktiv 2004/72/EF om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF.

Forslaget om forenkling af reglerne for regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet indebærer en sammenskrivning og forenkling af reglerne til regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet. Sammenskrivningen og forenklingen af reglerne sker som følge af, at der i den gældende lovgivning findes regler, der stort set er identiske, således at et reguleret marked er omfattet af ensartede regler i både lov om finansiel virksomhed og værdipapirhandelsloven.

Forslaget vedrørende CO₂-auktioneringsforordningen har til formål at gennemføre regler der sikrer, at Finanstilsynet kan give tilladelse til et reguleret marked til at være auktionsplatform samt at sikre, at der føres tilsyn med overholdelse af reglerne i CO₂-auktioneringsforordningen og retshåndhævelse for overtrædelser af forordningen.

Formålet med lovforslaget er yderligere at opfylde konkrete anbefalinger fra Financial Action Task Force (FATF) indeholdt i opfølgingsrapport om Danmark fra oktober 2010. FATF er et mellemstatsligt organ, hvis formål er at udvikle og fremme nationale og internationale politikker til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Danmark er som medlem af FATF forpligtet til at efterleve FATF's anbefalinger til bekæmpelse af hvidvask og terrorfinansiering (de såkaldte 40+9 anbefalinger). I FATF's opfølgingsrapport fra oktober 2010 på IMF's evalueringsrapport om Danmark fra juni 2006 blev det påpeget, at der fortsat er nogle enkelte områder, hvor Danmark kun er kvalificeret til PC ("partly compliant") rating.. Lovforslaget indebærer justeringer på visse områder.

Herudover har visse dele af ændringsforslaget til formål at skabe klarhed på en række områder, som hidtil har givet anledning til fortolkningstvivil. Finanstilsynet etablerede forud for udarbejdelsen af en ny vejledning på hvidvaskområdet en kontaktgruppe bestående af myndigheder og brancheforeninger, herunder Finansrådet, Finans og Leasing, Realkreditrådet, Advokatsamfundet og Foreningen af Statsautoriserede Revisorer. I forbindelse med det forberedende arbejde identificeredes en række punkter i den gældende lov, der giver anledning til fortolkningstvivil, som med dette forslag søges afklaret.

Det er blandt andet de gældende krav om identifikation og legitimation af lejlighedskunder, som har givet anledning til fortolkningsproblemer i relation til rådgivningsopgaver, der ikke omfatter transaktioner. For opgaver, der omfatter transaktioner, er der behov for en væsentlig reduktion af bagatelgrænsen for identifikation og legitimation af lejlighedskunder, så denne svarer til beløbsgrænsen ved pengeoverførsler. Beløbsgrænsen ved pengeoverførsler er 1.000 euro. Stramningen er relevant for valutavekslingsvirksomhed, hvor risikoen for hvidvask af kontante midler er relativt høj, fordi denne virksomhed involverer omsætning af kontante midler.

Der foreslås en yderligere begrænsning af lovens anvendelsesområde for advokater efter ønske fra Advokatrådet med henblik på undgå fortolkningstvivil og for at opnå, at danske advokater stilles som advokater i andre lande inden for EU/EØS. Med den foreslåede ændring svarer lovens anvendelsesområde for advokater til ordlyden af 3. hvidvaskdirektiv.

Kravene til de skriftlige interne regler, som virksomheder og personer omfattet af loven skal have, udvides til også at skulle omfatte foranstaltninger med henblik på overholdelse af EU forordninger på hvidvaskområdet, som er direkte gældende her i landet (pengeoverførselsforordningen og forordninger om finansielle sanktioner).

Lovforslaget præciserer endvidere, at det ikke kun er identitetsoplysninger, der skal opbevares i 5 år, men også kontroloplysningerne, hvorved forstås oplysningerne om den legitimation, som er tilvejebragt for at kontrollere, at identitetsoplysningerne er korrekte.

Det foreslås at give tilsynsmyndighederne mulighed for at afregistrere de virksomheder og personer, der er omfattet af særlige krav om registrering som betingelse for at kunne udøve virksomhed, hvis virksomheden eller personen gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af hvidvaskloven eller regler udstedt i medfør heraf, og det udviste forhold begrundet en væsentlig forhøjet risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Lovforslaget indeholder herudover en bestemmelse om, at forældelsesfristen for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør heraf udvides fra 2 til 5 år for at skabe konsistens i forhold til den tilsvarende bestemmelse i § 373, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

2.1. Finansielle virksomheders bevilling af engagementer

2.1.1. Gældende ret

I henhold til den gældende lov om finansiel virksomhed må en finansiel virksomhed ikke uden bestyrelsens godkendelse bevilge engagementer til eller modtage sikkerhedsstillelse fra bestyrelsesmedlemmer og direktører i den finansielle virksomhed, eller virksomheder, hvor den nævnte personkreds er bestyrelsesmedlem eller direktør. Formålet med denne begrænsning er at undgå, at en nær tilknytning til den finansielle virksomheds ledelse fører til en for velvillig bedømmelse af vedkommende som debitor eller som pantsætter eller kautionist.

Den i de nuværende regler indeholdte begrænsning omfatter ikke engagementer med og sikkerhedsstillelse fra virksomheder, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren i den finansielle virksomhed direkte eller indirekte besidder en kvalificeret andel.

2.1.2. Forslagets baggrund

Baggrunden for forslaget er, at den finansielle virksomhed påføres den samme risiko i de tilfælde, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren ikke er en del af ledelsen, men derimod kvalificeret ejer af virksomheden. Det er derfor hensigtsmæssigt, at også disse tilfælde omfattes af den gældende begrænsning i de finansielle virksomheders bevilling af engagementer.

2.1.3. Forslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det at udvide den omfattede personkreds således, at også engagementer med og sikkerhedsstillelse fra virksomheder, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren i den finansielle virksomhed direkte eller indirekte besidder en kvalificeret andel, skal kræve bestyrelsens godkendelse.

2.2. Underretningspligt i 3. lande

2.2.1. Gældende ret

I henhold til den gældende lov om finansiel virksomhed er finansielle virksomheder forpligtet til at meddele Finanstilsynet, såfremt virksomhederne ønsker at udøve grænseoverskridende aktiviteter i lande inden for Den Europæiske Union, eller i et land, som Unionen har indgået aftale med. Der er i dag ikke en pligt til at underrette Finanstilsynet om grænseoverskridende aktiviteter i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med. Derfor er Finanstilsynet ikke gennem lovgivningen sikret et overblik over de finansielle virksomheders aktiviteter i sådanne lande.

2.2.2. Forslagets baggrund

Formålet med forslaget er at indføre en pligt for danske finansielle virksomheder til at meddele Finanstilsynet, såfremt virksomhederne ønsker at udøve grænseoverskridende aktiviteter i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med. Dermed sikres Finanstilsynet et fuldstændigt billede af virksomhedernes aktiviteter både indenfor og udenfor EU, og det fuldstændige billede giver et bedre grundlag at tilrettelægge tilsynsarbejdet ud fra.

Det vurderes, at der fremover fortsat vil blive, og formentlig i øget omfang, udøvet grænseoverskridende aktiviteter. Eksempelvis kan finansielle virksomheder via internettet i højere grad og for lavere omkostninger end tidligere tilbyde grænseoverskridende tjenesteydelser. Finanstilsynet har pligt til at føre tilsyn med sådanne grænseoverskridende aktiviteter, og det er af betydning for det finansielle tilsyn, at Finanstilsynet automatisk orienteres om aktiviteterne. Sådant information indgår ved tilrettelæggelsen af det risikobaserede tilsyn på området. Derfor er det hensigtsmæssigt, at indføre underretningspligt for grænseoverskridende aktiviteter, der ønskes udført i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med.

2.2.3. Forslagets indhold

Med forslaget forpligtes finansielle virksomheder til at meddele Finanstilsynet, om virksomheden ønsker at yde grænseoverskridende aktiviteter i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med. Der indsættes en frist for meddelelse for at give Finanstilsynet mulighed for at kunne udtale sig om ændringen, inden den træder i kraft.

2.3. Bemyndigelse, til at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for indfrielse og erhvervelse af instrumenter, der kan indgå i basiskapitalen

2.3.1 Gældende ret

Der er i dag ikke krav om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber skal have Finanstilsynets godkendelse før de erhverver deres egen aktie-, garant- og andelskapital. Der er alene i den gældende § 13, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, et krav om, at en finansiel virksomhed ikke mod vederlag må erhverve egne aktier til eje eller pant, hvis den pålydende værdi af selskabets og dets datterselskabers samlede beholdning af aktier i selskabet som følge af erhvervelsen vil overstige 10 pct. I den tilladte beholdning af egne aktier medregnes aktier, der er erhvervet af tredjemand i eget navn, men for virksomhedens regning. Bestemmelsen er et forbud mod, at en finansiel virksomhed ejer eller erhverver egne aktier for mere end 10 pct. af selskabets og dets datterselskabers samlede beholdning af aktier i selskabet.

Lov om finansiel virksomhed indeholder på nuværende tidspunkt ikke en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte regler for hvilke af pengeinstitutters, realkreditinstitutters, fondsmæglerselskabers og investeringsforvaltningsselskabers egne kapitalinstrumenter, der kan indgå i basiskapitalen, herunder indfrielse og erhvervelse af egne kapitalinstrumenter. Basiskapitalen er den kapital institutterne skal have for at leve op til kapitalkravene og den består af aktie-, garant- og andelskapital, reserver, hybrid kernekapital og supplerende kapital efter fradrag.

2.3.2. Baggrunden for forslaget

For at sikre at pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet har en tilstrækkelig modstandsdygtighed i forhold til tab stilles en række krav til kvaliteten af basiskapitalen. CEBS (Committee of European Banking Supervisors), der nu er omdannet til en egentlig tilsyns-

myndighed, EBA (European Banking Authority), udstedte den 14. juni 2010 retningslinjer indeholdende 10 kriterier, som strammer op på kravene til kvaliteten af aktie-, garant- og andelskapital, hvis denne skal kunne medregnes i basiskapitalen som egentlig kernekapital. De 10 kriterier omhandler forhold som, at kapitalen skal leve op til nogle definitoriske krav, f.eks. at kapitalen regnskabsmæssigt skal kunne indregnes som egenkapital, krav i forhold til at kapitalen er permanent tilstede, at instituttet kan undlade at udbetale udbytte, og at kapitalen reelt kan tage tab før alt anden kapital. Størstedelen af disse kriterier gennemføres pr. 1. juli 2011 i bekendtgørelsen om basiskapital.

Et af kriterierne i CEBS vejledning af 14. juni 2010 udestår dog at blive implementeret i dansk ret. Det kriterium er, at de kompetente myndigheder skal give tilladelse til, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet og investeringsforvaltningsselskabet indløser eller erhverver egne aktier, garant- og andelsbeviser. Det nuværende krav i dansk lovgivning giver institutterne fri adgang til at erhverve egen aktiekapital, så længe de holder sig under 10 procent af kapitalen. Institutterne kan dermed nedbringe aktiekapitalen uden Finanstilsynets godkendelse.

2.3.3 Forslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for pengeinstitutters, realkreditinstitutters, fondsmæglerselskabers og investeringsforvaltningsselskabers egne kapitalinstrumenter, herunder indfrielse eller erhvervelse af egne aktier, garant- og andelsbeviser og andre instrumenter, der kan indgå i basiskapitalen. Dette vil bl.a. ske på grundlag af CEBS retningslinjer af 14. juni 2010. Fremadrettet forventes nye internationale bestemmelser om indfrielse eller erhvervelse af instrumenter, der kan indgå i basiskapitalen, i CRD IV. Disse ændringer vil også kunne implementeres med denne bemyndigelse.

De kompetente myndigheder skal godkende pengeinstitutters, realkreditinstitutters, fondsmæglerselskabers og investeringsforvaltningsselskabers indfrielse eller erhvervelse af egne aktier, garant- og andelsbeviser.

2.4. Videreførelse af overgangsordning i § 125 a i lov om finansiel virksomhed - kapitalkravet for institutter, der anvender interne modeller til opgørelse af de risikovægtede poster

2.4.1. Gældende ret

De risikovægtede poster er betegnelsen for en opgørelse af instituttets risici, hvor f.eks. hvert et udlån ganges med en vægt baseret på risikoen. Det såkaldte 8 procents kapitalkrav beregnes herefter som 8 procent af de risikovægtede poster. I forbindelse med indførelsen af muligheden for at anvende interne metoder til opgørelse af de risikovægtede poster for kreditrisiko eller interne metoder for opgørelse af de risikovægtede poster for operationel risiko blev der fastsat en overgangsordning, hvorefter virksomheder, der anvendte disse interne metoder i 2007, 2008 og 2009 skulle have en basiskapital, der som minimum udgjorde henholdsvis 95 pct., 90 pct. og 80 pct. af solvenskravet på 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de hidtidige regler - altså de regler der var gældende den 31. december 2006. Dette begrænsede således, hvor hurtigt kapitalkravet kunne falde med indførelsen af de nye regler.

I lyset af den finansielle krise var det ikke hensigtsmæssigt at lade overgangsordningen ophøre og dermed de facto lempe kapitalkravet. Overgangsordningen blev derfor ved lov nr. 579 af 1. juni 2010 forlænget, hvorefter virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af de risikovægtede poster for kreditrisiko eller interne metoder for opgørelse af de risikovægtede poster for operationel risiko i 2010 og 2011 skal have en basiskapital, der udgør mindst 80 pct. af solvenskravet på 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006.

2.4.2. Baggrunden for forslaget

Den gældende overgangsordning ophører ved udgangen af 2011, hvorfor der, hvis overgangsordningen ikke forlænges, vil ske et fald i kapitalkravet pr. 1. januar 2012. Der er imidlertid enighed i EBA (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) om, at overgangsordningen skal forlænges til udgangen af 2012. EBA vil anmode Kommissionen om, at overgangsordningen skal videreføres til udgangen af 2012. Som en konsekvens af det tidsmæssige perspektiv fremsættes lovforslaget nu, og det foreslås derfor, at også Danmark fornyer overgangsordningen for en begrænset periode frem til den 31. december 2012. Det er vurderingen, at det uanset om Kommissionen vælger at fremsætte en sådan direktivændring er hensigtsmæssigt nationalt at fastholde overgangsordningen frem til udgangen af 2012, hvor indfasningen af de nye strammere Baselkrav forventes påbegyndt.

Endvidere foreslås det, at dele af direktiv 2010/79/EU (CRD III) vedrørende overgangsregler for virksomheder, der den 1. januar 2010 eller derefter er begyndt at anvende en intern metode til opgørelse af de risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationel risiko, sættes ind i § 125 a som et nyt stk. 3 til § 125a.

2.4.3. Forslagets indhold

Forslaget indebærer, at virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko og operationel risiko, efter lovens ikrafttræden i 2012 skal have en basiskapital, der mindst udgør 80 pct. af de 8 pct. af de risikovægtede poster der er opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006. Forslaget indebærer en videreførelse af det gældende krav i 2010 og 2011, og vil således betyde, at de berørte virksomheder ikke opnår en lempelse af solvenskravet.

Endvidere indebærer forslaget, at virksomheder, der den 1. januar 2010 eller derefter er begyndt at anvende en intern metode til opgørelse af de risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationel risiko med Finanstilsynets tilladelse kan anvende reglerne, der var gældende før den 1. januar 2011 for virksomheder, der ikke anvender en intern metode til opgørelse af de risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationel risiko til opgørelsen af kravet i § 125 a, stk. 1.

2.5. Tilsyn med fælles datacentraler

2.5.1. Gældende ret

Med hjemmel i § 199, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed har Finanstilsynet udstedt en bekendtgørelse om systemrevisionens gennemførelse i finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, sådanne virksomheders dattervirksomheder samt om systemrevisionens gennemførelse i fælles datacentraler. Ved systemrevision forstås i henhold til denne bekendtgørelse intern og ekstern revision af, at de generelle it-kontroller, er og fungerer betryggende. Ved de generelle it-kontroller forstås styringen af den grundlæggende it-sikkerhed, men ikke sikkerheden i specifikke it-systemer. Finanstilsynet fører tilsyn med, at systemrevisionen opfylder forpligtelserne i bekendtgørelsen.

Finanstilsynet har ikke beføjelser til at give datacentralerne påbud eller træffe andre forvaltningsretlige foranstaltninger, men i praksis har Finanstilsynet mulighed for at påpege eventuelle svagheder eller mangler i it-sikkerheden.

Det fremgår dog af § 347, stk. 5 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet. Denne bestemmelse er indsat i loven, til brug i tilfælde, hvor Finanstilsynet ikke kan formå outsourcingvirksomheden (den outsourcingende virksomhed), til at give

oplysninger om de outsourcete funktioner. Bestemmelsen er således møntet på tilsyn med en specifik finansiel virksomhed, og er derfor ikke egnet som grundlag for generelt tilsyn med en fælles datacentral.

2.5.2. Baggrunden for lovforslaget

I øjeblikket sker der en del ændringer i strukturen i de fælles datacentraler, herunder outsources der flere og flere aktiviteter mellem datacentralerne indbyrdes og mellem datacentralerne og it-leverandører, der ikke er fælles datacentraler. Det kan i sidste ende føre til, at et svigt i en datacentral kan få negative konsekvenser for en stor del af den finansielle sektor. Endelig kan det ikke udelukkes, at der vil ske en stigende internationalisering på dette område fremover, hvorved it-funktioner kan blive outsourcet til udlandet. Dette kan indebære, at begivenheder i udlandet i større omfang end i dag kan få betydning for de danske finansielle virksomheder og deres kunder.

Det foreslås derfor, at Finanstilsynet får mulighed for at føre et mere direkte tilsyn med de fælles datacentraler, herunder at Finanstilsynet får mulighed for direkte at foretage inspektioner og give påbud til datacentralerne. Desuden er det ønskeligt, at de regler, der gælder for outsourcing i finansielle virksomheder, bliver udstruktet til også at gælde fælles datacentraler.

2.5.3. Forslagets indhold

Lovforslaget giver Finanstilsynet mulighed for at føre tilsyn med it-sikkerheden i de fælles datacentraler.

De fælles datacentraler er i lovforslaget defineret som datacentraler, der overvejende er ejet af finansielle virksomheder enten direkte eller gennem en eller flere foreninger. Desuden vil reglerne omfatte datacentraler, der udfører væsentlig it-drift for den fælles betalingsinfrastruktur, hvis flere finansielle virksomheder har væsentlige ejerandele i datacentralen. Finanstilsynet kan, hvis særlige grunde gør sig gældende, dispensere fra bestemmelserne. Dispensationer skal være tidsbegrænsede, men kan fornys.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet få mulighed for at kræve ændringer i it-sikkerheden i de fælles datacentraler, ligesom Finanstilsynet vil få mulighed for at gribe ind, hvis outsourcingen fra de fælles datacentraler ikke lever op til kravene i outsourcingbekendtgørelsen.

For at ligestille datacentralerne med de finansielle virksomheder, foreslås tillige, at Finanstilsynet imod behørig legitimation og uden retskendelse kan få adgang til en datacentral.

På lige fod med, hvad der gælder for finansielle virksomheder indeholder forslaget regler om, at Finanstilsynet kan foranledige en uvildig undersøgelse iværksat, hvis dette vil være af væsentlig betydning for tilsynet med datacentralen. En sådan undersøgelse skal finansieres af datacentralen.

Forslaget indeholder endvidere bestemmelser om, at Det Finansielle Virksomhedsråd skal træffe afgørelser af principiel karakter samt i tilsynssager, der har videregående betydning for finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder samt fælles datacentraler.

Lovforslaget indeholder endelig regler om, at datacentralerne bliver belagt med afgift til Finanstilsynet. Det forventes, at lovforslaget vil medføre behov for tilførsel af 1 årsværk til Finanstilsynet.

2.6. Uvildige undersøgelser

2.6.1. Gældende ret

Efter § 347 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, som blev indsat ved lov nr. 579 af 1. juni 2010, kan Finanstilsynet påbyde en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed at afholde udgifterne til, at der bliver foretaget en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse. I henhold til stk. 2, skal den uvildige undersøgelse foretages af en eller flere sagkyndige personer, f.eks. advokater, revisorer eller andre finansielle rådgivere med sagkundskab inden for det pågældende område, som indstilles af virksomheden. Finanstilsynet udpeger de indstillede personer, hvis de vurderes egnede og uvildige. Såfremt de indstillede sagkyndige ikke vurderes egnede og uvildige kan Finanstilsynet udpege andre sagkyndige personer. Den finansielle virksomhed mv. afholder udgifterne til den uvildige undersøgelse. Den finansielle virksomhed mv. skal give de sagkyndige personer de oplysninger, som er nødvendige til gennemførelsen af den uvildige undersøgelse, og den uvildige undersøgelses resultater skal munde ud i en skriftlig rapport til Finanstilsynet, jf. stk. 3 og 4. I henhold til stk. 5 skal de sagkyndige personer straks give Finanstilsynet oplysninger om forhold, som de bliver opmærksomme på i forbindelse med undersøgelsen, såfremt der er en ikke uvæsentlig risiko for, at disse forhold kan udvikle sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.

Finanstilsynet har herudover i særlige tilfælde mulighed for at anvende ekstern bistand i forbindelse med tilsynet med de finansielle virksomheder, jf. § 344, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed. Der skal være tale om tilfælde, hvor tilsynet har et presserende behov for ekstern bistand eller har brug for en speciel ekspertviden. Finanstilsynets brug af ekstern bistand efter denne bestemmelse skal ske inden for de almindelige økonomiske rammer, der er fastlagt i finansloven, hvilket betyder, at udgifterne hertil skal afholdes af Finanstilsynet.

2.6.2. Baggrunden for forslaget

Baggrunden for vedtagelsen af den gældende § 347 b i lov om finansiel virksomhed var, at udviklingen af de finansielle virksomheders størrelse og kompleksiteten i deres forretningsområder og risici medførte, at Finanstilsynet havde behov for yderligere redskaber med henblik på at sikre, at forhold, der var af væsentlig betydning for tilsynet med virksomhederne, blev undersøgt ved en uvildig undersøgelse således, at virksomhedens risici kunne blive afdækket nærmere. Undersøgelsen er tillige til gavn for den pågældende virksomhed, idet en uvildig undersøgelse giver virksomheden et mere nuanceret billede af de risici, som virksomheden påtager sig ved at operere inden for et område af en vis kompleksitet, hvorfor muligheden for at forebygge eventuelle tab forbedres. Den praktiske anvendelse af den gældende § 347 b i lov om finansiel virksomhed har givet erfaringer, der viser et behov for en ændring af bestemmelsen, således at denne bringes i overensstemmelse med de i øvrigt på det finansielle område gældende offentliggørelsesregler og i øvrigt affattes på en måde, der i højere grad end den nuværende sikrer hurtig og effektiv tilsynsvirksomhed.

2.6.2.1. Reglerne for udbud

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (udbudsdirektivet) gælder for alle offentlige myndigheder og offentligretlige organer. Direktivet fastsætter procedureregler, der skal følges ved indkøb af varer, tjenesteydelser og bygge- og anlægsgøvelser. Direktivet fastsætter blandt andet regler for udvælgelse af leverandører, tilbudsvurdering og kontrakttildeling. Finanstilsynets sagkyndige undersøgelser efter § 347 b i lov om finansiel virksomhed kan, afhængig af karakteren af undersøgelsen, være omfattet af direktivets bilag II A, hvorefter sagen skal i EU-udbud, eller direktivets bilag II B, herunder blandt andet kategori 27 om ”andre tjenesteydelser”, hvorefter

ter sagen alene er delvist omfattet af udbudsdirektivets anvendelsesområde, og som følge heraf ikke skal i fuldt EU-udbud.

Lov om indhentning af tilbud på visse offentlige og offentligt støttede kontrakter (tilbudsloven) gælder for bygge- og anlægsarbejder samt indkøb af varer og tjenesteydelser. Efter § 15 a, stk. 1, nr. 3, i tilbudsloven finder afsnit II om vare- og tjenesteydelseskontrakter blandt andet anvendelse for ”indhentning af tilbud og tildeling af ordrer på [...] offentlige tjenesteydelseskontrakter omfattet af udbudsdirektivets bilag II B [...], hvis værdi overstiger 500.000 kr.”. I de tilfælde hvor Finanstilsynets sagkyndige undersøgelser efter § 347 b i lov om finansiel virksomhed efter en konkret og individuel vurdering er omfattet af udbudsdirektivets bilag II B, vil påbuddet om ekspertundersøgelser dermed skulle i udbud efter tilbudslovens regler, hvis værdien af undersøgelsen overstiger 500.000 kr. Det vurderes, at den overvejende del af undersøgelserne vil overstige den nævnte beløbsgrænse. Ved anvendelsen af § 347 b i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet således være forpligtet til at sende opgaven i udbud efter tilbudslovens regler.

Sagen kan endvidere have grænseoverskridende interesse og dermed være relevant for sagkyndige i de øvrige EU-lande. I disse tilfælde skal EU-Traktatens regler om fri bevægelighed for blandt andet tjenesteydelser samt grundlæggende principper om gennemsigtighed og ligebehandling iagttages. Kommissionen har ved fortolkningsmeddelelse om den fællesskabsret, der finder anvendelse på tildelingen af kontrakter, som ikke eller kun delvis er omfattet af udbudsdirektiverne (2006/C 179/02) fastlagt faktorer for, hvornår der kan foreligge grænseoverskridende interesse. Det fremgår heraf, at dette skal afgøres på grundlag af en evaluering af de omstændigheder, der gør sig gældende i det enkelte tilfælde, som f.eks. kontraktens genstand og anslåede værdi, de særlige forhold der kendetegner den berørte sektor (markedets størrelse og struktur, handelspraksis osv.) samt det geografiske sted, hvor kontrakten skal udføres. Idet EU-Traktatens regler skal iagttages i de tilfælde, hvor der efter en konkret vurdering foreligger grænseoverskridende interesse, er det ikke muligt generelt at undtage sager i medfør af § 347 b i lov om finansiel virksomhed fra offentliggørelse alene ved at undtage disse fra tilbudslovens regler. Det er samtidig ikke entydigt, at EU-Traktatens undtagelsesbestemmelser kan finde anvendelse på disse sager. Dette betyder, at i de tilfælde, hvor sagen efter en konkret vurdering skal i udbud, skal påbuddet om en sagkyndig undersøgelse annonceres således, at alle relevante finanshuse mv., herunder i sager omfattet af udbudsdirektivet eller EU-Traktaten tillige europæiske finanshuse mv., kan tilgå udbuddet. Dette indebærer offentliggørelse af en udbudsannonce i internationale og nationale medier mv. Udbudsannoncen indeholder oplysninger om den finansielle virksomhed, beskrivelsen af de forhold som skal undersøges mv.

2.6.2.2. Finanstilsynets tilsynsarbejde

Finanstilsynets tilsynsarbejde er af hensyn til den finansielle stabilitet underlagt nogle lovfæstede restriktioner. Finanstilsynet og de finansielle råd, Fondsrådet og Det Finansielle Virksomhedsråd, er således underlagt en skærpet tavshedspligt. Dette er nødvendigt, idet Finanstilsynet gennem sin tilsynsvirksomhed får et indgående indblik både i de tilsynsbelagte virksomheders forretningsforhold samt i deres kunders forhold. Dette kendskab er afgørende for, at Finanstilsynet kan vurdere virksomhedernes risici og dermed sikkerheden for virksomhedernes kunder. Tavshedspligten er indført for at beskytte de tilsynsbelagte virksomheders forretningsmæssige forhold, så oplysningerne herom ikke kan misbruges i konkurrencemæssig sammenhæng og for at sikre, at oplysninger om tilsynsbelagte kunder ikke spredes i en videre kreds. Endelig har den til formål at sikre den tilsynsmæssige effektivitet, fordi de tilsynsbelagte virksomheder kan føle sig trygge ved at udlevere alle oplysninger, som Finanstilsynet måtte have behov for, for at føre et effektivt tilsyn.

Finanstilsynet kan bringe § 347 b i lov om finansiel virksomhed i anvendelse på alle stadier i sin tilsynsvirksomhed. Offentliggørelse af oplysninger om virksomheden – herunder offentliggørelse af hvilke forhold der skal undersøges i en uvildig undersøgelse – på et tidspunkt hvor der ikke foreligger en afgørelse, der konstaterer en overtrædelse af tilsynslovgivningen, men alene en afgørelse om indledning af en undersøgelse, er ikke i overensstemmelse med de øvrige offentliggørelsesregler på tilsynsområdet. Dette er særligt uhensigtsmæssigt i sager, som viser sig ikke at indeholde en overtrædelse af de regler, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Det synes således dårligt stemmende med den tavshedspligt, som Finanstilsynet er underlagt i tilsvarende sager, at der skal ske offentliggørelse på et meget tidligt tidspunkt i de af § 347 b omfattede tilfælde. Herudover medfører kravet om offentliggørelse, at processen, indtil undersøgelsen kan igangsættes, forlænges betragteligt. Dette kan være uhensigtsmæssigt på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet af hensyn til tilsynsvirksomheden og den finansielle stabilitet ønsker en effektiv undersøgelse igangsat straks.

Den foreslåede ændring er således begrundet i hensynet til at sikre en hurtig og effektiv tilsynsvirksomhed og hensynet til at bringe reglen i overensstemmelse med de øvrige offentliggørelsesregler på området og dermed sikre en ensartet behandling af sagerne.

2.6.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at § 347 b i lov om finansiel virksomhed udformes således, at det er den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral, som Finanstilsynet kan påbyde at få foretaget en undersøgelse, der kontraherer med de sagkyndige personer. Dette medfører, at Finanstilsynet ikke er aftalepart. Herved skal de sagkyndige undersøgelser ikke i udbud.

Virksomheden udpeger den eller de sagkyndige personer, som skal foretage den uvildige undersøgelse. Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer. Finanstilsynet bestemmer, hvilke forhold de sagkyndige personer skal undersøge, og hvordan undersøgelsen skal gennemføres. De sagkyndige personer, der skal foretage undersøgelsen, pålægges desuden en pligt til at underrette Finanstilsynet om forhold, de bliver opmærksomme på, såfremt der er en ikke uvæsentlig risiko for, at disse forhold kan udvikle sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse.

En afgørelse om at påbyde en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en fælles datacentral at lade foretage en uvildig undersøgelse skal som hidtil træffes af det Finansielle Virksomhedsråd. Rådsafgørelsen offentliggøres ikke, og undersøgelsen kan derfor gennemføres uden offentlighedens kendskab, hvilket også gælder for tilsynets øvrige undersøgelser. Virksomheden kan påklage afgørelsen om, at den skal lade foretage en uvildig undersøgelse, til Erhvervsankenævnet.

2.6.3.1. Engelsk ret

Det bemærkes, at den foreslåede danske bestemmelse om uvildige undersøgelser er i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse i engelsk ret, idet det engelske finanstilsyn, Financial Services Authority, har en tilsvarende ret til at kræve, at der udarbejdes en rapport af sagkyndige personer med henblik på at vurdere, identificere og/eller forebygge visse risici i en given finansiel virksomhed. Aftalen indgås i disse tilfælde direkte mellem den finansielle virksomhed og de sagkyndige personer. Omkostningerne til udarbejdelsen af undersøgelsen dækkes af den finansielle virksomhed.

2.7. Kreditvurderingsbureauer – overførsel af beføjelser til ESMA

2.7.1. Gældende ret

Finanstilsynet har efter gældende ret beføjelser til at træffe afgørelse om registrering af kreditvurderingsbureauer, inddragelse af tildelt registrering og andre foranstaltninger efter reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer. Endvidere påser Finanstilsynet overholdelsen af forordningen.

2.7.2. Baggrunden for forslaget

I kølvandet på finanskrisen blev det blandt andet besluttet at reformere den europæiske tilsynsstruktur. Som led heri blev Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) oprettet, og det blev besluttet, at ESMA skulle have tilsynsbeføjelser over for kreditvurderingsbureauer.

Forslaget indfører nødvendige ændringer i lov om finansiel virksomhed som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning nr. 1060/2009 om kreditvurderingsbureauer. Ændringerne til forordningen indebærer, at de beføjelser, som de nationale tilsynsmyndigheder i dag har overfor kreditvurderingsbureauer, overgår til ESMA.

Aktuelt er der ikke i Danmark bureauer omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer, hvorfor den praktiske betydning af forslaget er lille i Danmark.

Der er ved vedtagelsen af ændringerne til forordningen lagt vægt på, at der gælder særlige forhold for tilsyn med kreditvurderingsbureauer. Således kan kreditvurderingsbureauernes aktiviteter i deres natur betragtes som grænseoverskridende, idet en kreditvurdering uden videre kan anvendes af investorer m.fl. i alle medlemslande, uanset hvor kreditvurderingen er udstedt. Overdragelsen af beføjelser fra de nationale tilsynsmyndigheder til ESMA skal således ikke opfattes som en forløber for overdragelse af beføjelser på andre områder som f.eks. tilsyn med banker og forsikringsselskaber.

2.7.3. Forslagets indhold

Forslaget betyder, at Finanstilsynet ikke længere vil have beføjelser til at træffe afgørelser om registrering af kreditvurderingsbureauer, inddragelse af tildelt registrering og andre foranstaltninger efter reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer.

Finanstilsynet vil dog stadig være kompetent myndighed på området. Det indebærer, at ESMA kan uddelegere opgaver til Finanstilsynet, herunder at Finanstilsynet på anmodning skal bistå ESMA i forbindelse med undersøgelser af danske kreditvurderingsbureauer. Desuden kan Finanstilsynet på anmodning deltage i undersøgelser, som ESMA gennemfører af danske kreditvurderingsbureauer.

Samtidig foretages der en række øvrige ændringer som følge af ændringerne til forordningen. Herunder udgår bestemmelser om sanktioner overfor kreditvurderingsbureauer og krav om offentliggørelse af disse sanktioner. Ligeledes udgår bestemmelserne om kreditvurderingsbureauers partsstatus i forhold til Finanstilsynet og om Det Finansielle Virksomhedsråds inddragelse i tilsynet med kreditvurderingsbureauer.

2.8. Ændring af gebyrreglerne for brug af betalingsinstrumenter

2.8.1. Nye regler for fastsættelse af gebyrer

2.8.1.1. Gældende ret

Der eksisterer i dag en række forskellige gebyrregler for udbydere af betalingstjenester i forhold til betalingsmodtagere. Gebyrreglerne afhænger af hvilken type betalingsinstrument, som benyttes. Et betalingsin-

strument kan betegnes som enhver form for personligt instrument eller sæt af procedurer, som betaler benyttes til at iværksætte en betaling (f.eks. et betalingskort). Et internationalt betalingsinstrument er et betalingsinstrument, som kan anvendes i flere forskellige lande (f.eks. et MasterCard).

Når der betales med et betalingsinstrument uden chip (f.eks. benzinkort og centerkort) i den fysiske handel, må udbyderen ikke opkræve betaling (gebyr) af betalingsmodtager. Reglen indebærer, at udbyder (f.eks. et benzinselskab) ikke kan opkræve gebyr af betalingsmodtager, når betaler anvender et betalingsinstrument uden chip.

Når der betales med betalingsinstrumenter med chip, må udbyder alene pålægge betalingsmodtager at betale et årligt abonnement. De nærmere regler for denne abonnementsbetaling er beskrevet i bekendtgørelse nr. 1475 af 22. december 2009 om beregning af det årlige abonnement, som økonomi- og erhvervsministeren har udstedt i medfør af § 80, stk. 3. Reglerne indebærer, at udbyder (f.eks. Nets) kun må opkræve en abonnementsbetaling af betalingsmodtager, når betaler anvender betalingsinstrumenter med chip. Som følge af, at økonomi- og erhvervsministeren i bekendtgørelsen om internationale betalingsinstrumenter har undtaget internationale betalingsinstrumenter fra § 80, stk. 2 og 3, og at betalingsinstrumenter uden chip ikke er omfattet af § 80, stk. 2 og 3, vedrører abonnementsbetalingen i dag alene dankortet.

Når der betales med et dansk eller udenlandsk udstedt internationalt betalingsinstrument, må udbyder opkræve gebyr af betalingsmodtager. Udbyderen fastsætter selv størrelsen af det gebyr, som han opkræver af betalingsmodtager. Gebyret skal fastsættes således, at udbyder ikke opnår en urimelig pris eller avance.

2.8.1.2. Forslagets baggrund

Fremadrettet skal der gælde ens regler for fastsættelse af gebyrer for alle betalingsinstrumenter med og uden chip, herunder dansk og udenlandsk udstedte internationale betalingsinstrumenter. Abonnementsordningen vil dog fortsat være gældende. Ændringerne betyder, at det fremover bliver tilladt udbydere af betalingstjenester at opkræve gebyr af betalingsmodtager, når betaler anvender et betalingsinstrument uden chip, og at dette gebyr, ligesom for internationale betalingsinstrumenter, bliver omfattet af § 79. Reglerne indebærer, at gebyret ikke må fastsættes, så det fører til urimelige priser eller avancer. Herved forstås priser og avancer, der er højere, end hvad der ville være tilfældet under virksom konkurrence.

2.8.1.3. Forslagets indhold

Med henblik på at tillade udbyder at opkræve gebyr af betalingsmodtager, når der anvendes et betalingsinstrument uden chip, ophæves § 80, stk. 4. Herved bliver betalingsinstrumenter uden chip omfattet af lovens § 80, stk. 1, hvoraf det følger, at gebyret skal fastsættes i overensstemmelse med reglerne i § 79.

Ved at ophæve § 80, stk. 4, bliver der fremover ens regler for udbyders mulighed for at opkræve gebyr af betalingsmodtager, når betaler anvender et betalingsinstrument uden chip samt et dansk eller udenlandsk udstedt internationalt betalingsinstrument med chip.

2.8.2. Nye regler for overvæltning af gebyrer

2.8.2.1. Gældende ret

Der eksisterer i dag forskellige regler for betalingsmodtagers ret til at opkræve gebyr hos betaler afhængig af hvilken type af betalingsinstrument, som benyttes.

Ifølge lovens § 80, stk. 6, er det forbudt betalingsmodtager at opkræve gebyr hos betaler, når der anvendes et betalingsinstrument i den fysiske handel. Det betyder, at uanset, om der er tale om et betalingsinstrument med eller uden chip, må betalingsmodtager som udgangspunkt ikke overvælte gebyr på betaler.

Det er imidlertid tilladt betalingsmodtager at opkræve gebyr hos betaler for en kredittransaktion, når der anvendes et internationalt betalingsinstrument i den fysiske handel. Det følger af bekendtgørelsen om internationale betalingsinstrumenter, hvor økonomi- og erhvervsministeren i medfør af § 80, stk. 10, har undtaget disse instrumenter fra § 80, stk. 6. Bekendtgørelsen, som trådte i kraft den 30. juni 2011, fastlægger, at betalingsmodtager kan opkræve gebyr hos betaler for kredittransaktioner, men ikke for debettransaktioner, uanset om der benyttes et dansk eller udenlandsk udstedt internationalt betalingsinstrument.

I relation til størrelsen af det gebyr, som betalingsmodtager må opkræve hos betaler, er der fastsat regler herfor i både loven og bekendtgørelsen om internationale betalingsinstrumenter. Således følger det af lovens § 80, stk. 7, at betalingsmodtager ikke må opkræve et større gebyr hos betaler end det gebyr, som betalingsmodtager selv betaler til sin udbyder for betalingstransaktionen. Denne bestemmelse gælder ifølge loven i dag kun i den ikke-fysiske handel. En tilsvarende regel gælder dog i den fysiske handel for internationale betalingsinstrumenter i medfør af bekendtgørelsen.

2.8.2.2. Forslagets baggrund

I relation til overvæltning, dvs. betalingsmodtagers mulighed for at opkræve gebyr for betalers brug af betalingsinstrumenter, skal der fremadrettet sondres mellem kredittransaktioner og debettransaktioner. Fremover må betalingsmodtager opkræve gebyr hos betaler for alle kredittransaktioner foretaget med et betalingsinstrument i den fysiske handel, hvorimod betalingsmodtager ikke må opkræve gebyr hos betaler for debettransaktioner foretaget med et betalingsinstrument i den fysiske handel. Det gælder, uanset om der er tale om et betalingsinstrument med eller uden chip, og uanset om der er tale om et dansk eller et udenlandsk udstedt betalingsinstrument.

På denne måde bliver danske og udenlandske betaleres brug af betalingsinstrumenter omfattet af de samme regler, samtidig med at brugen af effektive betalingsinstrumenter tilskyndes, idet debettransaktioner generelt er billigere for betalingsmodtager end kredittransaktioner. Formålet med ændringen er at undgå, at der diskrimineres mellem borgere i forskellige medlemslande.

Samtidig ændres bestemmelsen i § 80, stk. 7, så reglen om, at betalingsmodtager ikke må opkræve et større gebyr hos betaler end det gebyr, betalingsmodtager selv betaler til sin udbyder for betalingstransaktionen, fremadrettet kommer til at gælde i såvel den fysiske som den ikke-fysiske handel. Formålet med ændringen er, at betalingsmodtager ikke må opnå en ekstra indtjening ved at opkræve mere end sine omkostninger til udbyder for at få gennemført en betalingstransaktion. Ændringen medfører, at der i regelsættet fremover kun er én bestemmelse, som fastsætter, hvor meget betalingsmodtager må overvælte på betaler.

2.8.2.3 Forslagets indhold

Med henblik på at sikre ens regler for overvæltning foreslås det, at bestemmelsen i § 80, stk. 6, ophæves. Reglen indeholder et generelt forbud mod, at betalingsmodtager opkræver gebyr hos betaler for en betalingstransaktion i den fysiske handel, når betaler anvender et betalingsinstrument. Ophævelsen indebærer, at det ifølge § 78, stk. 2, som udgangspunkt bliver tilladt betalingsmodtager at opkræve gebyr hos betaler, når der anvendes dansk eller udenlandsk udstedte betalingsinstrumenter i den fysiske handel.

Ophævelsen af § 80, stk. 6, skal ses i sammenhæng med forslaget nr. 1, hvor økonomi- og erhvervsministeren bemyndiges til at forbyde eller begrænse retten til at opkræve gebyr under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter, jf. afsnit 2.3. om ”Nye regler for ministerens bemyndigelse”. I medfør heraf ændres den bekendtgørelse, der trådte i kraft 30. juni 2011, så bekendtgørelsen fremadrettet forbyder betalingsmodtager at opkræve gebyr hos betaler for debettransaktioner, men tillader betalingsmodtager at opkræve gebyr hos betaler for kredittransaktioner, uanset om der anvendes et betalingsinstrument med eller uden chip, herunder et internationalt betalingsinstrument. Således skabes der ens regler for danske borgere og borgere fra andre EU-lande. Ændringen af bekendtgørelsen vil træde i kraft samtidig med dette lovforslag.

Derudover ændres bestemmelsen i § 80, stk. 7, således at forbuddet mod, at betalingsmodtager opkræver gebyr af betaler, der er højere end det gebyr, som betalingsmodtager selv betaler til sin udbyder, gælder i såvel den fysiske som den ikke-fysiske handel.

2.8.3. Nye regler for ministerens bemyndigelse

2.8.3.1. Gældende ret

I dag kan økonomi- og erhvervsministeren i medfør af § 80, stk. 10, bestemme, at § 80 ikke finder anvendelse på internationale betalingsinstrumenter. Økonomi- og erhvervsministeren kan samtidig fastsætte supplerende regler for sådanne betalingsinstrumenter. Økonomi- og erhvervsministeren har udstedt bekendtgørelsen om gebyrer ved brug af internationale betalingsinstrumenter med hjemmel i § 80, stk. 10.

Bekendtgørelsen undtager internationale betalingsinstrumenter fra reglerne i § 80, stk. 2-4 og 6. Det betyder, at internationale betalingsinstrumenter ikke er omfattet af abonnementsordningen, og at det er tilladt for udbyder at opkræve gebyr af betalingsmodtager, når der anvendes et internationalt betalingsinstrument. Bekendtgørelsen fastsætter i denne forbindelse supplerende regler for brug af internationale betalingsinstrumenter, herunder regler for betalingsmodtagers opkrævning af gebyr hos betaler.

2.8.3.2. Forslagets baggrund

For at bringe de danske regler i overensstemmelse med EU-retten, skal der fremadrettet sondres mellem kredittransaktioner og debettransaktioner. Ved en debettransaktion forstås en betalingstransaktion med et betalingsinstrument, hvor beløbet trækkes fra betalers konto umiddelbart efter, at indløser har modtaget oplysninger om transaktionen. Ved en kredittransaktion forstås en betalingstransaktion med et betalingsinstrument, hvor beløbet ikke trækkes fra betalers konto umiddelbart efter, at indløser har modtaget oplysninger om transaktionen, men først trækkes efter en periode, der er aftalt mellem betaler og dennes betalingstjesteudbyder.

Fremover må betalingsmodtager opkræve gebyr hos betaler for alle kredittransaktioner, men ikke for debettransaktioner, når betaler anvender et betalingsinstrument i den fysiske handel. Det skal gælde, uanset om der er tale om et betalingsinstrument med eller uden chip, og uanset om der er tale om et dansk eller et udenlandsk udstedt betalingsinstrument. På denne måde sikres det, at danske og udenlandske betaleres brug af betalingsinstrumenter bliver omfattet af de samme regler, samtidig med at brugen af effektive betalingsinstrumenter tilskyndes, idet debettransaktioner generelt er billigere end kredittransaktioner.

Ændringen af reglerne for overvæltning gennemføres ved, at økonomi- og erhvervsministeren bemyndiges til at fastlægge regler for hvornår, der kan opkræves gebyr hos betaler. Disse regler skal gælde for alle typer betalingsinstrumenter.

Det foreslås derfor, at der i § 78, stk. 2, indføres en regel, der indholdsmæssigt svarer til art. 52 (3), andet punktum i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF. Med den foreslåede bestemmelse får økonomi- og erhvervsministeren adgang til at forbyde eller begrænse betalingsmodtagers ret til at opkræve gebyr hos betaler. Et eventuelt forbud mod eller begrænsning af betalingsmodtagers ret til at opkræve gebyr hos betaler skal ifølge direktivet ske under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter.

Når økonomi- og erhvervsministeren både kan forbyde og begrænse retten til at overvælte, kan loven på en hurtig og smidig måde tage højde for fremkomsten af nye betalingsinstrumenter. Et eksempel herpå er kontaktløse betalingsinstrumenter. Sådanne betalingsinstrumenter skal ikke, som de fleste betalingsinstrumenter i dag, indsættes i eller føres igennem en betalingskortterminal. Disse og andre betalingstyper, så som mobilbetalinger, er i kraftig udvikling. Derfor kan der blive behov for løbende at ændre reglerne for retten til at overvælte gebyr på betaler, herunder at gennemføre en begrænset ret til overvæltning.

Det foreslås desuden, at økonomi- og erhvervsministerens bemyndigelse efter § 80, stk. 10, til at undtage internationale betalingsinstrumenter fra § 80 udvides, således at ministeren også kan undtage visse andre betalingsinstrumenter fra § 80. Uanset lovændringen vil der fortsat være behov for, at økonomi- og erhvervsministeren har mulighed for at undtage betalingsinstrumenter fra § 80, herunder fra abonnementsordningen i § 80, stk. 2. Det gælder specielt de internationale betalingsinstrumenter med chip, der fortsat skal være omfattet af § 79, således at der ikke må anvendes urimelige priser eller avancer ved fastsættelsen af gebyrerne for brug af disse betalingsinstrumenter.

Det kan ikke udelukkes, at det fremover også kan blive nødvendigt at undtage andre typer af betalingsinstrumenter, f.eks. mobiltelefoner og andre kontaktløse betalingsinstrumenter, fra § 80. Med denne bemyndigelse sikres det, at reglerne ikke kommer til at hæmme udviklingen. Der vil kunne vise sig at være et behov for at udstede supplerende regler for betalingsinstrumenter, der i dag er ukendte, med henblik på at fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter, f.eks. fordi den eksisterende regulering ikke tager højde for disse betalingsinstrumenters særlige karakteristika.

2.3.3. Forslagets indhold

Forslaget indebærer, at økonomi- og erhvervsministeren i § 78, stk. 2, bemyndiges til at fastsætte regler, der forbyder eller begrænser betalingsmodtagers ret til at opkræve gebyr hos betaler. I medfør heraf kan økonomi- og erhvervsministeren fastsætte regler for forretningers opkrævning af gebyr for alle typer af betalingsinstrumenter.

Forslaget indebærer endvidere, at økonomi- og erhvervsministerens bemyndigelse efter § 80, stk. 10, udvides, således at økonomi- og erhvervsministeren kan udstede en bekendtgørelse, som undtager visse betalingsinstrumenter fra betalingstjenestelovens § 80.

2.9. Gennemførelse af ændringer af prospektdirektivet

2.9.1. Gældende ret

Der er i dag direktivbestemte regler for prospektpligten ved værdipapirer, der optages til handel på et reguleret marked, og ved offentlige udbud over 2.500.000 mio. euro. I Danmark har vi desuden regler for offentlige

udbud mellem 100.000 euro og 2.500.000 euro, disse regler for ”små” udbud er lempeligere end reglerne for udbud over 2.500.000 mio. euro.

2.9.2. Baggrunden for forslaget

Baggrunden for ændringerne af prospektreglerne er Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EF af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Direktivet skal være gennemført i dansk ret senest 1. juli 2012.

Formålet med ændringerne af prospektreglerne er at reducere de byrder, der påhviler virksomheder, som udsteder værdipapirer.

2.9.3. Forslagets indhold

Med gennemførelsen af prospektdirektivets ændringer, hæves grænsen for de direktivbestemte regler for prospektpligt ved offentlige udbud fra 2.500.000 euro til 5.000.000 euro. Det foreslås, at de nugældende nationale lempeligere regler for små udbud ændres til også at gælde for udbud mellem 2.500.000 og 5.000.000 euro. Som en konsekvens af at grænsen hæves fra 2.500.000 euro til 5.000.000 euro ændres grænsen for de nationale regler, således at der af hensyn til investorbeskyttelsen sikres, at udbud af værdipapir mellem 2.500.000 og 5.000.000 euro er underlagt de nationale regler. Udbud af værdipapirer mellem 100.000 og 5.000.000 euro er herefter underlagt de krav til udbud, der er i kap. 12 i lov om værdipapirhandel mv.

Efter § 23, stk. 8, i lov om værdipapirhandel fastsætter Finanstilsynet bl.a. regler om fritagelse for pligten til at offentliggøre et prospekt. Store dele af prospektdirektivet er gennemført med bekendtgørelse nr. 222 og 223 af 10. marts 2010. Nogle af de grænser og definitioner der er angivet i lovbemærkningerne til § 23, stk. 8, i lov om værdipapirhandel m.v. i lovforslag L 13 fremsat 6. oktober 2004, stammer fra prospektdirektivet og er ændret med det nye prospektdirektiv, herunder antallet af personer der kan rettes henvendelse til uden prospektpligt og definitionen af kvalificerede investorer. Som følge af at der er sket ændringer i prospektdirektivet vil det være nødvendigt at foretage en tilpasning af bekendtgørelserne, som regulerer disse regler. Finanstilsynet vil foretage de nødvendige ændringer af bekendtgørelserne.

2.10. Indberetning af ledende medarbejders og disses nærtstående transaktioner

2.10.1. Gældende ret

I dag er ledende medarbejdere i selskaber, der udsteder aktier på en række i loven anførte regulerede markeder forpligtiget til at skulle give det udstedende selskab meddelelse om sine egne og nærtstående personers transaktioner med/vedrørende det udstedende selskabs aktier/værdipapirer, hvorefter det udstedende selskab skal indberette transaktionen til Finanstilsynet.

2.10.2. Baggrunden for forslaget

Baggrunden for ændringen af indberetningspligten af ledende medarbejders transaktioner er en præcisering af gennemførelsen af artikel 6, stk. 4, i markedsmisbrugsdirektivet (2003/6/EF) og artikel 6, stk. 1, i Kommissionens direktiv 2004/72/EF om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF, for så vidt angår accepteret markedspraksis, definition af intern viden i forbindelse med varederivater, udarbejdelse af lister over insidere, anmeldelse af ledende medarbejders transaktioner og af mistænkelige trans-

aktioner. Efter direktiverne er det den ledende medarbejder, der skal være ansvarlig for indberetning til den kompetente myndighed og ikke det udstedende selskab, som fastsat i den nugældende § 28 a.

2.10.3. Forslagets indhold

Forpligtigelsen til at ledende medarbejdere skal give det udstedende selskab underretning om sine egne og nærtstående personers transaktioner foreslås ændret til, at indberetningen skal gives direkte til Finanstilsynet. Det udstedende selskab skal således ikke længere være mellemlid for indberetningen. Formålet med reglerne er, at skabe gennemsigtighed og offentlighed omkring ledende medarbejderes aktiehandler i det selskab, de er tilknyttet.

2.11. Forenkling af reglerne for regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet

2.11.1. Gældende ret

Der findes i dag regler i lov om finansiel virksomhed for regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet. I Danmark er der aktuelt kun en multilateral handelsfacilitet og det er First North som drives af NASDAQ OMX Copenhagen. De gældende regler i lov om finansiel virksomhed vedrører tilladelse, etablering af fjernadgang, benyttelse af navn, ejerforhold, ledelse og indretning af virksomheden, kapitalkrav, ledelsens andre hverv, videregivelse af fortrolige oplysninger, sammenlægning, inddragelse af tilladelse og afvikling, likvidation, indgivelse af konkursbegæring, betalingsstandsning, generelle regler om tilsyn, afgifter, delegationsbestemmelser samt straffbestemmelser.

2.11.2. Baggrunden for forslaget

I forbindelse med implementering af MiFID-direktivet (2004/39/EF) tilbage i 2007 valgte man lovgivningsmæssigt, at en række af de regler, herunder bl.a. kapitalkravene, der gælder for fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber skulle finde tilsvarende anvendelse på et reguleret marked, der driver en multilateral handelsfacilitet. Reglerne blev indført i § 1, nr. 16, i lov om finansiel virksomhed. Det fik den konsekvens, at bl.a. NASDAQ OMX Copenhagen A/S, alene fordi de driver en multilateral handelsfacilitet i form af First North, blev underlagt reglerne om kapitaldækning samt beregning og indberetning af disse krav.

De nugældende kapitaldækningsregler for regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet, er således de samme regler, som gælder for fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber. Disse kapitaldækningsregler er omfattende og begrundet i, at fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber i kraft af deres virksomhedstype kan lave forretninger, der har en høj risiko. Drift af en multilateral handelsfacilitet er en ganske anden type virksomhed (børsdrift), hvor der ikke er behov for kapitaldækningsregler i forhold til risici på ind- og udlån og investering. Derfor er der ikke behov for, at reglerne for investeringsforvaltningsselskaber og fondsmæglerselskaber skal gælde for operatører af regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet. Virksomhedstypen adskiller sig med andre ord væsentligt fra investeringsforvaltningsselskaber og fondsmæglerselskaber.

Baggrunden for, at man tilbage i 2007 indførte de nugældende regler var, at man af konkurrencemæssige årsager fandt det hensigtsmæssigt at ligestille virksomheder, der har mulighed for at drive en multilateral handelsfacilitet. Det har imidlertid vist sig at det er unødvendigt restriktivt, at kapitaldækningsreglerne for fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber også skal gælde for regulerede markeder i Danmark. Denne restriktive regulering forringer danske regulerede markeders konkurrenceevne i forhold til andre regulerede markeder i Europa, idet regulerede markeder i det øvrige Europa ikke er underlagt kapitaldækningsregler, som de der gælder for fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber.

Endvidere bemærkes, at regulerede markeder, herunder regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet allerede er underlagt kapitalkrav i form af det i henhold til værdipapirhandelsloven gældende krav om minimumskapital. Derudover fremgår det af værdipapirhandelsloven, at det regulerede marked skal have en tilstrækkelig ansvarlig kapital samt have tilstrækkelig finansielle ressourcer til at sikre det regulerede markeds overordnede funktion. Reglerne findes i § 8, stk. 2, nr. 2, § 15, stk. 3, og § 18, stk. 2, nr. 6, i værdipapirhandelsloven.

Driver det regulerede marked en multilateral handelsfacilitet udover det regulerede marked vil det som alt-overvejende hovedregel betyde, at kapitalkravet forøges i og med, at man som virksomhed bevæger sig ind på et andet forretningsområde eller udvider sine aktiviteter. F.eks. vil der i den forbindelse typisk være nye operationelle risici, juridiske risici og forretningsmæssige risici, der vil skulle afdækkes via reservering af kapital.

Kapitalkravet til driften af den multilaterale handelsfacilitet fastsættes derfor fremadrettet på baggrund af en konkret vurdering af de enkelte risici, der er til stede i systemet, i stedet for en mere standardiseret metode, der findes i kapitaldækningsbekendtgørelsen.

Et af hovedformålene med MiFID-direktivet var at skabe større konkurrence (i form af multilateral handelsfacilitet) til de etablerede markedspladser. Med de foreslåede ændringer vil de regulerede markeder i Danmark, der driver multilateral handelsfacilitet, blive ligestillet konkurrencemæssigt med de regulerede markeder i andre EU-lande, der driver multilateral handelsfacilitet.

2.11.3. Forslagets indhold

Lovforslaget indeholder en sammenskrivning og forenkling af reglerne til regulerede markeder - f.eks. NASDAQ OMX Copenhagen A/S - der driver en multilateral handelsfacilitet - f.eks. First North.

Sammenskrivningen og forenklingen af reglerne er foretaget som følge af, at der i denne gældende lovgivning findes regler, der stort set er identiske. Aktuelt er et reguleret marked omfattet af regler i både lov om finansiell virksomhed og værdipapirhandelsloven, hvilket er uhensigtsmæssigt.

2.12. CO₂-auktioneringsforordningen

2.12.1. Gældende ret

Der findes ikke regler på værdipapirhandelsområdet om auktionering af CO₂-kvoter i dag. Lovforslaget har til formål at gennemføre regler, der for det første sikrer, at Finanstilsynet kan give tilladelse til et reguleret marked til at være auktionsplatform og for det andet, at der føres tilsyn med overholdelse af reglerne i CO₂-auktioneringsforordningen og retshåndhævelse for overtrædelser af forordningen.

CO₂-auktioneringsforordningen vedrører alene auktionering af CO₂-kvoter, og CO₂-auktioneringsforordningen regulerer ikke andre former for finansielle instrumenter. Reglerne der implementeres med dette lovforslaget gælder kun for CO₂-kvoter.

2.12.2. Baggrund for forslaget

Fra 2013 skal en større andel af CO₂-kvoterne i EU auktioneres i stedet for at blive tildelt gratis. Reglerne om auktionering af CO₂-kvoter fremgår af CO₂-auktioneringsforordningen.

Auktioneringen skal finde sted på en fælles auktionsplatform, som udpeges af medlemslandene efter udbud fra Kommissionen. CO₂-auktioneringsforordningen giver også mulighed for at, at medlemslandene kan fravælge den fælles auktionsplatform og i stedet udpege deres egne auktionsplatforme.

Danmark vil tilslutte sig den fælles auktionsplatform, som udpeges for en periode på højst 5 år.

Som følge af forordningen skal der i dansk national lovgivning foretages den tekniske implementering af forordningen. Følgende artikler i auktionsforordningen kræver implementering i lov om værdipapirhandel m.v.:

1. CO₂-auktioneringsforordningens artikel 35 fastslår kriterier for udpegelse af auktionsplatforme. Det fremgår af stk. 1, at der kun må gennemføres auktioner på en auktionsplatform, der har fået tilladelse som et reguleret marked af de kompetente nationale myndigheder. I Danmark er den kompetente nationale myndighed Finanstilsynet. Artikel 35, stk. 4-6 fastslår de nærmere betingelser for, at en platform kan opnå en tilladelse, og at der skal gives en tilladelse.
2. CO₂-auktioneringsforordningens artikel 43 fastslår, at medlemsstaterne skal sikre, at der opretholdes et effektivt tilsyn med auktionsplatformen og at håndhævelse af reglerne i forordningen sikres.
3. CO₂-auktioneringsforordningens artikel 53 fastslår, at der skal kunne udveksles oplysninger mellem auktionsplatformen, den auktionstilsynsførende og den nationale kompetente myndighed. Hjemlen til at udveksle fortrolige oplysninger imellem disse aktører sikres i lov om værdipapirhandel m.v.

CO₂-auktioneringsforordningens finder både anvendelse på auktionsprodukter, der er finansielle instrumenter og auktionsprodukter, der ikke er finansielle instrumenter. De finansielle instrumenter vil allerede være omfattet af reglerne i lov om værdipapirhandel m.v., hvorimod ikke finansielle instrumenter ikke vil være omfattet af regler i lov om værdipapirhandel m.v. Særligt i forhold til forordningens artikel 43 om tilsyn og håndhævelse af markedsmisbrugsreglerne for ikke finansielle instrumenter er det nødvendigt at sikre, at reglerne om tilsyn, kontrol og straf finder anvendelse. Dette sikres ved udstedelse af en bekendtgørelse, der har hjemmel i § 93, stk. 5, i lov om værdipapirhandel m.v.

Reglerne om auktionering af CO₂-kvoter fremgår af CO₂-auktioneringsforordningen.

2.12.3. Forslagets indhold

Med dette lovforslag, hvor der foretages ændringer til lov om værdipapirhandel m.v., foretages den tekniske implementering af CO₂-auktioneringsforordningens artikel 35, stk. 4-6, om tilladelse til at være auktionsplatform, artikel 43 om tilsyn og håndhævelse vedrørende reglerne om markedsmisbrug og artikel 53 om samarbejde mellem den auktionstilsynsførende og Finanstilsynet, sker under hensyntagen til den tavshedspligt, Finanstilsynet er underlagt ifølge EU-retten.

Der må kun gennemføres auktioner på en auktionsplatform, der har fået tilladelse som et reguleret marked, jf. artikel 35. I lovforslaget indsættes en ny § 8 c i lov om værdipapirhandel m.v., hvorefter Finanstilsynet kan give et reguleret marked tilladelse til at være auktionsplatform i henhold til CO₂-auktioneringsforordningen. Regulerede markeder og deres markedsoperatør er efter lov om værdipapirhandel m.v. underlagt Finanstilsynets tilsyn. Hvis auktionsplatformen placeres i Danmark vil dette tilsyn også omfatte tilsynet med auktionsplatform.

Tilsynet med markedsmisbrug på auktionsplatformen sikres ved, at lovforslaget fastslår, at reglerne om tilsyn i kapitlerne 25, 26 og 27 i lov om værdipapirhandel m.v., også finder anvendelse på artikel 37-42 om markedsmisbrug i forordningen.

Som følge af artikel 43 i CO₂-auktioneringsforordningen skal Finanstilsynet sikre tilsynet med markedsmissbrug på auktionsplatformen og håndhævelsen af overtrædelse af markedsmissbrugsbestemmelserne i forordningens artikel 37-42 for ikke-finansielle instrumenter, der udbydes til salg gennem en auktionsplatform. Dettets skal gennemføres dels ved at reglerne om tilsyn m.v. i kapitlerne 25, 26 og 27 i lov om værdipapirhandel m.v., også finder anvendelse på artikel 37-42 om markedsmissbrug i forordningen og dels ved at anvende hjemmel i § 93, stk. 5, i lov om værdipapirhandel m.v. til at udstede en bekendtgørelse om sanktioner for overtrædelse af forordningen. Bekendtgørelsen vil indeholde bestemmelser, der fastslår, at ved overtrædelse af regler om forbud mod insiderhandel (artikel 38), forbud mod videregivelse af intern viden (artikel 39 og 40), forbud mod kursmanipulation (artikel 41) og krav der reducerer risikoen for markedsmissbrug (artikel 42) i CO₂-auktioneringsforordning vil disse straffes med bøde eller fængsel. Det vil være de samme sanktioner, der gælder for overtrædelse af bestemmelserne i forordningen som dem, der gælder for overtrædelse af §§ 35-39 i lov om værdipapirhandel m.v. Disse regler forbyder handel med værdipapirer af nogen, der har af intern viden, som kan være af betydning for handlen, uretmæssig videregivelse af intern viden, kursmanipulation og stiller krav om udarbejdelse af intern regler.

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffeloven forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Der er oplyst en række undtagelser hertil, hvorefter oplysninger alligevel kan videregives. Det foreslås, at indsætte en yderligere undtagelse i § 84 a, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v., hvorefter Finanstilsynet kan give oplysninger til den auktionstilsynsførende i medfør af CO₂-auktioneringsforordningen. Finanstilsynet kan alene videregive de oplysninger, som den auktionstilsynsførende med rimelig kan have brug for at udføre sine funktioner.

2.13.1. Anvendelsesområde

2.13.1.1. Gældende ret

I henhold til hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 9 er udenlandske virksomheders filialer her i landet omfattet af hvidvaskloven, hvis de udøver virksomhed efter § 1, stk. 1, nr. 1-8 og 10. Udenlandske virksomheders agenter her i landet er imidlertid ikke omtalt i hvidvaskloven, og det har derfor været uklart, om agenter skal overholde hvidvasklovens regler eller de regler, som gælder i virksomhedens hjemland.

Hvidvaskloven indeholder en række særregler for advokater. For det første er advokater kun omfattet af loven, når de yder bistand i forbindelse med visse nærmere angivne områder. For det andet er kravet om indberetning af mistænkelige transaktioner til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet eller Advokat-samfundet begrænset i væsentligt omfang i forhold til de øvrige personer og virksomheder omfattet af loven.

2.13.1.2. Baggrunden for forslaget

EU-Kommissionens Sekretariat har i notat af 16. februar 2011 til medlemslandene oplyst, at agenter kan anses for omfattet af 3. hvidvaskdirektiv, og at agenter derfor ligesom filialer skal følge lokale hvidvaskregler. Imidlertid omtaler hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1, kun filialer.

Advokatrådet har ønsket en yderligere begrænsning af lovens anvendelsesområde for advokater. Spørgsmålet om, hvorvidt advokater skulle være omfattet af det 3. hvidvaskdirektiv, var omtvistet forud for direktivets vedtagelse. Dette skyldtes de særlige hensyn til advokaters tavshedspligt, som både i Danmark og de øvrige EU-lande indebærer, at der gælder regler om fortrolighed mellem en advokat og dennes klient. Ved direktivets gennemførelse i Danmark fulgtes direktivets ordlyd i det væsentlige, således at advokater omfattes af

hvidvaskloven i en række nærmere angivne tilfælde. Tilfældet ”anden forretningsmæssig rådgivning” indebar imidlertid en udvidelse i forhold til direktivet, hvorved den hidtil gældende retstilstand blev opretholdt.

Begrundelsen for at opretholde den dagældende retstilstand var ifølge bemærkningerne til loven, at der inden for rådgivningsvirksomhed til stadighed sker en brancheglidning mellem de enkelte rådgivningstyper, og at opretholdelsen skulle medvirke til at sikre, at de forskellige indberetningspligtige rådgivningsgrupper behandles ens. Det må imidlertid erkendes, at der er særlige hensyn at tage til advokaters tavshedspligt, og at hensynet bag direktivet netop har været at give advokaterne en særstatus i forhold til andre grupper. Endvidere må det erkendes, at anvendelsesområdet af § 1, stk. 1, nr. 13, litra f er uklart.

Fastholdelsen af ”anden forretningsmæssig rådgivning” har givet en række fortolkningsproblemer. Advokatrådet har påpeget, at det navnlig er usikkert, hvilken nærhed der skal være mellem en transaktion og rådgivning, når advokater deltager med bistand ved planlægning eller udførelse af transaktioner for deres klienter i forbindelse med ”anden forretningsmæssig rådgivning”, jf. lovens § 1, stk. 1, nr. 13, litra f. F.eks. kan der være usikkerhed om, hvorvidt rådgivning af en virksomhed om indgåelse af en direktørkontrakt omfattes af loven, idet der på den ene side er tale om rådgivning, og på den anden side en perifer kontakt med den transaktion, der er indeholdt i kontraktvilkårene (løn, pension mv.). Endvidere har Advokatrådet påpeget, at bestemmelsen giver væsentlige problemer i forhold til europæiske transaktioner, idet rådgivere fra andre EU-lande er uforstående over for danske virksomheders krav om identifikationsoplysninger på områder, som klart falder uden for direktivet.

2.13.1.3. Forslagets indhold

Med lovforslaget foreslås det, at det i hvidvaskloven tilføjes, at også agenter er omfattet af hvidvaskloven. Endvidere foreslås det, at § 1, stk. 1, nr. 13, litra f ophæves, således at lovens anvendelsesområde for advokater ikke omfatter advokater, når de deltager med bistand ved planlægning eller udførelse af transaktioner for deres klienter med ”anden forretningsmæssig rådgivning”.

2.13.2. Tilsyn med valutavekslingsvirksomheder samt agenter af udenlandske virksomheder

2.13.2.1. Gældende ret

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fører i henhold til hvidvaskloven tilsyn med valutavekslingsvirksomheder med hjemsted her i landet, mens Finanstilsynet fører tilsyn med filialer her i landet af valutavekslingsvirksomheder med hjemsted i udlandet. Udenlandske virksomheders agenter her i landet er ikke omtalt i hvidvaskloven, men bliver omfattet af loven med forslaget i nr. 3.

I henhold til lov om betalingstjenester og elektroniske penge, der gennemfører betalingstjenestedirektivet og 2. e-pengedirektiv, kan betalingsinstitutter og e- pengeinstitutter med hjemsted i et andet medlemsland inden for EU/EØS etablere sig her i landet via filialer og agenter uden særskilt tilladelse fra den danske tilsynsmyndighed (Finanstilsynet). Tilsynet med sådanne filialer og agenter henhører under tilsynsmyndigheden i instituttets hjemland.

2.13.2.2. Baggrunden for forslaget

Det er u hensigtsmæssigt, at tilsynet med valutavekslingsvirksomheder er delt imellem to styrelser. Med forslaget skabes der konsistens, således at tilsynet med filialer af valutavekslingsvirksomheder overføres til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

I lovforslagets nr. 2-4 foreslås det, at det i hvidvaskloven tilføjes, at også agenter er omfattet af hvidvaskloven. Tilsynet med agents overholdelse af hvidvaskloven skal ske i samarbejde mellem Finanstilsynet og hjemlandstilsynet.

EU Kommissionens Sekretariat har i notat af 16. februar 2011 til medlemslandene oplyst, at agenter kan anses for omfattet af 3. hvidvaskdirektiv, og at agenter ligesom filialer skal følge lokale hvidvaskregler. Imidlertid omtaler hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1, kun filialer. Det foreslås som følge heraf i lovforslaget, at det i hvidvaskloven tilføjes, at også agenter er omfattet. Der er for tiden ca. 400 agenter i Danmark af udenlandske betalingsinstitutter. De 3 store globale pengeoverførselsvirksomheder, Western Union, Moneygram, og Euronet Payment Services har tilsammen ca. 350 af de ca. 400 agenter. Ændringen medfører, set i sammenhæng med betalingstjenestedirektivet og 2. e-pengedirektiv, som nu er gennemført her i landet ved lov om betalingstjenester og elektroniske penge, at der skal ske et tæt samarbejde med betalingsinstituttets hjemlands tilsynsmyndighed om tilsynet med agenterne.

2.13.2.3 Forslagets indhold

Med lovforslaget samles tilsynet med valutavekslingsvirksomheder i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Lovforslaget indebærer endvidere, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen også skal føre tilsyn med agenter af udenlandske valutavekslingsvirksomheders agenter her i landet.

Det foreslås præciseret i hvidvaskloven, at tilsynet med filialer og agenter af betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter med hjemsted i et andet medlemsland inden for EU/EØS, der i henhold til hvidvaskloven henhører under Finanstilsynet, skal udøves i samarbejde med tilsynsmyndigheden i instituttets hjemland. Med forslaget opnås overensstemmelse med det bagvedliggende EU-direktiv.

2.13.3. Krav om registrering og afregistrering

2.13.3.1. Gældende ret

Hvidvaskloven indeholder krav om, at personer og virksomheder, der erhvervmæssigt udøver en eller flere af de i bilag 1 til hvidvaskloven nævnte aktiviteter, f.eks. udlånsvirksomhed og finansiel leasing, skal registreres hos Finanstilsynet som betingelse for at kunne udøve denne virksomhed. Karakteristisk for disse virksomheder er, at de ikke er omfattet af godkendelseskrav i henhold til anden finansiel lovgivning. Det samme gælder for filialer og agenter af disse virksomheder. I henhold til lov om betalingstjenester og elektroniske penge kræves der tilladelse af Finanstilsynet for at udbyde betalingstjenester. For disse typer af virksomheder sker der på nuværende tidspunkt en dobbeltregistrering, da de også er omfattet af registreringskravet i hvidvaskloven.

Som det er i dag kan tilsynsmyndighederne kun afregistrere eller nægte at registrere virksomheder eller personer omfattet af hvidvasklovens særlige registreringskrav, hvis de pågældende er dømt for et strafbart forhold eller, hvor der er tale om en juridisk person, at medlemmer af ledelsen eller reelle ejere af virksomheden er dømt for et strafbart forhold, og det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet.

2.13.3.2. Baggrunden for forslaget

Det er uhensigtsmæssigt, at der efter den gældende lovgivning de facto gælder et dobbeltregistreringskrav for virksomheder der udbyder betalingstjenester, da virksomhederne skal sørge for både at få en tilladelse efter lov om betalingstjenester og elektroniske penge samt anmode Finanstilsynet om at blive registreret i henhold til hvidvaskloven.

Hvis virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, som kun er registreret i henhold til hvidvaskregistret og ikke i øvrigt er under tilsyn i henhold til anden finansiel lovgivning, i dag gør sig skyldig i grov overtrædelse af hvidvaskloven, kan de ikke afregistreres som følge heraf. Det findes hensigtsmæssigt, at disse virksomheder og personer, hvis de ikke overholder hvidvaskloven og herved medfører en væsentlig forhøjet risiko for, at virksomheden eller personen kan blive misbrugt til hvidvask eller finansiering af terrorisme, kan blive afregistreret af enten Erhvervs- og Selskabsstyrelsen eller Finanstilsynet, således at de ikke længere har ret til at udøve den pågældende aktivitet.

2.13.3.3. Forslagets indhold

For at undgå dobbeltregistrering foreslås hvidvasklovens krav om registrering af udbydere af betalingstjenester ophævet.

Det foreslås at give tilsynsmyndighederne mulighed for at afregistrere de virksomheder og personer, der er omfattet af de særlige krav om registrering som betingelse for at kunne udøve virksomhed, jf. lovens § 31, stk. 1, og § 34, stk. 2, hvis virksomheden eller personen gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af hvidvaskloven eller regler udstedt i medfør heraf, og det udviste forhold begrundet en væsentlig forhøjet risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme. Nægtelse af registrering eller afregistrering vil indebære, at virksomheden eller personen ikke er berettiget til at udøve den pågældende virksomhed.

2.13.4. Identifikation og legitimation af lejlighedskunder

2.13.4.1. Gældende ret

Den gældende § 14 i hvidvaskloven fastlægger kravene til identifikation og legitimation, når der er tale om såkaldte lejlighedskunder. For kunder med enkeltstående transaktioner (lejlighedskunder) skal virksomheder og personer omfattet af denne lov opfylde legitimationskravene for enhver transaktion på beløb, der modsvare 100.000 kr. eller derover. Kravene gælder, uanset om transaktionen udføres i en eller flere sammenhængende operationer, hvis der synes at være en indbyrdes forbindelse. For eksempel kan man ikke undgå legitimationskravene ved at overføre 11 gange 10.000 kr., hvis der reelt er tale om et samlet beløb på 110.000 kr. Hvis transaktionens størrelse ikke kendes på det tidspunkt, hvor den påbegyndes, skal der kræves legitimation, så snart virksomheden eller personen får formodning om, at der er tale om en transaktion, som er omfattet af stk. 1.

Ved den hidtidige administration af hvidvaskloven har det været uklart, om begrebet lejlighedskunder - foruden kunder med enkeltstående transaktioner - også omfatter kundeforhold med enkeltstående rådgivningsopgaver.

2.13.4.2. Baggrunden for forslaget

EU-Kommissionens Sekretariat har i notat til Finanstilsynet af 14. december 2010 præciseret, at 3. hvidvaskdirektiv giver mulighed for at undtage lejlighedskunder fra identifikations- og legitimationskrav, hvis sådanne opgaver udføres for kunden uden etablering af forretningsforbindelse og under forudsætning af, at der ikke er mistanke om hvidvask eller finansiering af terrorisme. Spørgsmålet har været drøftet indgående med Foreningen af Statsautoriserede Revisorer og Erhvervs- og Selskabsstyrelsen i forbindelse med udarbejdelse af Finanstilsynets nye vejledning på hvidvaskområdet.

Efter at EU's forordning nr. 1781/2006 om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved betalingsoverførsler, har indført krav om identifikation- og legitimation af kunder i alle tilfælde, hvor beløbet er større end

1.000 euro, er bestemmelsen om enkeltstående transaktioner i hvidvaskloven i realiteten kun relevant ved valutaveksling uden kontoforbindelse med kunden.

2.13.4.3. Forslagets indhold

Der foreslås på baggrund heraf og ud fra en risikovurdering, at rådgiveren fritages for legitimationskravene, når der er tale om enkeltstående rådgivningsopgave uden etablering af fast forretningsforbindelse, hvor der ikke er mistanke om hvidvask eller finansiering af terrorisme. Samtidig foreslås det præciseret i lovens § 11, at rådgiveren dog skal kræve legitimation, hvis der er mistanke om hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Beløbsgrænsen i § 14 foreslås nedsat til 1.000 euro svarende til pengeoverførselsforordningens beløbsgrænse, da valutaveksling af større kontantbeløb anses at være forbundet med en relativ høj grad af risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme. Forslaget vil gøre det muligt i højere grad at spore valutatransaktioner tilbage til involverede personer og dermed lette politiets arbejde med kriminalitetsbekæmpelse.

Med den foreslåede nye definition af lejlighedskunder bliver det afgørende, om der er eller bliver etableret et fast kundeforhold eller en fast forretningsmæssig forbindelse. Dette gælder både ved transaktioner og ved rådgivningsopgaver.

2.13.5. Oplysninger fra tredjemand

2.13.5.1. Gældende ret

De gældende bestemmelser i §§ 17 og 18 tillader under visse betingelser, at en virksomhed eller en person omfattet af hvidvaskloven kan forlade sig på identitetsoplysninger og legitimation m.v. indhentet af tredjemand ved opfyldelse af legitimationskravene.

2.13.5.2. Baggrunden for forslaget

Forslaget har til formål at opfylde konkrete anbefalinger fra Financial Action Task Force (FATF) indeholdt i opfølgingsrapport om Danmark fra oktober 2010. FATF er et mellemstatsligt organ, hvis formål er at udvikle og fremme nationale og internationale politikker til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Danmark er som medlem af FATF forpligtet til at efterleve FATF's anbefalinger til bekæmpelse af hvidvask og terrorfinansiering. Bestemmelserne om oplysninger fra tredjemand er på flere punkter uklare og utilstrækkelige set i forhold til FATF's anbefaling nr. 9. Med lovforslaget imødekommes opfølgingsrapportens konkrete anbefaling på dette område.

2.13.5.3. Forslagets indhold

Det foreslås at samle de nuværende §§ 17 og 18 i hvidvaskloven i en mere klar bestemmelse, der beskriver betingelserne for, at virksomheden eller personen omfattet af loven kan lægge oplysninger til grund, der er indhentet af tredjemand som led i dennes opfyldelse af egne krav (dvs. genbrug af legitimationsoplysninger). Betingelserne for at forlade sig på oplysninger indhentet af tredjemand vil herefter være, at oplysningerne stilles til rådighed af en af de i stk. 1, nr. 1-8, nævnte virksomheder eller en tilsvarende virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union, et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller et tredjeland, der er underlagt krav om bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, som svarer til kravene i denne lov. Denne virksomhed betegnes som tredjemand. Herudover skal der indhentes tilstrækkelige oplysninger om tredjemand til at kunne lægge til grund, at den pågældende har indført foranstaltninger til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, der svarer til kravene i denne lov. Tredjemand skal forpligte sig til straks at stille de nævnte oplysninger til rådighed for virksomheden eller perso-

nen omfattet af loven. Endvidere skal tredjemand forpligte sig til på anmodning straks at fremsende relevante kontroloplysninger og anden relevant dokumentation til virksomheden eller personen omfattet af loven.

Det foreslås præciseret, at virksomheden eller personen omfattet af loven fortsat er ansvarlig for, at reglerne overholdes. Med de foreslåede ændringer må det antages, at Danmark har opfyldt anbefalingen i FATF rapporten.

2.13.6. Outsourcing af opgaver med henblik på overholdelse af regler i hvidvaskloven

2.13.6.1. Gældende ret

Virksomhedernes mulighed for at outsource nogle af de opgaver, som de skal varetage for at opfylde kravene i hvidvaskloven er uomtalt i loven, og lovbemærkningerne er uklare.

2.13.6.2. Baggrunden for forslaget

Det er i dag forudsat, at virksomhederne har mulighed for at outsource f.eks. indhentelse af identifikations- og legitimationsoplysninger eller overvågning af kundetransaktioner til en leverandør. Det findes hensigtsmæssigt, at det præciseres i lovtæksten, at det er muligt at outsource, hvis visse nærmere betingelser opfyldes.

2.13.6.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at det i loven fastslås, at virksomheder og personer omfattet af loven kan vælge at outsource opgaver kontraktmæssigt til tredjemand, som den pågældende skal udføre med henblik på overholdelse af regler i denne lov, hvis en række betingelser er opfyldt. Leverandøren skal bl.a. have de tilladelser, der måtte være forudsat for at påtage sig opgaven. Virksomheden eller personen omfattet af loven er uanset outsourcing fortsat ansvarlig for, at reglerne overholdes.

2.13.7. Korrespondentbankforbindelser

2.13.7.1. Gældende ret

Hvidvaskloven stiller betingelser for etablering af grænseoverskridende korrespondentbankforbindelser, hvis bankforbindelsen har hjemsted i et tredjeland uden for EU/EØS, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område. En korrespondentbank er en bank, som udfører betalinger m.v. for en anden bank eller et realkreditinstitut.

2.13.7.2. Baggrunden for forslaget

FAFT har i sin opfølgingsrapport om Danmark fra oktober 2010 konkret anbefalet, at kravene skærpes i overensstemmelse med FATF's anbefaling nr. 7 om krav til grænseoverskridende korrespondentbankforbindelser. Med forslaget imødekommes FATF's konkrete anbefaling.

2.13.7.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at de af loven omfattede kreditinstitutter og udstedere af elektroniske penge fremover skal indhente tilstrækkelige offentligt tilgængelige oplysninger om korrespondentbanken til at fastslå, hvori dennes virksomhed består, og til at bedømme det pågældende instituts renommé, herunder oplysninger om, hvorvidt det pågældende institut er omfattet af myndighedsundersøgelse eller tidligere har modtaget sanktioner fra offentlige myndigheder for overtrædelser af regler om bekæmpelse af hvidvask eller finansiering af terrorisme. De af loven omfattede kreditinstitutter og udstedere af elektroniske penge skal endvidere indhente tilstrækkelige oplysninger til at fastslå, at det pågældende institut har tilstrækkelige og effektive kontrolprocedurer med henblik på overholdelse af regler om bekæmpelse af hvidvask eller finansiering af terrorisme.

2.13.8. Undtagelse fra legitimationskrav

2.13.8.1. Gældende ret

Den gældende § 21 i hvidvaskloven fritager virksomheder og personer omfattet af loven for legitimationskravene, hvis kunden er et nærmere angivet finansielt institut med hjemsted i EU/EØS eller et tredjeland, der kan sidestilles hermed på hvidvaskområdet. Fritagelsen omfatter de almindelige legitimationskrav indeholdt i den gældende lovs § 12.

Valutavekslingsvirksomhed er ikke reguleret på europæisk plan, bortset fra hvidvaskreguleringen. Dette indebærer, at valutavirksomheder, modsat de andre virksomheder nævnt i undtagelsesreglen, ikke er omfattet af et krav om, at ejere og ledere skal have fyldestgørende erfaring.

2.13.8.2. Baggrunden for forslaget

Der er i EU's Committee on the Prevention of Money Laundering and Terrorist Financing, hvori alle medlemsstater er repræsenteret, bred enighed om at fortolke 3. hvidvaskdirektiv således, at undtagelsesreglen ikke fritager for pligten til at kræve legitimation, hvis der i det konkrete kundeforhold må antages at være forhøjet risiko for hvidvask eller terrorfinansiering, og pligten til løbende at overvåge kundeforholdet. Bestemmelsen i hvidvaskloven foreslås ændret i overensstemmelse hermed. Endvidere bør § 15, der omhandler personer, som handler på en andens vegne tilføjes til undtagelsen, da de skal være omfattet af undtagelsen.

Da valutavekslingsvirksomheder ikke er reguleret andre steder end i hvidvaskloven, modsat de andre virksomheder omfattet af undtagelsesreglen, bør de ikke være undtaget fra kravene om legitimation m.v.

2.13.8.3. Forslagets indhold

Det foreslås, at undtagelsesreglen ikke fritager for pligten til at kræve legitimation, hvis der i det konkrete kundeforhold må antages at være forhøjet risiko for hvidvask eller terrorfinansiering, eller pligten til løbende at overvåge kundeforholdet.

Det foreslås derfor, at valutavirksomhed udgår af undtagelsesreglen i § 21. stk. 1, nr. 1. Der skal herefter altid ske legitimation af kunder, der er valutavekslingsvirksomheder.

2.13.9. Udvidelse af forældelsesfristen

2.13.9.1. Gældende ret

I dag er forældelsesfristen i hvidvaskloven 2 år, mens forældelsesfristen er lov om finansiell virksomhed er 5 år.

2.13.9.2. Baggrunden for forslaget

Mange overtrædelser af hvidvaskloven opdages først ved et inspektionsbesøg. Da Finanstilsynets undersøgelser ofte sker med mere end 2 års interval, kan der være indtruffet forældelse ved opdagelsen af disse overtrædelser. Da finansielle virksomheder i henhold til lov om finansiell virksomhed er omfattet af en 5 års forældelsesfrist, findes det endvidere hensigtsmæssig at ensarte bestemmelserne i forhold til de finansielle virksomheder, som også er omfattet af hvidvaskloven.

2.13.9.3. Forslagets indhold

Det foreslås at udvide forældelsesfristen til 5 år, hvilket svarer til forældelsesfristen i lov om finansiell virksomhed.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

[Lovforslaget indebærer nye opgaver for Finanstilsynet. De økonomiske konsekvenser heraf finansieres via afgifter fra branchen.

Med forslaget skal Finanstilsynet føre et mere direkte tilsyn med de fælles datacentraler. Det betyder, at der skal anvendes flere ressourcer til tilsynet hermed, blandt andet fordi flere formalia skal følges af Finanstilsynet, når der kan træffes egentlige afgørelser, som følge af de nye regler. Eksempelvis kan der opstå behov for at forelægge afgørelser for Det Finansielle Virksomhedsråd. Derudover vil der tillige skulle anvendes ressourcer på at påse datacentralernes overholdelse af outsourcingbekendtgørelsen. Det forventes, at Finanstilsynets forøgede ressourceanvendelse vil andrage 1 årsværk.

Med forslaget skal Finanstilsynet behandle ansøgninger om tilladelse fra et reguleret marked om at være en auktionsplatform i Danmark i henhold til CO₂-auktioneringsforordningen og føre tilsyn med auktionsplatformen. Forordningen forudsætter, at der for de fleste medlemsstater udpeges en fælles platform, der skal findes igennem et udbud. Danmark har tilsluttet sig denne fælles procedure. Det forventes at op mod en mia. CO₂-kvoter skal auktioneres fra 2013, hvorfor det må forventes, at en platform placeret i Danmark, vil indebære en øget arbejdsbyrde for Finanstilsynet.

Det er endnu uvist, hvor denne auktionsplatform placeres.

Den øgede arbejdsbyrde for Finanstilsynet, såfremt der placeres en auktionsplatform i Danmark, vurderes at udgøre 1,5 årsværk. Tallet dækker over løbende henvendelser fra auktionsplatformen, den auktionstilsynsførende og andre medlemsstater samt tilsynet i form af egentlige tilsynsbesøg.

Derudover vil der, hvis platformen placeres i Danmark, være et løbende tilsyn med auktionerne på platformen, herunder hvorvidt markedsmisbrugsdirektivet er overholdt for handlen med CO₂-kvoterne. Et effektivt markedstilsyn vurderes foreløbigt at skulle bestå i etablering af en ny markedsovervågningsenhed i størrelsesorden 2-3 årsværk. Det bemærkes, at der alene vil blive ført tilsyn med auktioner, der foretages på auktionsplatformen. I dette tal er der ikke medtaget etablering af f.eks. et overvågningssystem.

Udpeges en auktionsplatform, der ikke har hjemsted i Danmark, vil Finanstilsynet fortsat have opgaver i forhold til markedsmisbrugsdirektivet, hvorefter Finanstilsynet skal samarbejde med andre tilsynsmyndigheder, også i forhold til handel på auktionsplatformen, når tilsynet anmodes herom. Dette arbejde vurderes at udgøre 1 årsværk. Arbejdet kunne bestå i at indhente oplysninger fra danske virksomheder, der har budt på en auktion, og hvor der kan være mistanke om, at budet er givet på baggrund af intern viden eller at der er mistanke om kursmanipulation.

Det er således indstillingen, at der pt. søges 1 årsværk til Finanstilsynet, idet forudsætningen herfor er, at platformen ikke placeres i Danmark. Som redegjort for ovenfor bemærkes det, at der vil opstå behov for yderligere ressourcer, hvis auktionsplatformen placeres i Danmark. Placeres platformen i Danmark vil der skulle søges yderligere ressourcer og som anført er det den foreløbige og skønsmæssige vurdering, at de fornødne yderligere ressourcer i påkommende fald vil kunne udgøre op mod 4 årsværk.

Tilsynet med agenterne kræver en særlig indsats, da agenterne i mange tilfælde er virksomheder som f.eks. kiosker, der i sagens natur ikke er vant til at overholde/følge med i reguleringen på hvidvaskområdet. Pengeoverførsler anses at være et relativt højrisikoområde for hvidvask og terrorfinansiering. Ændringerne i hvid-

vaskloven vedrørende udenlandske agenter her i landet af betalingsinstitutter og e-penge-institutter med hjemsted i et andet EU/EØS medlemsland skønnes at ville medføre en øget arbejdsbyrde på 1 årsværk for Finanstilsynet.

Lovforslaget indebærer en udvidelse af de tilfælde, hvor der skal sikres legitimation af kunder, som foretager valutaveksling. Denne styrkelse af hvidvasksystemet må forventes at øge antallet af underretninger om mistænkelige transaktioner til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet (SØK), SØK modtog 499 underretninger i 2009 om mistænkelige transaktioner fra vekselkontorer, og SØK skønner, at dette antal vil kunne fordobles med det styrkede hvidvaskregime.

Lovforslaget indebærer samtidig en forlængelse af forældelsesfristen for overtrædelser af hvidvaskloven fra 2 til 5 år. Dette forventes at medføre et øget antal straffesager.

Samlet set vurderer SØK, at lovforslaget vil indebære en øget arbejdsbyrde for SØK på 1,5 årsværk.]

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

[Forslaget indebærer visse økonomiske konsekvenser for de fællesejede datacentraler, idet virksomhederne vil blive pålagt omkostninger, når Finanstilsynet kommer på inspektion. Da Finanstilsynet allerede foretager inspektion af systemrevisionens arbejde og i den forbindelse allerede indkalder materiale og møder med datacentralerne, skønnes de ekstra omkostninger herunder også de administrative konsekvenser at være begrænsede. Desuden vil datacentralerne blive pålagt en årlig afgift.

Forslagets videreførelse af overgangsreglen i 2012 indebærer en økonomisk stramning for de berørte virksomheder. Der er dog en administrativ lettelse for erhvervslivet i forslagets stk. 3, hvor virksomhederne efter Finanstilsynets tilladelse kan anvende reglerne, der var gældende før den 1. januar 2011 for virksomheder, der ikke anvender en intern metode til opgørelse af de risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationel risiko til opgørelsen af kravet i § 125 a, stk. 1.

Forslaget forventes endvidere at lette de administrative byrder for kreditvurderingsbureauer med aktiviteter i flere EU-lande. Disse bureauer skal fremover som udgangspunkt kun henvende sig til én tilsynsmyndighed, og sagsbehandlingstiderne forventes derfor at være kortere.

Ændringerne af prospektreglerne skønnes at give økonomiske og administrative lettelser for erhvervslivet. Formålet med ændringerne af prospektreglerne er at minimere de byrder, der hviler på virksomhederne. I og med at grænsen for, hvornår der skal udarbejdes prospekt efter de omfattende regler i prospektforordningen, hæves, bliver det administrativt og økonomisk nemmere at søge kapital for virksomheder, som har brug for mindre end 5 mio. euro. Derudover fjernes udsteders pligt til årligt at offentliggøre et dokument over offentliggjorte selskabsmeddelelser.

Forslaget vil endvidere lette de administrative byrder for erhvervslivet, idet udstedervirksomheder ikke længere skal indberette ledende medarbejders transaktioner til Finanstilsynet.

Forslaget vil derudover lette de administrative byrder for erhvervslivet, idet der sker en forenkling af reglerne for regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet.

Endelig forventes ændring af reglerne om ledende medarbejders og disses nærtståendes handel med værdipapirer at frigøre mindre ressourcer hos visse dele af erhvervslivet, da denne pligt overgår til den enkelte medarbejder.

CO₂-auktioneringsforordningen er direkte anvendelig i Danmark og kravene og forpligtigelser til de omfattende virksomheder følger direkte af denne. Lovforslaget foretager de nødvendige lovtekniske ændringer, så den danske lovgivning opfylder forordningens krav, men forslaget indeholder ikke selvstændige krav til virksomhederne.

Virksomheder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, indbetaler en årlig afgift til Finanstilsynet. Med forslaget vil en evt. auktionsplatform skulle betale en sådan afgift.

Lovforslaget vurderes at have mindre konsekvenser for erhvervslivet, idet grænsen for lejlighedskunder sættes til 1000 euro i stedet for 100.000 kr. Ændringen vil medføre, at der ved valutaveksling uden kontoforbinding med kunden skal indhentes legitimation i flere tilfælde. Der sker en væsentlig lettelse af administrative byrder for advokater, idet § 1, stk. 1, nr. 13, litra f) ophæves.

Forslaget vurderes derudover ikke at have konsekvenser for erhvervslivet.

Forslaget har været sendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) med henblik på en vurdering af, om forslaget skal forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspanel. CKR vurderer ikke, at forslaget indeholder administrative konsekvenser i et omfang, der berettiger, at lovforslaget bliver forelagt virksomhedspanelet. Forslaget bør derfor ikke forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspanel.]

5. De administrative konsekvenser for borgerne

Der vil være en mindre ændring af den administrative byrde for de borgere, der er ledende medarbejdere i selskaber, der har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked. Disse ledende medarbejdere skal fremover indberette egne og nærtståendes transaktioner i selskabets aktier eller værdipapirer knyttet hertil direkte til Finanstilsynet. Hidtil har de ledende medarbejdere givet meddelelse til selskabet herom. Indberetning til Finanstilsynet skal ske elektronisk ved brug af elektronisk underskrift (NemID).

6. De miljømæssige konsekvenser

Ingen

7. Forholdet til EU-retten

Det foreslås, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte regler for indfrielse og erhvervelse af egne aktier, garant- og andelsbeviser. Bemyndigelsen vil blive anvendt til at implementere CEBS retningslinjer af 14. juni 2010 og fremtidige EU-regler på området.

Lovforslaget indeholder derudover bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/79/EU af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF for så vidt angår kapitalkrav vedrørende handelsbeholdningen og gensecuritisationer og tilsyn med aflønningspolitikker (CRD III), EU-Tidende 2010 nr. L 329, s. 3. Lovforslaget fremsættes for at bringe de danske regler i overensstemmelse med de foretagne ændringer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni

2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning) (kreditinstitutdirektivet), EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 1.

De nationale regnskabsregler skal være udarbejdet i overensstemmelse med direktiverne på regnskabsområdet, herunder de særlige direktiver for de finansielle virksomheder på henholdsvis bank- og forsikringsområdet. EU-forordningen om anvendelse af de internationale regnskabsstandarder (1606/2002) kræver, at alle børsnoterede virksomheder udarbejder koncernregnskab efter de internationale regnskabsregler som godkendt af EU. Forordningen tillader endvidere, at medlemslandene kan tillade eller kræve, at andre virksomheder kan anvende de internationale regnskabsstandarder, og at standarderne kan tillades eller kræves anvendt også i andre regnskaber end koncernregnskabet. Forslaget vil med andre ord udnytte valgmuligheder i forordningen anderledes, end det hidtil har været tilfældet.

Det er hensigten, at de danske regnskabsregler, der udarbejdes i medfør af § 196 i lov om finansiel virksomhed, fortsat skal være i overensstemmelse med de relevante direktiver på regnskabsområdet, ligesom det ikke med dette lovforslag er hensigten at ændre på det forhold, at de danske regnskabsregler udarbejdet i medfør af § 196 er forenelige med, det vil sige ikke i strid med, de internationale regnskabsstandarder.

Den internationale regnskabsstandardsætter, IASB, arbejder for tiden med en revision af reglerne for nedskrivninger på udlån og tilgodehavender. Det er hensigten, at Finanstilsynet, når denne revision er gennemført og vedtaget af EU, vil tage hensyn til disse nye regler ved udformningen af de danske regler på området. Det forventes ikke, at ændringerne i de internationale regler vil berøre de stramninger vedrørende konkrete skøn over nedskrivningsbehovene, som der sigtes mod i de danske regler i forlængelse af lovændringen.

Forslaget indfører endvidere nødvendige ændringer i lov om finansiel virksomhed som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning nr. 1060/2009 om kreditvurderingsbureauer.

Desuden gennemføres dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Implementeringsfristen er 1. juli 2012. En stor del af gennemførelsen af direktivet skal ske på bekendtgørelsesniveau.

Forenklingen af indberetningsreglerne for ledende medarbejders transaktioner skal præcisere gennemførelsen af artikel 6, stk. 4, i markedsmisbrugsdirektivet (2003/6/EF) og artikel 6, stk. 1, i Kommissionens direktiv 2004/72/EF om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF, for så vidt angår accepteret markedspraksis, definition af intern viden i forbindelse med varederivater, udarbejdelse af lister over insidere, anmeldelse af ledende medarbejders transaktion og af mistænkelige transaktioner.

Endelig gennemfører forslaget foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Kommissionens forordning nr. 1031/2010 af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet (CO₂-auktioneringsforordningen).

8. Hørte myndigheder og organisationer

Advokatrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Disciplinærnævnet for Statsautoriserede Revisorer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finansrådet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Finans og Leasing, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Firmapensionskasser, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J.A.K. Pengeinstitutter, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, GXG Markets A/S, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), InvesteringsForeningsRådet, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revifora, Revisorkommissionen, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Sammenslutningen Danske Andelskasser, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Telekommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet		
Miljømæssige konsekvenser		
Administrative konsekvenser for borgerne		
Forholdet til EU-retten		

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (Lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 13)

Forslaget til ændring er en konsekvens af, at der med nærværende lovforslags § 1, nr. 20, indsættes et nyt kapitel om fælles datacentraler. For at følge lovens systematik tilføjes det således med forslaget til § 1, stk. 13, at lovens kapitel 20 c finder anvendelse på fælles datacentraler.

Til nr. 2 (Lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 17)

Det foreslås, at § 1, stk. 16, der med tilføjjelsen af et nyt stk. 13 bliver stk. 17, i lov om finansiel virksomhed ophæves som led i forenklingen af reglerne om regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet. Bestemmelsen henviser til en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, der skal finde tilsvarende anvendelse på regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet. Det drejer sig f.eks. om regler om tilladelse, navn, ejerforhold, regler vedrørende ledelse samt indretning af virksomheden, kapitalkrav, inddragelse af tilladelse, afvikling mv. Disse regler findes i stort set tilsvarende form i lov om værdipapirhandel m.v. Bestemmelsen ophæves.

Som følge af at reglerne om regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet flyttes fra lov om finansiel virksomhed til lov om værdipapirhandel m.v. finder følgende bestemmelser i lov om finansiel virksomhed ikke længere anvendelse for regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet:

§ 5, stk. 1, nr. 20, i lov om finansiel virksomhed er en definition af en multilateral handelsfacilitet. Definitionen er bevaret i lov om finansiel virksomhed, og indført i § 40, stk. 1, i lov om værdipapirhandel mv.

§ 9, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, fastslår, at operatører af regulerede markeder her i landet, i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan få tilladelse til at drive multilaterale handelsfaciliteter og der er fastsat et krav om at operatøren skal have en aktiekapital på 1 mio. euro. Kravet om tilladelse til danske regulerede markeder, der vil drive en multilateral handelsfacilitet, bliver flyttet til § 8 i lov om værdipapirhandel m.v., som i forvejen indeholder et krav om, at et regulerede marked skal have en aktiekapital på 8 mio. kr. For udenlandske operatører af regulerede markeder bliver muligheden for at få tilladelse til at drive en multilateral handelsfacilitet her i landet ligeledes flyttet til en ny § 8 b i lov om værdipapirhandel m.v. Den nye bestemmelse vil give udenlandske operatører mulighed for at drive såvel regulerede markeder som multilaterale handelsfaciliteter her i landet. § 14, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed vedrører, hvilke krav virksomheden skal opfylde før Finanstilsynet kan gives tilladelse til drift af finansiel virksomhed. § 8, stk. 2, i lov om værdipapirhandelsloven m.v. fastsætter betingelserne for, at Finanstilsynet kan give tilladelse til blandt andet at være operatør af et reguleret marked.

§ 14, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed specificerer hvilke krav, der skal være opfyldt før der gives tilladelse til drift af pengeinstitut, realkreditinstitut, værdipapirhandlere, investeringsforvaltningsselskaber eller forsikringsselskab. Da et reguleret marked ikke skal drive nogle af de nævnte virksomhedstyper kan der ikke stilles krav om, at de opfylder disse betingelser.

§ 14, stk. 1, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed vedrører ejere af kvalificerede andele, jf. § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Tilsvarende regler findes i § 8, stk. 2, nr. 5, i lov om værdipapirhandel m.v., jf. § 10 og § 10 a i lov om værdipapirhandel m.v.

§ 14, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, vedrører forbud mod snævre forbindelser mellem ansøgeren af en tilladelse og andre virksomheder eller personer, der vil kunne vanskeliggøre tilsynets opgaver. Dette krav stammer bl.a. fra kreditinstitutdirektivet, investerings servicedirektivet, livsforsikringsdirektivet, skadesforsikringsdirektivet og UCITS direktivet. Der findes ikke et tilsvarende krav i MiFID-direktivet i forhold til regulerede markeder. Kravet overføres derfor ikke til lov om værdipapirhandel m.v., da der ikke ses en begrundelse for at fastsætte skærpede krav i forhold til direktivet. Det bemærkes dog, at der i § 10 a, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. findes krav, der tager højde for, at tilsynsopgaven ikke vanskeliggøres, idet der henvises til den struktur, som selskabet indgår i.

§ 14, stk. 1, nr. 5, i lov om finansiel virksomhed, vedrører lovgivning i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område vedrørende en virksomhed eller en person, som ansøgeren har snævre forbindelser med, ikke vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af Finanstilsynets opgaver. Der findes ikke et tilsvarende krav i MiFID-direktivet i forhold til regulerede markeder. Kravet overføres derfor ikke til lov om værdipapirhandel m.v., da der ikke ses en begrundelse for at fastsætte skærpede krav i forhold til direktivet. Det bemærkes dog, at der i § 10 a, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. findes krav, der tager højde for, at tilsynsopgaven ikke vanskeliggøres, idet der henvises til, at selskabet fortsat kan overholde tilsynskravene i lovgivningen.

§ 14, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed vedrører ansøgerens forretningsgange og administrative forhold er forsvarlige. Kravet findes også i § 8, stk. 2, nr. 3, i lov om værdipapirhandel m.v., hvoraf det fremgår, at tilladelsen er betinget af, at selskabet har fremsendt de fornødne oplysninger, herunder driftsplaner, organisationsplan, forretningsgange og kontrol – og sikkerhedsforanstaltninger. Tilladelsen gives alene, hvis det fremsendte materiale er forsvarligt.

§ 14, stk. 1, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed henviser til §§ 18-20 i lov om finansiel virksomhed. Disse bestemmelser vedrører særlige regler for forsikringsselskaber. Derudover henviser bestemmelsen til stk. 2, der fastslår, hvilke oplysninger Finanstilsynet skal have for at behandle en ansøgning. Disse oplysninger (krav) fremgår ligeledes af § 8, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.

§ 14, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed angiver hvilke oplysninger Finanstilsynet skal have for at vurdere om betingelserne i § 14, stk. 1, er opfyldt og om arten af de påtænkte forretninger. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i lov om værdipapirhandel m.v., men det siger sig selv, at Finanstilsynet ikke giver en tilladelse, hvis ansøgningen ikke opfylder betingelserne for en tilladelse, og Finanstilsynet har dokumentation herfor.

§ 14, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed m.v., der vedrører de tilfælde, hvor Finanstilsynet afslår en ansøgning. Der findes en tilsvarende bestemmelse i § 8, stk. 5, i lov om værdipapirhandel m.v.

§ 14, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed m.v. giver Finanstilsynet mulighed for at suspendere behandlingen af en ansøgning om tilladelse til at drive pengeinstitut, realkreditinstitut, værdipapirhandel, investeringsforvaltningsselskab og forsikringsselskab. Suspensionsmuligheden stammer fra kreditinstitutdirektivet, investerings servicedirektivet, livsforsikringsdirektivet, skadesforsikringsdirektivet og UCITS-direktivet. Det kan

kun ske i forbindelse med, at Finanstilsynet skal efterleve en bestemmelse om suspension fra Kommissionen. Der findes ikke et tilsvarende mulighed i MiFID-direktivet i forhold til regulerede markeder. Muligheden overføres derfor ikke, idet Kommissionen ikke har kompetence til at suspendere et reguleret markeds ansøgning.

§ 14, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at Finanstilsynet kan nægte at give tilladelse efter stk. 1, hvis formålet med at placere hovedkontor og hjemsted i Danmark alene er at undgå at være omfattet af lovgivningen i det land, hvor hovedparten af ansøgerens kunder er hjemmehørende. Der findes ikke en tilsvarende regel i lov om værdipapirhandel m.v. Bestemmelsen overføres ikke, da dette lovforslag vedrører regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet, som en accessorisk virksomhed. Tilsynsarbitrage i stk. 5 er derfor ikke aktuel. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i lov om værdipapirhandel m.v., hvis man ansøger om at blive operatør af et reguleret marked.

§ 39, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed overføres til § 20, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v. Bestemmelsen vedrører udenlandske fjernmedlemmers adgang til multilaterale handelsfaciliteter i Danmark.

Kap. 7 (§§ 61–63) i lov om finansiel virksomhed vedrører reglerne om ejerforhold. §§ 61-62 i lov om finansiel virksomhed findes helt tilsvarende i §§ 10-10 d i lov om værdipapirhandel m.v. § 63 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at Finanstilsynet på forhånd skal underrettes om finansielle virksomheder og finansielle holdningsvirksomheders kvalificerede ejerandel i en udenlandsk finansiel virksomhed. Bestemmelsen har til formål at give Finanstilsynet mulighed for at følge med i hvilke risici de påtager sig i udlandet i finansielle virksomheder. § 63 i lov om finansiel virksomhed overføres ikke til lov om værdipapirhandel m.v., idet et opkøb af en udenlandsk finansiel virksomhed ikke ligger indenfor det regulerede markeds virksomhedsområde.

§ 70 i lov om finansiel virksomhed pålægger finansielle virksomheder, at udfærdige skriftlige retningslinjer for arbejdsdelingen mellem bestyrelse og direktion inden for de væsentligste aktivitetsområder. Aktivitetsområderne for en operatør af et reguleret marked er ikke så omfattende som en finansiel virksomhed, hvorfor kravet ikke stilles til operatør af det regulerede marked.

§§ 71 og 72 i lov om finansiel virksomhed fastsætter krav om den finansielle virksomheds indretning og tilrettelæggelse, således at en effektiv virksomhedsstyring sikres. Der findes ikke tilsvarende bestemmelser i lov om værdipapirhandel m.v., men det fremgår af § 18 i lov om værdipapirhandel m.v., som nævner de forhold, der skal sikres, at det regulerede marked har en effektiv virksomhedsstyring.

Kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed vedrører videregivelse af fortrolige oplysninger. Der findes ikke tilsvarende regler for regulerede markeder. Baggrunden for finansielle virksomheders tavshedspligt er, at kunder i finansielle virksomheder ofte betror den finansielle virksomhed oplysninger af privat og personlig karakter. Et reguleret marked og en multilateral handelsfacilitet er handelsplatforme, der formidler køb og salg af værdipapirer mellem professionelle parter, der har tilladelse som værdipapirhandlere, f.eks. pengeinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber. Der er ikke kunder, der betror det regulerede marked oplysninger af privat eller personlig karakter. Dette er baggrunden for, at kravet ikke overføres til lov om værdipapirhandel m.v.

§ 125, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, stk. 5 og 7-9, §§ 127 og 128, § 142, stk. 1, og § 143 indgår alle i kapitel 10 i lov om finansiel virksomhed, som handler om en finansiel virksomheds kapitalforhold (solvens).

En del af disse regler findes tilsvarende i lov om værdipapirhandel m.v.:

§ 125, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed (tilstrækkelig basiskapital) fastslår, at fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet har en tilstrækkelig basiskapital og råder over interne procedurer til risikomåling og risikostyring til løbende at vurdere og opretholde basiskapitalen af en størrelse, type og fordeling, som er passende til at dække selskabets risici. Der findes i § 15, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v. en tilsvarende bestemmelse, hvoraf det fremgår, at bestyrelsen og direktionen skal sikre, at selskabet har en tilstrækkelig ansvarlig kapital.

Der er en begrebsforskel, idet lov om finansiel virksomhed opererer med tilstrækkelig basiskapital, hvorimod man i lov om værdipapirhandel m.v. opererer man med begrebet ansvarlig kapital. Forskellen skyldes, at der er tale om to forskellige virksomhedstyper, hvor basiskapital er et særligt begreb, der anvendes i forbindelse med opgørelse af finansielle virksomheders kapitalforhold.

§ 125, stk. 2, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed (minimumskapitalkravet) fastslår, at minimumskapitalkravet er 1 mio. euro. Tilsvarende krav findes i § 8, stk. 2, nr. 2, i lov om værdipapirhandel m.v., hvor det fremgår, at regulerede markeder uanset om de driver en multilateral handelsfacilitet skal have en minimumskapital på 8 mio. kr.

§ 125, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed (individuelle solvensbehov) fastslår, at bestyrelsen og direktionen på baggrund af vurderingen i stk.1 skal opgøre selskabets individuelle solvensbehov. Tilsvarende regel findes i § 15, stk. 3, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.

§ 125, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed vedrører Finanstilsynets mulighed for at fastsætte et højere individuelt solvenskrav end det, der fremgår af stk. 2, nr. 1. Tilsvarende regel findes i § 15, stk. 3, sidste pkt., i lov om værdipapirhandel m.v., hvoraf det fremgår, at Finanstilsynet kan fastsætte et højere individuelt kapitalkrav.

§ 128 i lov om finansiel virksomhed fastslår at basiskapitalen er kernekapital tillagt den supplerende kapital med fradrag og, at Finanstilsynet kan fastsætte regler for opgørelsen for basiskapital. § 15, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., der fastslår, hvordan den ansvarlige kapital beregnes. Det bemærkes, at basiskapitalen i en finansiel virksomhed svarer til den ansvarlige kapital i et reguleret marked.

§ 143 i lov om finansiel virksomhed giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte nærmere regler for kapitaldækningsreglerne. § 15, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. giver Finanstilsynet en hjemmel til at fastsætte kapitaldækningsregler.

En anden del af bestemmelserne findes ikke i lov om værdipapirhandel m.v., og overføres ikke. Som en konsekvens af, at § 1, nr. 16, i lov om finansiel virksomhed ophæves finder denne del af bestemmelserne ikke længere anvendelse for operatør af et reguleret marked, der driver en multilateral handelsfacilitet. Det drejer sig om følgende bestemmelser:

§ 125, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed (8 % kravet) fastslår, at basiskapitalen skal mindst udgøre 8 % af de risikovægtede poster.

§ 125, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed (minimumskapitalkrav) fastslår, at uanset kravene i stk. 2 og 3 skal selskabet have en basiskapital svarende til mindst en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger.

§ 125, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at Finanstilsynet kan pålægge et selskab at foretage nedskrivninger af aktiver m.v. til brug for opgørelsen af basiskapitalen.

§ 127 i lov om finansiel virksomhed fastslår hvilket kapitalkrav, der skal være det største af solvenskravet, minimumskapitalkravet eller § 125, stk. 5 (mindst en fjerdedel af det foregående års faste omkostninger).

§ 142, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed (risikovægtede poster) definerer, hvad der forstås ved de risikovægtede poster.

Drift af et reguleret marked eller en multilateral handelsfacilitet er en ganske anden type virksomhed (børsdrift), hvor der ikke er behov for kapitaldækningsregler i forhold til risici på indlån/udlån og investering. Derfor er der ikke behov for, at reglerne for investeringsforvaltningsselskaber og fondsmæglerselskaber skal gælde for operatører af regulerede markeder eller en multilateral handelsfacilitet. Endvidere vil et reguleret marked fortsat skulle afdække relevante risici ved at drive en multilateral handelsfacilitet, jf. værdipapirhandelslovens § 15, stk. 3.

§ 204 i lov om finansiel virksomhed fastslår, at en finansiel virksomhed ikke må sammenlægges med en anden finansiel virksomhed eller en bestemt forretningsdel af en anden finansiel virksomhed uden økonomi- og erhvervsministerens tilladelse. § 12, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v. fastslår, at et selskab omfattet af § 7, stk. 1, (det kan f.eks. være et reguleret marked) ikke kan fusionere med et andet selskab uden Finanstilsynets godkendelse. § 204 i lov om finansiel virksomhed overføres derfor ikke, da der i § 12, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v. findes en lignende regel.

§ 223 i lov om finansiel virksomhed fastslår, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at drive virksomhed, hvis selskabet anmoder herom. Der findes en tilsvarende bestemmelse i § 92, nr. 3, i lov om værdipapirhandel m.v., hvoraf det fremgår, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen, hvis selskabet udtrykkelig giver afkald på at gøre brug af tilladelsen.

§ 224, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed opregner under hvilke betingelser en tilladelse kan inddrages af Finanstilsynet. Der gælder tilsvarende regler i § 92 i lov om værdipapirhandel m.v. For så vidt angår muligheden for, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen, hvis kapitalkravene ikke er opfyldt henvises til § 92, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v. Det gælder både for så vidt angår minimumskapitalkravet, og hvis det regulerede marked ikke har en tilstrækkelig ansvarlig kapital, jf. § 15, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v.

§ 226, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at hvis en operatør af et reguleret marked får inddraget tilladelsen til at drive multilateral handelsfacilitet skal denne aktivitet afvikles på en måde og inden for en frist fastsat af Finanstilsynet. Der findes ikke i lov om værdipapirhandel m.v. regler om afvikling, når en tilladelse inddrages. Reglerne i lov om finansiel virksomhed om afvikling er begrundet i et særligt beskyttelseshensyn overfor indskydere og investorer. Dette beskyttelseshensyn gør sig ikke gældende i forbindelse med et reguleret marked, der drives i ren form eller et reguleret marked, der driver en multilateral handelsfacilitet, hvorfor reglen ikke overføres til lov om værdipapirhandel m.v.

§§ 344-352 i lov om finansiel virksomhed vedrører Finanstilsynet tilsynskompetence. Der findes tilsynsregler i § 83, § 84, § 86, § 87 i lov om værdipapirhandel m.v. Tilsynsreglerne efter lov om finansiel virksomhed er mere omfattende, og der gives Finanstilsynet andre handlemuligheder end i lov om værdipapirhandel m.v. F.eks. kan Finanstilsynet efter § 351 i lov om finansiel virksomhed afsætte en direktør, ligesom Finanstilsy-

net efter § 347 b i lov om finansiel virksomhed kan påbyde en finansiel virksomhed at afholde udgifter til en uvildig undersøgelse af væsentlige forhold. De tilsynsregler, der findes i lov om værdipapirhandel m.v. findes dog at være tilstrækkelige til, at der kan opretholdes et tilsyn med regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet. En anden forskel er i øvrigt, at Fondsrådet og ikke Det Finansielle Virksomhedsråd bliver rådsmyndighed.

§ 355 i lov om finansiel virksomhed fastslår, hvornår en finansiel virksomhed er part i en afgørelse truffet af Finanstilsynet. I § 84 b i lov om værdipapirhandel m.v. findes en tilsvarende regel om partstatus, hvorfor reglen ikke overføres til lov om værdipapirhandel m.v.

§ 361, stk. 1, nr. 18, og §§ 368-370 i lov om finansiel virksomhed fastslår, hvilken årlig afgift en operatør af et reguleret marked skal betale til Finanstilsynet og fastlægger beregningen af afgiften, opkrævningen og hvorledes overskud og underskud af indbetalt afgift. § 85 i lov om værdipapirhandel m.v. henviser til kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed. Ophævelse af henvisningen i § 1, stk. 16, er derfor uden betydning. Selvom bestemmelsen ophæves vil et reguleret marked, der driver en multilateral handelsfacilitet fortsat skulle betale en årlig afgift til Finanstilsynet.

§ 371 i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at økonomi- og erhvervsministeren kan henlægge sine beføjelser efter loven til Finanstilsynet og fastsætte regler om klageadgang ved delegationen. Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i lov om værdipapirhandel m.v. Den eneste af de bestemmelser, der er nævnt i § 1, stk. 16, som giver beføjelser til ministeren, er § 204, stk. 1, som vedrører sammenlægninger af finansielle virksomheder. Beføjelsen er delegeret til Finanstilsynet ved bekendtgørelse nr. 1025 af 30. august 2010. Efter § 12, stk. 2 og 3, i lov om værdipapirhandel m.v. skal Finanstilsynet give tilladelse til fusion. Ophævelsen af henvisningen til § 371 har således ingen betydning.

Af § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fremgår det, at afgørelser truffet af Finanstilsynet kan indbringes for Erhvervsankenævnet inden for en frist på 4 uger. Der findes en tilsvarende bestemmelse i § 88 i lov om værdipapirhandel m.v., hvoraf det fremgår, at afgørelser truffet af Finanstilsynet kan indbringes for Erhvervsankenævnet inden for en frist på 4 uger.

§ 373 i lov om finansiel virksomhed opregner strafbestemmelserne. Der foretages de nødvendige konsekvensrettelser.

Fremadrettet vil regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet, skulle opfylde kapitalkravene i lov om værdipapirhandel m.v. Det drejer sig om § 8, stk. 2, nr. 2, § 15, stk. 3, og § 18, stk. 2, nr. 6, i lov om værdipapirhandel m.v. § 8, stk. 2, nr. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. § 15, stk. 3, og § 18, stk. 2, nr. 6, i lov om værdipapirhandel m.v. fastslår, at det regulerede marked skal have en tilstrækkelig ansvarlig kapital. Det betyder, at minimumskapitalkravet ikke nødvendigvis er tilstrækkeligt.

Som anført ovenfor under pkt. 2.12.2 i de almindelige bemærkninger gælder det, at hvis det regulerede marked driver en multilateral handelsfacilitet vil det som altovervejende hovedregel betyde, at kapitalkravet forøges i og med, at man som virksomhed bevæger sig ind på et andet forretningsområde eller udvider sine aktiviteter. F.eks. vil der i den forbindelse typisk være nye operationelle risici, juridiske risici og forretningsmæssige risici, der vil skulle afdækkes via reservering af kapital.

Regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet, adskiller sig som virksomhedstype fra pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber, hvorfor der ikke er et direkte konkurrencemæssigt hensyn at tage. Pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber er underlagt kapitaldækningsreglerne af andre grunde end drift af en multilateral handelsfacilitet. Hovedformålet med kapitaldækningsreglerne for finansielle virksomheder er at sikre indskydernes indlån og investering.

Til nr. 3 (lov om finansiell virksomhed § 5, stk. 1, nr. 27)

Med forslaget til nr. 27 implementeres art. 4, stk. 4, i direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut. Det bemærkes, at den i nr. 26 indeholdte definition af kompetente myndigheder omfatter alle virksomhedstyper, der er omfattet af lov om finansiell virksomhed og ikke kun kreditinstitutter.

Til nr. 4 (lov om finansiell virksomhed § 9, stk. 9)

Det foreslås, at § 9, stk. 9, i lov om finansiell virksomhed ophæves.

§ 9, stk. 9, i lov om finansiell virksomhed, fastslår, at operatører af regulerede markeder her i landet, i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan få tilladelse til at drive multilaterale handelsfaciliteter og der er fastsat et krav om at operatøren skal have en aktiekapital på 1 mio. euro.

Kravet om tilladelse til danske regulerede markeder, der vil drive en multilateral handelsfacilitet, bliver flyttet til § 8 i lov om værdipapirhandel m.v., som i forvejen indeholder et krav om, at et regulerede marked skal have en aktiekapital på 8 mio. kr.

For udenlandske operatører af regulerede markeder bliver muligheden for at få tilladelse til at drive en multilateral handelsfacilitet her i landet ligeledes flyttet til en ny § 8b i lov om værdipapirhandel m.v. Den nye bestemmelse vil give udenlandske operatører mulighed for at drive såvel regulerede markeder som multilaterale handelsfaciliteter her i landet.

Til nr. 5 (lov om finansiell virksomhed § 9, stk. 10, der bliver stk. 9)

§ 9, stk. 10, i lov om finansiell virksomhed, der bliver stk. 9, fastslår, at værdipapirhandlere og operatører af regulerede markeder, der ønsker at drive en multilateral handelsfacilitet som en alternativ markedsplads, skal give meddelelse herom til Finanstilsynet. Det foreslås, at operatører af regulerede markeder udgår af bestemmelsen. En enslydende bestemmelse foreslås indsat i § 17, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.

Til nr. 6 (lov om finansiell virksomhed § 13, stk. 4)

Det foreslås med ændringen af § 13, stk. 4, at Finanstilsynet får hjemmel til i en bekendtgørelse at uddybe reglerne for pengeinstitutters, realkreditinstitutters, fondsmæglerselskabers og investeringsforvaltningsselskabers indfrielse eller erhvervelse af egne aktier, garant- og andelsbeviser. Dette vil bl.a. ske på grundlag af CEBS (Committee of European Banking Supervisors) retningslinjer af 14. juni 2010. Fremadrettet forventes nye internationale bestemmelser om indfrielse eller erhvervelse af instrumenter, der kan indgå i basiskapitalen, i det kommende CRD IV-direktiv. Disse ændringer vil også kunne implementeres med denne bemyndigelse.

Der henvises til punkt 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (lov om finansiel virksomhed § 31, stk. 11)

§ 31, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed vedrører fjernbrugeres og fjerndeltageres adgang til at handle på den multilaterale handelsfacilitet. Som følge af at reglerne om regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet flyttes til værdipapirhandelsloven, foreslås § 31, stk. 11, ophævet, idet det samtidig foreslås at udvide § 20, stk. 6 i lov om værdipapirhandel m.v. således, at det sikres, at fjernbrugere og fjerndeltagere kan få adgang til at handle på en multilateral handelsfacilitet.

Fjernbrugere og fjerndeltagere (fjernmedlemmer) er værdipapirhandlere eller centralbanker fra andre lande inden for Den Europæiske Union eller fra andre lande som Unionen har indgået aftale med, der har tilladelse som værdipapirhandlere efter deres hjemlands regler. Disse har ret til at blive fjernmedlemmer af et reguleret marked her i landet.

Udover at fjerndeltagere kan få adgang til handelssystemerne, skal der gives meddelelse herom til Finanstilsynet, således at der sikres en kontrol med de fysiske eller juridiske personer, der handler på en multilateral handelsfacilitet. Finanstilsynet videregiver meddelelser til de relevante tilsynsmyndigheder.

Til nr. 8 (lov om finansiel virksomhed § 39, stk. 6)

Den nugældende § 39, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed fastslår, at hvis fjernmedlemmer skal have adgang til den multilaterale handelsfacilitet skal operatøren af det regulerede marked give meddelelse til Finanstilsynet. § 39, stk. 6, foreslås ophævet, som følge af at reglerne om regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet flyttes til værdipapirhandelsloven. Der henvises til bemærkningerne vedrørende ophævelse af § 31, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, samt til ændringen af § 20, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v.

Uanset at § 39, stk. 6, foreslås ophævet skal der fortsat i medfør af § 20, stk. 6, i lov om værdipapirhandel m.v. gives meddelelse til Finanstilsynet, hvis der gives fjernbrugere og fjerndeltagere adgang til at deltage i og anvende de multilaterale handelsfaciliteters systemer.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 6* i § 39. Bestemmelsen giver finansielle virksomheder pligt til at meddele Finanstilsynet, såfremt de ønsker at udbyde tjenesteydelser i et land uden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område. Således skal Finanstilsynet underrettes om, i hvilket land aktiviteterne ønskes påbegyndt, og hvilke aktiviteter der ønskes udøvet.

Det foreslås derudover at indsætte et nyt *stk. 7* i § 39. Bestemmelsen giver finansielle virksomheder pligt til at meddele Finanstilsynet om enhver ændring i de aktiviteter, virksomhederne har meddelt Finanstilsynet i medfør af det foreslåede *stk. 6*. Finanstilsynet skal underrettes om enhver ændring senest en måned før ændringen foretages. Der kan dog være tilfælde, hvor dette ikke er muligt, og meddelelse skal i så fald ske snarest muligt. Finanstilsynet skal meddeles herom senest en måned før aktiviteterne påbegyndes. Der kan dog være tilfælde, hvor dette ikke er muligt, og meddelelse skal i så fald ske snarest muligt.

Til nr. 9 (lov om finansiel virksomhed § 62, stk. 2, 1. pkt.)

Der er med forslaget alene tale om en korrektion af § 62, stk. 2, 1. pkt., idet § 61, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed ikke længere indeholder en pligt til underretning af Finanstilsynet, men indeholder en pligt til på forhånd at ansøge om godkendelse af en påtænkt erhvervelse af en kvalificeret andel.

Til nr. 10 (lov om finansiel virksomhed § 78, stk. 1, nr. 2)

Den med lovforslaget foreslåede ændrede affattelse af § 78, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed skal medvirke til at begrænse interessekonflikter i en finansiel virksomhed således, at bestyrelsesmedlemmer eller direktører ikke påfører den finansielle virksomhed risici, som virksomheden ellers ikke ville have taget. Bestemmelsen stiller på baggrund heraf skærpede krav til finansielle virksomheders bevilling af engagementer m.v. med medlemmerne af bestyrelsen og direktionen. Det fremgår således af den gældende § 78 i lov om finansiel virksomhed, at en finansiel virksomhed ikke uden bestyrelsens godkendelse må bevilge engagementer til eller modtage sikkerhedsstillelse fra bestyrelsesmedlemmer og direktører i den finansielle virksomhed, jf. stk. 1, nr. 1, eller virksomheder, hvor den nævnte personkreds er bestyrelsesmedlem eller direktør, jf. stk. 1, nr. 2.

Bestyrelsen skal ikke godkende bevilling af engagementer m.v. til virksomheder, som bestyrelsesmedlemmet eller direktøren ejer. For sådanne bevillinger gælder alene den finansielle virksomheds egne retningslinjer. Den finansielle virksomhed påføres imidlertid den samme risiko i de tilfælde, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren ikke er en del af ledelsen, men derimod ejer virksomheden. Det foreslås derfor at udvide den omfattede personkreds i bestemmelsen således, at også engagementer med og sikkerhedsstillelse fra virksomheder, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren i den finansielle virksomhed direkte eller indirekte besidder en kvalificeret andel, skal omfattes af § 78 i lov om finansiel virksomhed og dermed kræve bestyrelsens godkendelse. I overensstemmelse med definitionen i § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed defineres en kvalificeret andel som direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed eller holdingvirksomhed.

Til nr. 11 (lov om finansiel virksomhed § 125 a, stk. 1)

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 125 a, stk. 1, forlænger en overgangsordning for virksomheder, der anvender en intern metode for opgørelse af de risikovægtede poster for kreditrisiko eller en intern metode for opgørelse af de risikovægtede poster for operationel risiko, jf. 143, stk. 3. Forslaget indebærer, at virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko og operationel risiko efter bestemmelsens ikrafttræden i 2012, skal have en basiskapital, der mindst udgør 6,4 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006. Dette svarer til den gældende overgangsordning i 2010 og 2011 i henhold til § 125 a, stk. 1, i lov nr. 579 af 1. juni 2010, hvorefter virksomheder, der anvender interne metoder til opgørelse af risikovægtede poster til kreditrisiko og operationel risiko, efter lovens ikrafttræden i 2012 skal have en basiskapital, der mindst udgør 80 pct. af solvenskravet på 8 pct. af de risikovægtede poster opgjort i overensstemmelse med de regler, der var gældende den 31. december 2006.

Til nr. 12 (lov om finansiel virksomhed § 125 a, stk. 1)

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 11.

Til nr. 13 (lov om finansiel virksomhed § 125 a, stk. 3)

Den foreslåede ændring af § 125 a, stk. 3, implementerer art. 1, stk. 16, litra 5 d – 5 e, i direktiv 2010/76/EU af 24. november 2010. Hensigten med det foreslåede stk. 3 er, at virksomheder, der den 1. januar 2010 eller derefter er begyndt at anvende en intern metode til opgørelse af de risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationel risiko med Finanstilsynets tilladelse, kan anvende reglerne, der var gældende før den 1. januar 2011 for virksomheder, der ikke anvender en intern metode til opgørelse af de risikovægtede poster til kreditrisiko eller operationel risiko til opgørelsen af kravet i § 125 a, stk. 1. Det indebærer, at virksomhedernes

basiskapital i de tilfælde mindst skal udgøre 80 pct. af de risikovægtede poster opgjort efter standardmetoden, der var gældende før den 1. januar 2011.

Til nr. 14 (lov om finansiel virksomhed § 224, stk. 6)

Det foreslås, at § 224, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, der fastslår, hvornår en tilladelse til drift af en multilateral handelsfacilitet kan inddrages, ophæves. Der gælder tilsvarende regler for regulerede markeder, herunder for regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet i lov om værdipapirhandel m.v. Således ophæves bestemmelsen, som konsekvens af, at reglerne om regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet flyttes til lov om værdipapirhandel. F.eks. kan tilladelsen inddrages efter § 92, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v., hvis kapitalkravet på 8 mio. kr. ikke er opfyldt.

Til nr. 15 (lov om finansiel virksomhed § 226, stk. 5)

§ 226, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed vedrører, hvordan et reguleret marked, der driver en multilateral handelsfacilitet skal afvikles. Bestemmelsen foreslås ophævet som konsekvens af flytningen af reglerne om regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet til lov om værdipapirhandel m.v.

Det bemærkes, at der ikke i lov om værdipapirhandel m.v. findes regler om afvikling, når en tilladelse inddrages. Reglerne i lov om finansiel virksomhed om afvikling er begrundet i et særligt beskyttelseshensyn over for indskydere og investorer. Dette beskyttelseshensyn gør sig ikke gældende i forbindelse med et reguleret marked uanset om det også driver en multilateral handelsfacilitet eller ej. Derfor overføres reglen ikke til lov om værdipapirhandel m.v.

Til nr. 16 (lov om finansiel virksomhed § 343 p, stk.1)

§ 343 p, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder i dag en række beføjelser til Finanstilsynet i forhold til kreditvurderingsbureauer. Finanstilsynet kan således træffe afgørelse om registrering af kreditvurderingsbureauer, inddragelse af registrering og andre foranstaltninger efter reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer.

Nærværende lovforslag foreslår ændringer til § 343 p, stk. 1, som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning nr. 1060/2009 om kreditvurderingsbureauer. Ændringerne til forordningen indebærer, at de beføjelser, som de nationale tilsynsmyndigheder har i dag, overgår til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA). Medlemslandene skal dog stadig udpege en kompetent myndighed på området. De kompetente myndigheder i medlemslandene skal kunne bistå ESMA i forbindelse med undersøgelser af kreditvurderingsbureauer og kontroller på stedet, ligesom de kompetente myndigheder efter anmodning kan deltage i undersøgelser. Ligeledes kan ESMA uddelegere opgaver til de kompetente myndigheder. ESMA skal kompensere de kompetente myndigheder herfor.

Med forslaget fortsætter Finanstilsynet som kompetent myndighed i forhold til kreditvurderingsbureauer, således at Finanstilsynet udfører de tilsynsopgaver, som ESMA uddelegerer. Desuden skal Finanstilsynet efter anmodning bistå ESMA ved undersøgelser og kontroller på stedet. Finanstilsynet vil dog ikke have de beføjelser til at træffe afgørelser i forhold til kreditvurderingsbureauerne, som Finanstilsynet har i dag.

Til nr. 17 (lov om finansiel virksomhed § 343 p, stk. 2 og 3)

§ 343 p, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed indeholder i dag en henvisning til § 355, således at kreditvurderingsbureauer anses som part i forhold til Finanstilsynet i relation til afgørelser truffet af Finanstilsynet, som retter sig mod det pågældende kreditvurderingsbureau. Med forslaget ophæves § 343 p, stk. 2, idet den

ikke er relevant, når Finanstilsynet ikke længere kan træffe afgørelse overfor kreditvurderingsvurderingsbureauer.

Med lovforslaget foreslås § 343 p, stk. 3, ophævet. Det Finansielle Virksomhedsråd indgår i tilsynet med kreditvurderingsbureauer med den kompetence, som rådet er tillagt i medfør af § 345, stk. 2. Denne bestemmelse er ligeledes ikke relevant, når Finanstilsynet ikke længere kan træffe afgørelse overfor kreditvurderingsbureauer. Med forslaget ophæves bestemmelsen derfor.

Til nr. 18 (lov om finansiel virksomhed § 343 q og r)

Med lovforslaget foreslås indsat et nyt afsnit X c og kapitel 20 c i lov om finansiel virksomhed om fælles datacentraler. Kapitlet indeholder to paragraffer.

Med forslaget til § 343 q foretages en afgrænsning af, hvilke fælles datacentraler der vil være omfattet af reglerne i kapitel 20 c. Afgrænsningen af, hvilke fælles datacentraler der vil være omfattet af kapitel 20 c vil – i praksis - være den samme afgrænsning som foretages efter systemrevisionsbekendtgørelsen, men det er ikke udelukket, at der kan komme flere fælles datacentraler, der er omfattet af bestemmelserne i det foreslåede kapitel 20 c uden at være omfattet af systemrevisionsbekendtgørelsen.

Der er to hovedkriterier, der skal være opfyldt, for at en fælles datacentral vil være omfattet af reglerne.

For det første skal den fælles datacentral ifølge *stk. 1*, udføre it-drifts- eller udviklingsopgaver for flere finansielle virksomheder. Sådanne opgaver kan eksempelvis bestå i bogførings-, registrerings- og clearingsopgaver.

For det andet skal den pågældende fælles datacentral overvejende være ejet af en eller flere finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder i forening og/eller en forening, hvis medlemmer overvejende er finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder. At en fælles datacentral overvejende er ejet af finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og sådanne virksomheders datterselskabet og/eller en forening forstås her, at de pågældende tilsammen ejer mere end 50 % af den pågældende fælles datacentral.

Hertil kommer datacentraler, der udfører it-drift for den fælles betalingsinfrastruktur, dersom finansielle virksomheder har væsentlige ejerandele i datacentralen. At finansielle virksomheder har væsentlige ejerandele i en datacentral forstås her, at de pågældende virksomheder tilsammen ejer mere end 25 % af den pågældende datacentral.

Afgrænsningen indebærer, at lovforslaget retter sig mod de otte datacentraler, der er i dag. Samtidig med, at flere må forventes at kunne blive omfattet af de foreslåede bestemmelser.

Afgrænsningen sikrer, at datacentralerne bliver omfattet uafhængigt af, hvordan deres tilhørsforhold til de finansielle virksomheder er.

Øvrige virksomheder, der udfører it-tjenesteydelser for finansielle virksomheder, bliver ikke omfattet. En del virksomheder udfører allerede i dag forskellige it-tjenesteydelser for finansielle virksomheder. Det skønnes ikke hensigtsmæssigt, at disse skal underlægges tilsyn.

Med *stk. 3* foreslås indsat en dispensationsbestemmelse, som tænkes anvendt i tilfælde, hvor datacentralens funktioner ikke vurderes at være væsentlige for finansielle virksomheder eller finansielle holdingvirksomheder. Dispensationen kan bevilges af Finanstilsynet og foreslås tidsbegrænset med virkning for et år ad gangen.

Det foreslås, at der i lovens § 343 *r* stilles forskellige krav til datacentralerne.

Af *stk. 1* fremgår, at datacentralerne skal leve op til de samme krav til it-sikkerhed, som der gælder for de finansielle virksomheder. Disse krav fremgår af den bekendtgørelse, som Finanstilsynet har udstedt i medfør af lovens § 71, bekendtgørelse nr. 1325 af 1. december 2010 og ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. Det er i henhold til disse krav, som disse fremgår af bekendtgørelsen bilag 5, en betingelse, at de virksomheder, der er omfattet af loven har betryggende system-, data- og driftssikkerhed, der skal være dokumenteret i it-sikkerhedspolitik, forretningsgange og it-beredskabsplan.

Som noget særligt for datacentraler skal disse opfylde reglerne for såvel de aktiviteter, som datacentralerne udfører for de tilsluttede finansielle virksomheder, som for de aktiviteter, de udfører på egne vegne. Hvis en datacentral har it-systemer, de kun anvender til at udføre tjenesteydelser for en tilsluttet finansiell virksomhed, vil disse således være omfattet. Hvis datacentralen har it-systemer, der kun anvendes til datacentralens egne formål, f.eks. interne administrative formål, vil disse også være omfattet. Derimod vil systemer, der kun anvendes til at betjene kunder uden for den finansielle sektor ikke være omfattet. Det må dog formodes, at en datacentralens overordnede politik på it-sikkerhedsområdet i praksis vil dække hele it-området og dermed alle it-systemer i den pågældende datacentral, uanset til hvilket formål de pågældende systemer anvendes.

Af *stk. 2* fremgår, at reglerne om outsourcing udstedt i medfør af § 72 a i lov om finansiell virksomhed, jf. bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder, finder tilsvarende anvendelse for de fælles datacentraler. Bekendtgørelsen om outsourcing fastlægger, hvilke krav de finansielle virksomheder skal leve op til, når de outsourcer væsentlige aktiviteter. Reglerne vil være de samme for datacentraler som for finansielle virksomheder, men de finder dog kun anvendelse for outsourcing af it-opgaver. I praksis vil der i en datacentral dog formentlig kun være ret få outsourcete opgaver, der er væsentlige men som ikke kan falde ind under begrebet it-opgaver.

For datacentraler kan opgaver som bygningsdrift og –vedligeholdelse, herunder fysisk sikkerhed være væsentlige i det omfang bygningerne anvendes til it-drift.

Til nr. 19 (lov om finansiell virksomhed § 345, stk. 2, nr. 1)

Med den foreslåede ændring af § 345, *stk. 2, nr. 1*, følger, at Det Finansielle Virksomhedsråd også skal træffe afgørelser i tilsynssager af principiel karakter samt i tilsynssager der har videregående betydning for fælles datacentraler, hvilket giver det finansielle virksomhedsråd tilsvarende beføjelser i forbindelse med afgørelser der er rettet mod de fælles datacentraler, som ved afgørelser, der er rettet mod finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder.

Til nr. 20 (lov om finansiell virksomhed § 346, stk. 1)

Med den foreslåede ændring af § 346, *stk. 1*, følger, at Finanstilsynet på samme måde som ved finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder kan få adgang til de fælles datacentraler med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner.

Til nr. 21 (lov om finansiel virksomhed § 347, stk. 1)

Med den foreslåede ændring af § 347, stk. 1, følger, at de fælles datacentraler, på lige fod med finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder, skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Til nr. 22 (lov om finansiel virksomhed § 347, stk. 2)

Med den foreslåede ændring af § 347, stk. 2, følger, at Finanstilsynet på samme måde som i finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder kan få adgang til de fælles datacentraler med henblik på indhentelse af oplysninger, herunder ved inspektioner. Denne adgang kan tilvejebringes uden retskendelse, mod behørig legitimation.

Finanstilsynets adgang til at foretage inspektionsbesøg er omfattet af undtagelsen i Grundloven § 72 om boligens ukrænkelighed. Finanstilsynet har derfor som udgangspunkt udelukkende adgang til forretningslokaler. I tilfælde, hvor en virksomhed er af så ringe størrelse, at dets forretningslokale befinder sig i et privat hjem, har Finanstilsynet dog adgang hertil i overensstemmelse med denne bestemmelse. Finanstilsynet må kun skaffe sig adgang til en virksomheds forretningslokaler uden retskendelse, hvis det er nødvendigt for, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed. Det er en betingelse, at formålet ikke kan opnås ved brug af mindre indgribende foranstaltninger som f.eks. tvangsbøder. Hvis der er en begrundet mistanke om en strafbar overtrædelse af den finansielle lovgivning, finder retsplejelovens regler om ransagning anvendelse.

Til nr. 23 (lov om finansiel virksomhed § 347 b)

Den foreslåede ændring af § 347 b er blandt andet en konsekvens af indsættelsen af kapitel 20 c om fælles datacentraler.

Derudover følger det af den foreslåede ændring af § 347 b, at Finanstilsynet får mulighed for at påbyde en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en fælles datacentral at lade foretage en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse. Den foreslåede ændring medfører, at Finanstilsynet ikke er kontrahent, idet aftalen indgås mellem den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral og de sagkyndige personer. Dette medfører, at undersøgelser i medfør af § 347 b i lov om finansiel virksomhed ikke skal sendes i udbud.

Offentliggørelse af oplysninger om virksomheden og indholdet af den uvildige undersøgelse på et tidspunkt, hvor der ikke foreligger en afgørelse, der konstaterer en overtrædelse af tilsynslovgivningen, men alene en afgørelse om indledning af en undersøgelse, er ikke i overensstemmelse med de øvrige offentliggørelsesregler på tilsynsområdet. Det synes således dårligt stemmende med den tavshedspligt, som Finanstilsynet er underlagt i tilsvarende sager, at der skal ske offentliggørelse på et meget tidligt tidspunkt i de af lovens § 347 b omfattede tilfælde. Herudover medfører kravet om offentliggørelse, at processen, indtil undersøgelsen kan igangsættes, forlænges betragteligt. Dette kan være u hensigtsmæssigt på et tidspunkt, hvor Finanstilsynet af hensyn til tilsynsvirksomheden og den finansielle stabilitet ønsker en effektiv undersøgelse igangsat straks. Formålet med den foreslåede ændring er således at sikre en hurtig og effektiv tilsynsvirksomhed samt at bringe reglen i overensstemmelse med de øvrige offentliggørelsesregler på området.

Bestemmelsens anvendelsesområde for uvildige undersøgelser foreslås ikke ændret. Bestemmelsen finder således anvendelse på de samme forhold, som hidtil har kunnet være genstand for en uvildig undersøgelse, jf. bemærkningerne til lov nr. 579 af 1. juni 2010.

Bestemmelsen giver fortsat Finanstilsynet mulighed for, uden omkostninger for Finanstilsynet, at trække på ressourcer og ekspertviden, som ikke nødvendigvis er til stede i Finanstilsynet på det pågældende område eller tidspunkt.

Det foreslås i § 347 b, stk. 1, 2. pkt., at den uvildige undersøgelses resultater skal afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for et af Finanstilsynet fastsat tidspunkt. I forbindelse med Finanstilsynets påbud til virksomheden om at lade foretage en uvildig undersøgelse, beskriver Finanstilsynet nærmere i afgørelsen, hvori undersøgelsen skal bestå, hvordan undersøgelsen skal gennemføres, og hvornår der skal foreligge en endelig skriftlig rapport fra de sagkyndige personer. Finanstilsynet kan således fastsætte nærmere om indholdet af undersøgelsen, og hvordan den skal forløbe. Finanstilsynet kan f.eks. tage stilling til, hvor stor en stikprøve en dataundersøgelse skal bero på, eller hvilket medie eller format data skal udleveres på til de sagkyndige personer.

Finanstilsynet kan i medfør af den foreslåede stk. 1, 3. pkt., kræve, at de sagkyndige personer løbende skal foretage afrapportering til Finanstilsynet om forhold i forbindelse med undersøgelsen. Dette giver Finanstilsynet mulighed for, eksempelvis på ugentlige møder, at modtage nødvendige oplysninger om undersøgelsens stade, hidtidige resultater, fremtidige forløb mv. Løbende afrapportering til Finanstilsynet kan medvirke til, at Finanstilsynet løbende kan vurdere, om undersøgelsen er på rette spor, og om undersøgelsen eventuelt skal suppleres med andre tilsynsaktiviteter.

En afgørelse om at udstede et påbud om en uvildig undersøgelse vil som hidtil skulle træffes af Det Finansielle Virksomhedsråd, jf. § 345, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed. Rådsafgørelsen vil ikke blive offentliggjort, og undersøgelsen kan derfor gennemføres på samme måde som tilsynets øvrige undersøgelser uden offentlighedens kendskab.

Ifølge forslaget til § 347 b, stk. 2, skal den uvildige undersøgelse foretages af en eller flere sagkyndige personer. Ved sagkyndige personer forstås eksempelvis advokater, revisorer eller andre finansielle rådgivere med sagkundskab inden for det pågældende område.

Den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral udpeger selv den eller de sagkyndige personer. For at sikre, at der er tale om uvildige personer i forhold til virksomheden eller datacentralen, skal Finanstilsynet godkende den eller de sagkyndige personer, som virksomheden eller datacentralen lader foretage den uvildige undersøgelse. Det centrale for Finanstilsynets afgørelse er, om den eller de sagkyndige har tilknytning til virksomheden eller datacentralen, eller om der i øvrigt foreligger forhold, hvorefter der efter Finanstilsynets vurdering kan rejses tvivl om de pågældendes uvildighed i forhold til dem. Såfremt Finanstilsynet ikke kan godkende den eller de sagkyndige personer, skal virksomheden hurtigst muligt udpege en ny sagkyndig person. Proceduren gentages, indtil Finanstilsynet kan godkende den eller de udpegede personer. En manglende godkendelse fra Finanstilsynet skal begrundes i forhold til virksomheden mv.

I overensstemmelse med den gældende bestemmelse i § 347 b, stk. 3, skal den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral, der skal lade foretage en uvildig undersøgelse,

give de sagkyndige personer, der er udpeget hertil, de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af undersøgelsen. Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at det er muligt for de sagkyndige personer at få de oplysninger til brug for undersøgelsen af den pågældende virksomhed, som de finder nødvendige. Virksomhedens videregivelse af fortrolige oplysninger til de sagkyndige, vil således være berettiget efter § 117, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Dette betyder ligeledes, at de sagkyndige personer vil være omfattet af tavshedspligten efter § 117, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

I forslaget til § 347 b, stk. 4, fremgår det, at de sagkyndige skal udlevere en kopi af den skriftlige rapport om undersøgelsen til Finanstilsynet senest samtidig med, at denne udleveres til den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral. Selvom det er Finanstilsynet der, efter forslaget til § 347 b, stk. 2, afgør, hvilke personer der skal foretage den uvildige undersøgelse, er det, som følge af ordlyden i bestemmelsens stk. 1, virksomheden, som, inden for rammerne fastsat i Finanstilsynets påbud, indgår aftalen om gennemførelsen af undersøgelsen med den eller de sagkyndige personer, ligesom det er virksomheden, der afholder udgifterne hertil. Det er derfor også virksomheden, der er den direkte modtager af undersøgelsens resultater. På baggrund heraf er det fundet nødvendigt, at indføre en bestemmelse i § 347 b, stk. 4, som forpligter de sagkyndige til at udlevere en kopi af den skriftlige rapport til Finanstilsynet senest samtidig med, at rapporten udleveres til den finansielle virksomhed.

For at sikre, at Finanstilsynet orienteres hurtigst muligt om væsentlige problemer i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller den fælles datacentral, foreslås det i § 347 b, stk. 5, at de sagkyndige personer straks skal give Finanstilsynet oplysninger om forhold, de bliver opmærksomme på i forbindelse med den uvildige undersøgelse, såfremt der er tale om oplysninger af væsentlig betydning for virksomhedens risikoprofil eller forretningsmodel, som medfører en ikke uvæsentlig risiko for, at disse forhold kan udvikle sig således, at virksomheden vil miste sin tilladelse. Bestemmelsen skal sikre, at Finanstilsynet straks bliver orienteret, hvis de sagkyndige personer bliver opmærksomme på forhold, som tyder på, at virksomheden kan være på vej ud i økonomiske vanskeligheder, f.eks. på grund af væsentlige tab på den finansielle virksomheds største engagementer. I tilfælde af at de sagkyndige personer får oplysninger om forhold, der tyder på, at virksomheden ikke overholder kapitalkravet i §§ 124-126, i lov om finansiel virksomhed eller solvensbehovet i § 124, stk. 4, og § 125, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed skal de sagkyndige derfor straks underrette Finanstilsynet herom. Der kan også være tale om likviditetsmæssige forhold af ikke uvæsentlig betydning.

Til nr. 24 (lov om finansiel virksomhed § 354, stk. 6, nr. 12)

Der er med den foreslåede ændring af § 354, stk. 6, nr. 12, tale om en præcisering, således at det fremgår mere klart af bestemmelsen, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til en kurator, der medvirker ved en finansiel virksomheds likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer. Kurator er at betragte som skifterettens medhjælper, hvorfor kurator allerede indirekte omfattes af bestemmelsen. Oplysningerne kan kun videregives under forudsætning af, at kurator har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver.

Til nr. 25 (lov om finansiel virksomhed § 354, stk. 6, nr. 21)

§ 354, stk. 6, nr. 21, indeholder i dag en undtagelse fra Finanstilsynets generelle tavshedspligt, der giver mulighed for at videregive oplysninger til Kommissionen, hvis den har behov for det til varetagelse af opgaver i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer. Der er tale om oplysninger om afgørelser, som Finanstilsynet træffer overfor kreditvurderingsbureauer i medfør af forordningen. Undtagelsen blev oprindeligt indført for, at Finanstilsynet kan opfylde sine forpligtelser i henhold til forord-

ningens artikel 18. Med ændringerne til forordningen overgår forpligtelserne i artikel 18 imidlertid fra de nationale tilsynsmyndigheder til ESMA, idet det er ESMA, der træffer afgørelser overfor kreditvurderingsbureauer.

Der er således ikke længere brug for denne undtagelse fra tavshedspligten. Det foreslås derfor, at undtagelsen vedrørende videregivelse af oplysninger til Kommissionen om kreditvurderingsbureauer udgår af § 354, stk. 6, nr. 21.

Til nr. 26 og 27 (lov om finansiel virksomhed § 354 c)

§ 354 c indeholder i dag bestemmelser om oplysninger, som Finanstilsynet skal offentliggøre i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer. Dette omfatter sanktioner for overtrædelse af forordningen og foranstaltninger truffet efter forordningen. Desuden giver § 354 c mulighed for, at Finanstilsynet kan offentliggøre påtaler og påbud, som Finanstilsynet meddeler et kreditvurderingsbureau.

Ændringerne til forordningens artikel 36 indebærer, at ansvaret for offentliggørelse af oplysningerne i § 354 c overgår til ESMA. Dog skal de nationale tilsynsmyndigheder fortsat offentliggøre oplysninger om sanktioner for overtrædelse af forordningens artikel 4, stk. 1. Artiklen indeholder bestemmelser om, at finansielle virksomheder kun kan anvende kreditvurderinger i reguleringsøjemed, hvis vurderingen er udstedt af et kreditvurderingsbureau registreret i henhold til forordningen. Artiklen fastslår også, at hvis et prospekt indeholder en kreditvurdering, skal det fremgå om vurderingen er udstedt af et kreditvurderingsbureau, som er registreret i henhold til forordningen.

Med forslaget udgår de fleste krav om offentliggørelse på den baggrund af § 354 c. Således ophæves stk. 2 og 3, og stk. 1 ændres, således at kravet om offentliggørelse af oplysninger om sanktioner for finansielle virksomheders overtrædelse af forordningens artikel 4, stk. 1, fastholdes.

Til nr. 28 (lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 1, nr. 7)

Med den foreslåede ændring af § 361, stk. 1, foreslås nr. 7 ophævet. Ændringen er en følge af, at reglerne om udstedere af elektroniske penge med lov nr. 1553 af 21. december 2010 om ændring af lov om betalingstjenester, lov om finansiel virksomhed, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme og lov om visse forbrugerftaler (Gennemførelse af e-penge-direktivet m.v.) blev overflyttet til lov om betalingstjenester og elektroniske penge. I forbindelse hermed indsattes også to nye afgiftsbestemmelser om e-penge-institutter og e-penge-institutter med begrænset tilladelse, og nr. 7 om udstedere af elektroniske penge burde som følge heraf have været ophævet. Dette skete ved en fejl ikke.

Til nr. 29 (lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 1, nr. 27-31)

Med forslaget nyaffattes § 361, stk. 1, nr. 27-31.

Med den foreslåede ændring korrigeres en fejl som blev foretaget med lov nr. 1553 af 21. december 2010 om ændring af lov om betalingstjenester, lov om finansiel virksomhed, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme og lov om visse forbrugerftaler (Gennemførelse af e-penge-direktivet m.v.), hvor der blev indsat to nye afgiftsbestemmelser, som ved en fejl fik nr. 27 og 28 og ikke – som det rettelig burde have været – nr. 28 og 29.

Endvidere korrigeres en fejl som blev foretaget med lov nr. 456 af 18. maj 2011 om investeringsforeninger m.v., hvor der blev indsat to nye afgiftsbestemmelser, som foranlediget af ovenstående fejl fik nr. 29 og 30 og ikke – som det rettelig burde have været – nr. 30 og 31.

Med nyaffattelsen af § 361, stk. 1, nr. 27-31 indføjes også et nyt nummer i bestemmelsen. Således foreslås det med § 361, stk. 1, nr. 31, at de fælles datacentraler skal betale 53.000 kr. årligt til Finanstilsynet i 2004-priser (svarende til forventet 92.220 kr. i 2012-niveau), medmindre den fælles datacentral i et regnskabsår gennemsnitligt har færre end 25 medarbejdere, idet der således kun betales 1.000 kr. årligt i 2004-priser (svarende til forventet 1.740 kr. i 2012-niveau). Udgifterne til Finanstilsynets tilladelser samt løbende tilsyn foreslås således dækket via indsættelse af hjemmel i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet kan kræve en årlig afgift fra fælles datacentraler omfattet af lov om finansiel virksomhed. Ifølge § 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal virksomheder under tilsyn betale en årlig afgift i form af et grundbeløb til Finanstilsynet. Grundbeløbet reguleres årligt, jf. § 361, stk. 2.

Til nr. 30 (lov om finansiel virksomhed § 372, stk. 1)

Den foreslåede ændring af § 372, stk. 1, er en konsekvens af, at § 372, stk. 2, med lovforslagets § 1, nr. 33, foreslås ophævet.

Til nr. 31 (lov om finansiel virksomhed § 372, stk. 2)

§ 372, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed indeholder i dag en undtagelse fra den generelle adgang til at indbringe Finanstilsynets afgørelser for Erhvervsankenævnet, idet afgørelser truffet efter § 349 p i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Med den foreslåede ændring af § 349 p, hvorefter Finanstilsynet ikke længere kan træffe afgørelser overfor kreditvurderingsbureauer, er undtagelsen ikke længere relevant. Med forslaget ophæves undtagelsen i § 372, stk. 2, derfor.

Til nr. 32 (lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 1)

Der er tale om konsekvensændringer af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, der følger af, at § 39, stk. 6, og § 226, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed foreslås ophævet med lovforslaget, jf. lovforslagets § 1, nr. 8 og 19.

Til nr. 33 og 34 (lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 1 og 2)

Lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 1 og 2, indeholder i dag straffebestemmelser som indeholder mulighed for at straffe for overtrædelse af blandt andet Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer. Ændringerne til forordningen indebærer, at de fleste straffebestemmelser er fastlagt direkte i forordningen. Dog skal medlemslandene fortsat fastsætte straffebestemmelser for overtrædelser af forordningens artikel 4, stk. 1.

Med forslaget ophæves de dele af straffebestemmelserne, der nu er fastlagt i forordningen, mens straffebestemmelser vedrørende overtrædelse af forordningens artikel 4, stk. 1, bevares.

Til § 2

Til nr. 1 (lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 24)

Det foreslås, at henvisningen til § 90, stk. 1, nr. 1, i § 24 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge ændres til § 88, stk. 1, nr. 1. Med den foreslåede ændring berigtiges henvisningen, idet den nuværende henvisning til § 90, stk. 1, nr. 1, skyldes en fejl. Der er alene tale om en korrekturændring.

Til nr. 2 (Lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 78, stk. 2)

Efter art. 52 (3), første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF, må udbyder af betalingstjenester ikke hindre betalingsmodtager i at opkræve gebyr hos betaler for brug af det pågældende betalingsinstrument eller at tilbyde den pågældende en rabat.

I overensstemmelse hermed er det i dag efter § 78, stk. 2, forbudt for udbyder at hindre betalingsmodtager i at opkræve gebyr hos betaler for brug af et betalingsinstrument eller at tilbyde betaler en rabat, når et betalingsinstrument benyttes. Reglen tillader således generelt betalingsmodtager at opkræve gebyr hos betaler ved brug af et betalingsinstrument.

Det foreslås, at der i § 78, stk. 2, indføres en regel, der indholdsmæssigt svarer til art. 52 (3), andet punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF. Med den foreslåede bestemmelse får økonomi- og erhvervsministeren adgang til at forbyde eller begrænse betalingsmodtagers ret til at opkræve gebyr hos betaler. Et eventuelt forbud mod eller begrænsning af betalingsmodtagers ret til at opkræve gebyr hos betaler skal ifølge direktivet ske under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter.

Den foreslåede ordning gennemføres ved, at økonomi- og erhvervsministeren i en bekendtgørelse fastsætter regler, der undtager debettransaktioner foretaget med et betalingsinstrument i den fysiske handel fra § 78, stk. 2, 1. pkt. En sådan undtagelse vil omfatte brugen af alle betalingsinstrumenter med debetfunktion.

Betalingskortmarkederne er dynamiske markeder, der hele tiden teknologisk udvikler nye betalingsinstrumenter og nye betalingstjenester. Eksempelvis er brugen af kontaktløse betalingsinstrumenter i fremgang, og specielt betaling med mobiltelefoner, i kraftig udvikling. Det kan derfor ikke udelukkes, at der kan blive behov for løbende at ændre reglerne for retten til at overvælte gebyr på betaler, herunder at gennemføre en begrænset ret til overvæltning. Med den foreslåede bemyndigelse kan loven på en hurtig og smidig måde tage højde for fremkomsten af nye betalingsinstrumenter, så reglerne ikke kommer til at hæmme udviklingen af nye betalingsinstrumenter.

Til nr. 3 (Lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 80, stk. 4)

Det foreslås, at § 80, stk. 4 ophæves. Bestemmelsen indeholder et forbud mod, at udbyder af betalingstjenester opkræver gebyr hos betalingsmodtager, når der anvendes et betalingsinstrument uden chip. Bestemmelsen medfører i dag, at udbyder ikke kan opkræve gebyr af betalingsmodtager, når betaler anvender disse betalingsinstrumenter. En stor del af detailhandlens betalingskort uden chip, f.eks. benzinkort, centerkort og bydelskort, er i dag omfattet af denne bestemmelse.

Bestemmelsen kan i praksis indebære forskelsbehandling mellem betalere med dansk og udenlandsk udstedte betalingsinstrumenter. Den foreslåede ophævelse af § 80, stk. 4, skal således bringe de danske regler for fast-

sættelse og overvæltning af gebyrer for brug af betalingsinstrumenter i den fysiske handel i overensstemmelse med EU-retten.

Ved at ophæve bestemmelsen bliver betalingsinstrumenter uden chip omfattet af lovens § 80, stk. 1. Det indebærer, at det fremover bliver tilladt for udbyder at opkræve gebyr af betalingsmodtager for transaktioner, der gennemføres ved brug af et betalingsinstrument uden chip. Det følger af § 80, stk. 1, at udbyder kan fastsætte gebyret, så det dækker omkostningerne ved driften af et betalingssystem. Det følger endvidere af § 80, stk. 1, at gebyret skal fastsættes i overensstemmelse med reglerne i § 79. Disse regler indebærer, at gebyret ikke må fastsættes således, at det fører til urimelige priser eller avancer. Herved forstås priser og avancer, der er højere, end hvad der ville være tilfældet under virksom konkurrence.

Ændringen medfører, at der fremover gælder ens regler for udbyders opkrævning af gebyr over for betalingsmodtager i relation til dansk udstedte betalingsinstrumenter uden chip og dansk og udenlandsk udstedte internationale betalingsinstrumenter.

Efter art. 52 (3), andet punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF, kan medlemsstaterne imidlertid beslutte at forbyde eller begrænse retten til opkrævning af gebyr under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter.

I overensstemmelse hermed forbyder den gældende § 80, stk. 6, betalingsmodtager at opkræve gebyr hos betaler for en betalingstransaktion i den fysiske handel, når betaler anvender et betalingsinstrument.

Det foreslås, at den såkaldte splitmodel, der forbyder betalingsmodtager at opkræve gebyr hos betaler for en debettransaktion ved anvendelse af et betalingsinstrument i den fysiske handel, og samtidig tillader betalingsmodtager at opkræve gebyr hos betaler for en kredittransaktion ved anvendelse af et betalingsinstrument i den fysiske handel, indføres for betalingskort uden chip. Splitmodellen gælder allerede for transaktioner med internationale betalingsinstrumenter.

Med den foreslåede ordning ligestilles alle debettransaktioner henholdsvis kredittransaktioner, uanset hvor betalingsinstrumentet er udstedt. Dermed vil alle borgere, der gennemfører en debettransaktion med et betalingsinstrument i den fysiske handel, blive behandlet ens. Endvidere vil alle borgere, der gennemfører en kredittransaktion med et betalingsinstrument i den fysiske handel, blive behandlet ens.

Ordningen foreslås indført ved, at § 80, stk. 6, ophæves. Dermed fjernes det generelle forbud mod, at betalingsmodtager kan opkræve gebyr hos betaler, når denne anvender et betalingsinstrument i den fysiske handel. Ophævelsen af § 80, stk. 6, skal ses i sammenhæng med forslagets nr. 1, hvorved der gives økonomi- og erhvervsministeren bemyndigelse til at forbyde eller begrænse betalingsmodtagers ret til at opkræve gebyr hos betaler. Det er et led i den samlede ændring af gebyrreglerne, at økonomi- og erhvervsministeren med hjemmel heri skal fastsætte regler, der forbyder betalingsmodtager at opkræve gebyr hos betaler for en debettransaktion, når betaler anvender et betalingsinstrument i den fysiske handel.

Til nr. 4 (Lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 80, stk. 7)

Det foreslås, at § 80, stk. 7, ændres, så bestemmelsen kommer til at gælde i både fysisk og ikke-fysisk handel. Efter den gældende § 80, stk. 7, må betalingsmodtager ikke opkræve gebyr hos betaler, der er større end

det gebyr, som betalingsmodtager selv betaler til udbyder for betalingstransaktioner i den ikke-fysiske handel. En tilsvarende bestemmelse er gældende for betalingstransaktioner med internationale betalingsinstrumenter i den fysiske handel i medfør af bekendtgørelsen om gebyrer for brug af internationale betalingsinstrumenter.

Ændringerne af gebyrreglerne for brug af betalingsinstrumenter i den fysiske handel vil i langt højere grad end tidligere gøre det muligt for betalingsmodtager at opkræve gebyr af betaler, der benytter betalingsinstrumenter i den fysiske handel. Som følge heraf og af hensyn til at skabe mere enkle regler findes det hensigtsmæssigt, at der fremover fastsættes én regel om størrelsen af gebyret i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, som skal gælde for såvel fysisk som ikke-fysisk handel.

Samtidig bliver § 80, stk. 7, til § 80, stk. 5, som følge af at de nugældende bestemmelser i § 80, stk. 4, og § 80, stk. 6, ophæves.

Til nr. 5 (Lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 80, stk. 9)

Som følge af, at bestemmelserne i § 80, stk. 4 og 6, ophæves, bliver bestemmelserne i de eksisterende § 80, stk. 7-10, fremover ændret til § 80, stk. 5-8. Derfor skal henvisningen i § 80, stk. 9, ændres fra stk. 8, til stk. 6.

Til nr. 6 (Lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 80, stk. 10)

I dag følger det af § 80, stk. 10, at økonomi- og erhvervsministeren kan undtage internationale betalingsinstrumenter fra § 80, samt fastsætte supplerende regler for sådanne betalingsinstrumenter.

Ministeren har benyttet denne bemyndigelse til at undtage internationale betalingsinstrumenter fra § 80, stk. 2 (abonnementsordningen), § 80, stk. 4, (forbud mod at udbyder kan opkræve gebyr af betalingsmodtager for at modtage betalingsinstrumenter uden chip), samt § 80, stk. 6, (forbud mod at betalingsmodtager kan opkræve gebyr hos betaler, der benytter betalingsinstrumenter i den fysiske handel).

Uanset lovændringen vil der være behov for, at økonomi- og erhvervsministeren har mulighed for at undtage ikke blot internationale betalingsinstrumenter men også andre betalingsinstrumenter fra § 80, herunder fra abonnementsordningen i § 80, stk. 2. Baggrunden er, at der kan vise sig at være et behov for at udstede supplerende regler for betalingsinstrumenter, der i dag er ukendte, med henblik på at fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter. Derfor foreslås det, at bestemmelsen i § 80, stk. 10, ændres, således at økonomi- og erhvervsministeren fremover skal kunne bestemme, at § 80 ikke finder anvendelse på visse betalingsinstrumenter. Samtidig skal økonomi- og erhvervsministeren fortsat kunne fastsætte supplerende regler for sådanne betalingsinstrumenter.

Herved sikres det, at reglerne ikke kommer til at hæmme udviklingen. Der vil kunne vise sig at være et behov for at udstede supplerende regler for betalingsinstrumenter, der i dag er ukendte, f.eks. fordi den eksisterende regulering ikke tager højde for disse betalingsinstrumenters særlige karakteristika. Markedet for betaling med betalingsinstrumenter er fortsat i kraftig udvikling, og nye og mere avancerede betalingsinstrumenter kan fremkomme. Derfor er det vurderingen, at økonomi- og erhvervsministeren bør have muligheden for at fastsætte supplerende regler for visse betalingsinstrumenter med henblik på, at reglerne på en hurtig og smidig måde kan tage højde for nye betalingsinstrumenter.

Til nr. 7 (lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 92)

Ved implementeringen med lov nr. 1553 af 21. december 2010 af reglerne om elektroniske penge i lov om betalingstjenester blev kapitel 3 a, hvori reglerne blev indsat, ikke omfattet af § 354 i lov om finansiel virksomhed, som vedrører Finanstilsynets tavshedspligt. Med forslaget vil § 354 i FiL finde anvendelse på sager omfattet af kapitel 3 a, således at Finanstilsynets tilsyn med disse virksomheder er omfattet af de samme tavshedspligtsregler.

Til nr. 8 (Lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 106, stk. 2)

I § 106, stk. 2, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, henvises bl.a. til reglerne i § 80, stk. 2-4. Som følge af at § 80, stk. 4, ophæves, skal henvisningen i § 106, stk. 2, ændres fra § 80, stk. 2-4 til § 80, stk. 2 og 3.

Til nr. 9 (Lov om betalingstjenester og elektroniske penge § 107, stk. 2)

I § 107, stk. 2, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, henvises bl.a. til reglerne i § 80, stk. 2 og 4-7. Som følge af at § 80, stk. 4, ophæves og som følge af at § 80, stk. 6, ophæves, ændres styknummereringen i § 80. Derfor skal henvisningen i § 107, stk. 2, ændres fra § 80, stk. 2-4 til § 80, stk. 2, 4 og 5.

Til § 3

Til nr. 1 (lov om værdipapirhandel m.v. fodnote)

Det foreslås, at *fodnoten* til lovens titel ændres, således at det fremgår, at lov om værdipapirhandel m.v. også gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, EU-Tidende 2010, nr. L 327, side 1 (ændring af prospektdirektivet) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet.

Til nr. 2 (lov om værdipapirhandel m.v. § 7, stk. 6 og 7)

§ 7, stk. 6 og 7, i lov om værdipapirhandel m.v. handler om, hvordan tidsfrister i henhold til værdipapirhandelsloven skal beregnes. Begge bestemmelser henviser til stk. 4, men der står intet i stk. 4 om tidsfrister. Henvisningerne er således ikke korrekte. Det foreslås derfor, at henvisningerne til stk. 4 i § 7, stk. 6 og 7, rettes til stk. 5, som handler om tidsfrister.

Til nr. 3 (lov om værdipapirhandel m.v. § 7 a, stk. 2)

Det foreslås, at henvisningen i § 7 a, stk. 2, til § 9, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed ændres, således at der i stedet henvises til § 17, stk. 2, 2. og 3. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. Ændringen er en konsekvens af, at reglerne om regulerede markeder, der driver en multilateral handelsfacilitet samles i lov om værdipapirhandel.

Til nr. 4 (lov om værdipapirhandel m.v. § 8, stk. 1)

Det foreslås, at § 8, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at der indføres krav om tilladelse til at drive multilateral handelsfaciliteter i bestemmelsen. Kravet har hidtil været stillet i § 9, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, som foreslås ophævet.

Til nr. 5 (lov om værdipapirhandel m.v. § 8 b og c)

Det foreslås at indsætte en ny § 8 b i lov om værdipapirhandel m.v.

Stk. 1 giver en udenlandsk markedsoperatør, der har tilladelse til at drive et reguleret marked og multilaterale handelsfaciliteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ret til at give fjernmedlemmer, -deltagere eller brugere her i landet adgang til det regulerede marked henholdsvis den multilaterale handelsfacilitet, under forudsætning af, at Finanstilsynet har modtaget notifikation herom fra tilsynsmyndighederne i operatørens hjemland.

Bestemmelsen gennemfører artikel 31, stk. 5 og 6, og artikel 42, stk. 6, i MiFID-direktivet (2004/39/EF).

En delvis tilsvarende regel i § 31, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed ophæves samtidig, jf. § 1, nr. 7, i lovforslaget.

Stk. 2 giver en udenlandsk markedsoperatør, der har tilladelse til at drive et reguleret marked og multilaterale handelsfaciliteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ret til at drive et reguleret marked eller en multilaterale handelsfacilitet her i landet.

Hidtil har udenlandske operatører fra andre EU/EØS-lande kunne få tilladelse til at drive en multilateral handelsfacilitet efter § 9, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed. I § 1, stk. 16, i lov om finansiel virksomhed er opremset en række bestemmelser i loven, som finder anvendelse med de afvigelser, som forholdet nødvendiggør. Eftersom § 1, stk. 16, og § 9, stk. 9, foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, indsættes i stedet en hjemmel i lov om værdipapirhandel m.v. til at give tilladelse.

Som noget nyt indføres endvidere mulighed for at udenlandske operatører fra andre EU/EØS-lande kan få tilladelse til at drive et reguleret marked her i landet. For at få tilladelse til at være en operatør af et reguleret marked i et EU/EØS-land skal operatøren opfylde kravene i afsnit III i direktiv 2004/39/EF (MiFID-direktivet), således som de er gennemført i hjemlandets lovgivning. Der er ikke etableret nogen egentlig europæisk ”pas-ordning” for operatører af regulerede markeder, som det kendes for finansielle virksomheder, det er baggrunden for at der med lovforslaget indføres mulighed for at give tilladelse til udenlandske operatører. En tilladelse fra et EU/EØS-land giver ikke automatisk en udenlandsk operatør af et reguleret marked ret til at drive sine børsaktiviteter her i landet. Der skal gives en særskilt dansk tilladelse, hvor kravene i den danske lov om værdipapirhandel m.v. skal være opfyldt.

Tilladelse til en udenlandsk operatør til at drive et reguleret marked eller en multilateral handelsfacilitet her i landet kan gives, hvis operatøren har tilladelse og er under tilsyn i hjemlandet og opfylder betingelserne i § 8, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. med de nødvendige tilpasninger. Et eksempel på sådan en tilpasning kunne være, at kravet i § 8, stk. 2, nr. 1, om, at virksomheden skal drives i et aktieselskab, der er registreret i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fraviges, således at hvis operatøren er stiftet som et selskab, der svarer til et aktieselskab og registeret hos en offentlig myndighed i hjemlandet, vil kravet efter omstændighederne anses for opfyldt.

Kravene til Finanstilsynet i § 8, stk. 5, finder anvendelse på behandlingen af ansøgningen om tilladelse. Hvis Finanstilsynet afslår en ansøgning om tilladelse, skal dette begrundes og meddeles ansøgeren senest 6 måneder efter ansøgningens modtagelse. Hvis ansøgningen var ufuldstændig er det dog senest 6 måneder efter, at ansøgeren har fremsendt de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelsen. Der skal under alle omstændigheder træffes afgørelse senest 12 måneder efter Finanstilsynet har modtaget ansøgningen. Hvis Finanstilsynet ikke senest 6 måneder efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning om tilladelse har truffet afgørelse, kan selskabet indbringe sagen for domstolene.

Det foreslås i *stk. 3*, at når en udenlandsk operatør er meddelt tilladelse efter *stk. 2*, finder denne lov anvendelse på den udenlandske operatør og dennes aktiviteter her i landet. Det betyder bl.a., at den udenlandske operatør af et reguleret marked skal overholde reglerne i kapitel 4 om drift af et regulerede marked, kapitel 5 om adgangen til det regulerede marked og kapitel 6 om optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked. Hvis det er en multilateral handelsfacilitet den udenlandske operatør driver i Danmark, er det kapitel 11 b om drift af en multilateral handelsfacilitet operatøren skal overholde.

Desuden finder lovens afsnit V (kapitel 25-27) om tilsyn og kontrol og kapitel 28 om straf anvendelse på operatøren og dens virksomhed her i landet. Tilsynet vil efter omstændighederne ske i samarbejde med tilsynsmyndigheden i operatørens hjemland.

§ 8 c

Det foreslås at indsætte en ny § 8 c i lov om værdipapirhandel m.v.

Efter § 8 c skal en auktionsplatform have Finanstilsynets tilladelse forinden aktionering af produkter påbegyndes.

Kravet om tilladelse fastsættes af hensyn til gennemsigtigheden på markedet for handel med CO2-kvoter. Kravet om tilladelse følger af forordning 1031/2010 af 12. november 2010, der fastslår i art. 35, at der kun må gennemføres auktioner på en auktionsplatform, der har fået tilladelse som et reguleret marked. En auktionsplatform skal dermed opfylde de tilsvarende krav, som et reguleret marked. Det drejer sig om reglerne i kap. 3 og 4 i lov om værdipapirhandel m.v.

Overtræder auktionsplatformen groft eller gentagne gange betingelserne i lov om værdipapirhandel m.v. vil auktionsplatformens tilladelse blive inddraget, jf. forslaget til § 92 b.

Bestemmelsen gennemfører artikel 35, stk. 4 og 5, i CO2-auktioneringsforordningen (forordning (EU) 1031/2010).

Det fremgår af artikel 35, stk. 4, at en auktionsplatform først kan udpeges til at auktioneres todages spot eller femdags futures, når den medlemsstat, hvori kandidaten til det regulerede marked og dens markedsoperatør er etableret har sikret,

- at de nationale foranstaltninger til gennemførelse af afsnit III i direktiv 2004/39/EF (MiFID-direktivet) finder anvendelse på auktionering af todages spot eller femdages futures i det relevante omfang (afsnit III i MiFID-direktivet vedrører regulerede markeder og indeholder bl.a. regler om finansielle instrumenters optagelse til handel på et reguleret marked, og før- og efterhandelsgennemsigtighed), og

- at medlemsstatens kompetente nationale myndighed er i stand til at give dem tilladelse og føre tilsyn med dem i overensstemmelse med de nationale foranstaltninger til gennemførelse af afsnit IV i MiFID-direktivet i det relevante omfang (afsnit IV i MiFID-direktivet vedrører kompetentemyndigheder, herunder bl.a. udpegning af kompetente myndigheder, deres tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, tavshedspligt og samarbejde mellem kompetente myndigheder i forskellige lande).

Hvis kandidaten til det regulerede marked og dens markedsoperatør ikke er etableret i samme medlemsstat, finder nr. 1 og 2 anvendelse på både den medlemstat, hvori kandidaten til det regulerede marked er etableret, og den medlemsstat, hvori markedsoperatøren er etableret.

Det fremgår af artikel 35, stk. 5, at den nationale kompetente myndighed, giver tilladelse til et reguleret marked med henblik på aktionsforordningen, forudsat at det pågældende regulerede marked og dets markedsoperatør opfylder bestemmelserne i afsnit III i direktiv 2004/39/EF (MiFID-direktivet), som gennemført i national lovgivning. Afsnit III i MiFID-direktivet vedrører regulerede markeder og indeholder bl.a. regler om tilladelse til, forvaltning af og adgang til regulerede markeder, og disse regler er gennemført i kapitel 3-6 og 25-27 i lov om værdipapirhandel m.v.

Efter artikel 35, stk. 6, i auktioneringsforordningen skal de kompetente nationale myndigheder opretholde et effektivt tilsyn af markedet og træffe de fornødne foranstaltninger til at sikre, at kravene i afsnit III og IV i MiFID-direktivet som gennemført i national lovgivning opfyldes. Med dette for øje, må de kompetente nationale myndigheder - direkte eller i samarbejde med andre kompetente nationale myndigheder - udøve de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, de er tillagt efter artikel 50 i MiFID-direktivet over for det regulerede marked og dets markedsoperatør. Medlemsstaten sikrer, at de nationale foranstaltninger til gennemførelse af artikel 51 om administrative sanktioner og artikel 52 om klageret i MiFID-direktivet finder anvendelse på de personer, som er ansvarlige for manglende overholdelse af forpligtelserne ifølge afsnit III i MiFID-direktivet som gennemført i den nationale lovgivning i den medlemsstat, de er etableret i.

Til nr. 6 (lov om værdipapirhandel m.v. § 10 d, stk. 2, 1. pkt.)

Der er tale om en korrektion af § 10 d, stk. 2, 1. pkt., der henviser til § 10, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. § 10, stk. 1 indeholder ikke længere en pligt til underretning af Finanstilsynet, men indeholder en pligt til på forhånd at ansøge om godkendelse af en påtænkt erhvervelse af en kvalificeret andel. Denne underretningspligt ændredes med lov nr. 133 af 24. februar 2009.

Til nr. 7 (lov om værdipapirhandel m.v. § 17, stk. 2, 2. pkt.)

Det foreslås med ændringen, at § 17, stk. 2, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. ophæves. Bestemmelsen henviser til, at kravene til tilladelse og drift i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse ved accessorisk drift af en multilateral handelsfacilitet. Som følge af, at bestemmelserne om operatør af regulerede markeds drift af en multilateral handelsfacilitet udgår af lov om finansiel virksomhed er henvisning hertil i § 17, stk. 2, 2. pkt., unødvendig. Det fremgår af forslaget til ændring af § 8, stk. 1, i lov om værdipapirhandel, at der kræves en tilladelse fra Finanstilsynet før et reguleret marked må påbegynde drift af en multilateral handelsfacilitet.

Til nr. 8 (lov om værdipapirhandel m.v. § 20, stk. 6, 1. pkt.)

Det foreslås med ændringen, at § 20, stk. 6, 1. pkt., nyaffattes. Med den nye formulering udvides bestemmelsen således, at der også skal gives Finanstilsynet meddelelse, hvis fjerntmedlemmer får adgang til den multilaterale handelsfacilitet. I dag skal der alene gives meddelelse, hvis der gives adgang til fjerntmedlemmer på

et reguleret marked. Bestemmelsen sikrer, at der er kontrol med, hvem der handler på de forskellige danske handelssystemer.

Til nr. 9 og 10 (lov om værdipapirhandel m.v. overskriften til kapitel 6, § 23, stk. 4, nr. 9-10)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at grænsen i prospektdirektivet hæves fra udbud over 2,5 mio. euro til udbud over 5 mio. euro. Offentlige udbud af værdipapirer under 5 mio. euro falder således uden for prospektdirektivets bestemmelser. Med de foreslåede ændringer, gennemføres i dansk ret ønsket i prospekt-direktivet om administrative lettelser for erhvervslivet, samtidig med at investorerne beskyttes ved de lempe-ligere nationale regler i kapitel 12.

Ved at ændre *overskriften* til kapitel 6 ændres anvendelsesområdet således for bestemmelserne i kapitlet, så de nu omfatter prospektpligten for optagelse af værdipapirer til handel på et reguleret marked, og offentlige udbud over 5 mio. euro.

Der er visse værdipapirer, som er undtaget fra prospektpligten i kapitel 6. Disse undtagelser fremgår af § 23, stk. 4.

Med den foreslåede ændring i § 23, stk. 4, nr. 9, præciseres det, at prospektreglerne i kapitel 6 ikke finder anvendelse på offentlige udbud, hvor hele udbuddet er under 5 mio. euro.

Med ændringen af prospektdirektivet (2010/73/EU), som nævnt i lovforslagets § 2, nr. 7, præciseres det, at prospektpligten som udgangspunkt gælder ved ethvert offentligt udbud over 5 mio. euro. Derved gælder prospektpligten også ved videresalg af værdipapirer, der tidligere har været omfattet af et prospekt, hvis vi-deresalget til offentligheden overstiger 5 mio. euro.

Der gælder dog en undtagelse til prospektpligten ved videresalg. Ved videresalg af værdipapirer eller endelig placering af værdipapirer via finansielle formidlere, er der ikke prospektpligt, hvis der foreligger et gyldigt prospekt, og den udsteder eller den person, som er ansvarlig for udarbejdelsen af dette prospekt, på grundlag af en skriftlig aftale erklærer sig indforstået med anvendelsen af det gyldige prospekt i forbindelse med det nye udbud til offentligheden. Ændringen implementeres i en bekendtgørelse, der udstedes i medfør af § 23, stk. 8.

Finanstilsynet fastsætter i medfør af § 23, stk. 7, regler om et prospekts gyldighed. Finanstilsynet vil i medfør af denne bestemmelse ændre bestemmelsen i bekendtgørelsen, så denne stemmer overens med ændringen i prospektdirektivet. Ændringen bevirker, at et godkendt prospekt er gyldigt i 12 måneder efter godkendelsen af prospektet, og ikke 12 måneder efter offentliggørelsen af prospektet.

Finanstilsynet fastsætter i medfør af § 23, stk. 8, regler om fritagelse for pligten til at offentliggøre et pro-spekt. Reglerne som Finanstilsynet fastsætter, gennemfører prospektdirektivets artikel 3 om, at visse udbud er undtaget for pligten til at offentliggøre et prospekt, og vil blive ændret som følge af direktivændringen. Det drejer sig bl.a. om udbud rettet til færre end 100 fysiske eller juridiske personer, som hæves til 150 fysi-ske eller juridiske personer, og udbud hvor investor skal tegne værdipapirer for mere end 50.000 euro, som hæves til 100.000 euro.

Endelig ændres med direktivet definitionen af kvalificerede investorer, så denne harmonerer med bestem-melserne om professionelle kunder og godkendte modparter i direktiv 2004/39/EF. En sådan harmonisering

vil ved private placeringer sandsynligvis kunne forenkle investeringsselskabernes forretningsgang og reducere deres omkostninger, fordi de ud fra deres egen liste over professionelle kunder og godkendte modparter vil kunne definere de personer eller enheder, som er målgruppe for deres placeringer. Definitionen af kvalificerede investorer foreslås derfor udvidet til at omfatte disse personer eller enheder, og der bør ikke længere opretholdes en separat registerordning.

Offentlige udbud under 5 mio. euro falder udenfor prospektdirektivets bestemmelser. Der kan fastsættes nationale regler under denne grænse. Der kan dog ifølge prospektdirektivet ikke fastsættes pligt til at offentliggøre et prospekt for offentlige udbud af værdipapirer under 100.000 euro. Vi har i Danmark fastsat nationale regler for offentlige udbud når udbuddet er imellem 100.000 euro og 2,5 mio. euro.

Det fremgår af den gældende § 23, stk. 4, nr. 10, at reglerne om pligten til at offentliggøre et prospekt, under visse forudsætninger ikke finder anvendelse på værdipapirer, der ikke er kapitalandele, og som udstedes løbende eller ad gentagne gange af kreditinstitutter, hvor hele udstedelsen er under 50 mio. euro, idet denne grænse beregnes over en periode på 12 måneder.

Det foreslås med ændringen af § 23, stk. 4, nr. 10, at denne grænse, som følge af ændringen i prospektdirektivet (2010/73/EU), hæves til 75 mio. euro.

Til nr. 11 (lov om værdipapirhandel m.v. § 23 a, stk. 1-5)

Det foreslås, at »børsdage« ændres til »hverdage« i § 23 a, stk. 1-5, i lov om værdipapirhandel m.v. Med ændringen af »børsdage« til »hverdage« søges terminologien forenklet.

Tidligere blev opgaven med at godkende prospekter varetaget af Fondsbørsen. »Børsdag« er en dag, hvor et reguleret marked har åbent. I dag er det Finanstilsynet der godkender prospekter, hvorfor »hverdage« er mere hensigtsmæssigt at bruge. Hverdage skal i relation til § 23 a forstås som hver af ugens dage med undtagelse af lørdage, søndage, helligedage, grundlovsdag, juleaftensdag og nytårsaftensdag.

Til nr. 12 (lov om værdipapirhandel m.v. § 27 a, stk. 5)

Det foreslås, at § 27 a, stk. 5, i lov om værdipapirhandel m.v. ophæves.

§ 27 a, stk. 5, henviser til § 27 b. Ophævelsen af § 27 a, stk. 5, er en konsekvens af, at § 27 b ophæves.

Til nr. 13 (lov om værdipapirhandel m.v. § 27 b)

Det foreslås, at § 27 b i lov om værdipapirhandel m.v. ophæves. Med den foreslåede ophævelse udgår udstedernes forpligtelse til hvert år at udarbejde et samlet dokument, der henviser til eller indeholder alle de oplysninger, som udstederen gennem de seneste 12 måneder har offentliggjort.

Ved ikrafttrædelsen af gennemsigtighedsdirektivet (2004/109/EF) blev udstederens forpligtelse i henhold til § 27 b til en dobbelt forpligtelse og bør derfor udgå. Gennemsigtighedsdirektivet (2004/109/EF) er bl.a. implementeret i § 27 a i lov om værdipapirhandel m.v. Heraf fremgår det bl.a., at udsteder skal sikre, at offentliggørelse af oplysninger i henhold til værdipapirhandelsloven sker på en sådan måde, at oplysningerne hurtigt bliver tilgængelige i hele den Europæiske Union og lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Derudover fremgår det, at oplysningerne skal indsendes til Finanstilsynet, der opbevarer oplysningerne.

Til nr. 14 og 15 (lov om værdipapirhandel m.v. § 28 a, stk. 1 og 3)

Det foreslås, at § 28 a, stk. 1 og 3, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres. Ændringen indebærer en præcisering af en tidligere gennemførelse af artikel 6, stk. 4, i markedsmisbrugsdirektivet 2003/6/EF og artikel 1, stk. 1 og 2, og artikel 6 i Kommissionens direktiv 2004/72/EF om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF for så vidt angår accepteret markedspraksis, definition af intern viden i forbindelse med varederivater, udarbejdelse af lister over insidere, anmeldelse af ledende medarbejderes transaktioner og af mistænkte transaktioner.

Efter den nugældende § 28 a, stk. 1, skal ledende medarbejdere i selskaber, der udsteder aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked eller for hvilke der er indgivet ansøgning om optagelse på et sådant marked, give det udstedende selskab meddelelse om transaktioner, som den ledende medarbejder udfører for egen regning, og som vedrører det udstedende selskabs aktier eller andre værdipapirer, der er knyttet til sådanne aktier. Efter den nugældende stk. 3 skal nærtstående til ledende medarbejdere give meddelelse til den ledende medarbejder om sine transaktioner og den ledende medarbejder skal derefter give meddelelse videre til det udstedende selskab, der indberetter meddelelsen til Finanstilsynet.

Det foreslås, at *stk. 1 og 3* ændres, således at ledende medarbejdere fremover skal indberette meddelelser direkte til Finanstilsynet om deres egne eller deres nærtståendes transaktioner vedrørende det udstedende selskabs aktier og andre værdipapirer, som er knyttet til sådanne aktier. Det udstedende selskab vil således ikke længere være mellemlid. Ændringen vil derfor medføre en mindre administrativ lettelse for selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked.

Formålet med § 28 a er at skabe gennemsigtighed og offentlighed omkring ledende medarbejderes handel med aktier i det udstedende selskab. Ledende medarbejderes handel med aktier i det udstedende selskab kan være udtryk for en forventning om udstederens kommende indtjening og udvikling. Oplysninger om sådanne transaktioner udgør derfor et vigtigt informationselement for investorerne. Offentliggørelse kan også udgøre en forebyggende foranstaltning mod misbrug af intern viden i form af insiderhandel. Formålet med at nærtstående fysiske og juridiske personer med relationer til en ledende medarbejder er omfattet af reglerne er at forhindre, at der kan ske omgåelse af reglerne ved, at den ledende medarbejder lader sine handler gennemføre af disse relaterede personer.

»Ledende medarbejdere« er defineret i § 28 a, stk. 2, og »nærtstående personer« er defineret i § 28 a, stk. 4. Dette lovforslag ændrer ikke disse definitioner.

Bestemmelsen finder anvendelse på ledende medarbejdere m.v. i selskaber, der udsteder aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked (udstederselskaber). Pligten til meddelelse af transaktioner gælder allerede fra det øjeblik, hvor der er indgivet en anmodning om optagelse af udstederselskabets aktier til notering eller handel på et reguleret marked. Dette er i overensstemmelse med markedsmisbrugsdirektivets artikel 9, første afsnit. Udstederselskabet skal have Danmark som hjemland, jf. § 28, stk. 3, og have sine aktier optaget til handel på et reguleret marked her i landet, i et andet land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Meddelelsespligten gælder for transaktioner med aktier udstedt af selskabet og afledte værdipapirer, der er knyttet til sådanne aktier. Det afgørende er, om værdipapiret er knyttet til en aktie på en sådan måde, at værdipapirets værdi er afhængig af værdien af udstederselskabets aktie. Værdipapirer, der er knyttet til aktier, er f.eks. warrants, konvertible obligationer, optioner og finansielle futures. Derimod omfatter meddelelsesplig-

ten ikke transaktioner med værdipapirer, hvis værdi ikke er knyttet til en aktie, f.eks. almindelige realkreditobligationer. Meddelelsespligten gælder både i forhold til noterede og unoterede afledte værdipapirer, forudsat at værdipapiret er knyttet til en aktie, der er optaget til handel på et reguleret marked.

Meddelelsespligten gælder i forhold til transaktioner. Transaktioner omfatter først og fremmest køb, salg, bytte og overdragelse ved gave af aktier eller tilknyttede værdipapirer. Bestemmelsen omfatter også overdragelse til sikkerhed i form af pantsætning.

Meddelelsespligten gælder endvidere ved et udstederselskabs tildeling af aktier eller aktieoptioner til ledende medarbejdere. Der skal ligeledes efter reglerne indberettes en meddelelse, hvis den ledende medarbejder på et senere tidspunkt beslutter sig for at udnytte en tildelt aktieoption. Det samme gælder, hvis den ledende medarbejder beslutter sig for efterfølgende at sælge eller pantsætte en tildelt aktie eller aktieoption.

Derimod omfatter meddelelsespligten - i overensstemmelse med markedsmisbrugsdirektivets artikel 6, stk. 4 - ikke overførsel ved arv. At meddelelsespligten ikke gælder ved ledende medarbejders erhvervelse af aktier m.v. ved arv skal ses i sammenhæng med, at formålet med reglerne om indberetning og offentliggørelse er at skabe offentlighed om viljesbestemte transaktioner, som kan være udtryk for den ledende medarbejders forventning til udstederens kommende indtjening og udvikling, jf. ovenfor. Det forhold, at en ledende medarbejder erhverver værdipapirer ved arv, kan ikke tages som udtryk for en forventning til det udstedende selskabs fremtidige udvikling, da den ledende medarbejder ikke selv har indflydelse på erhvervelsen.

En transaktion anses at foreligge og meddelelsespligten for indtrådt, når der er indgået en aftale mellem transaktionens parter i henhold til reglerne i aftaleloven. Ved handel direkte over det regulerede markeds handelssystem anses transaktionen at foreligge, når købs- eller salgsordren er matchet i det elektroniske handelssystem.

De oplysninger, der skal meddeles, vedrører efter markedsmisbrugsdirektivets artikel 6, stk. 4, de enkelte transaktioner udført af den pågældende person. Der gælder altså ikke et »netto-princip«. Indberetning og offentliggørelse skal ske af hver enkelt transaktion. Det betyder, at hvis den pågældende person f.eks. både køber og sælger aktier den samme dag, skal begge handler indberettes. I § 28 a, stk. 7, der bliver stk. 6, er der fastsat nærmere krav til indholdet af de oplysninger, der skal meddeles.

Bagatelgrænsen i stk. 6, der bliver *stk. 5*, hvorefter en ledende medarbejder først skal indberette transaktioner, når disse tilsammen udgør 5.000 euro eller mere pr. kalenderår, bevares.

De ledende medarbejders indberetninger til Finanstilsynet skal ske elektronisk ved brug af elektronisk underskrift. Indberetningen skal ske til Database for selskabsmeddelelser og der vil blive en særlig indgang til databasen til brug for indberetning af ledende medarbejders og disses nærtstående transaktioner. Forpligtelsen til at indberette til Finanstilsynet påhviler den ledende medarbejder. I databasen vil der være mulighed for, at ledende medarbejdere kan give fuldmagt til andre, således at en anden kan indberette på den ledende medarbejders vegne.

Den ledende medarbejder har hidtil skulle give meddelelse til selskabet senest den førstkommende børsdag efter transaktionen. Hvis medarbejderen ikke havde modtaget de nødvendige oplysninger den først kommende børsdag skulle meddelelse gives hurtigst muligt og seneste 2 børsdage efter transaktionen. Det foreslås forenklet, så der i stedet fastsættes en absolut tidsfrist på 2 hverdage efter transaktionen. Tilsvarende ændring

foreslås for den tidsfrist, der gælder for nærtstående personer til ledende medarbejdere til at give meddelelse om transaktioner til den ledende medarbejder. Den ledende medarbejder får derefter 2 hverdage til at indberette meddelelse om en nærtstående persons transaktion.

»Børsdag« er en dag, hvor det regulerede marked har åbent. Det foreslås, at »børsdage« ændres til »hverdage«. Med ændringen søges terminologien forenklet. Artikel 6, stk. 1, i direktiv 2004/72/EF, anvender ordet »hverdage«. Hverdage skal i relation til § 28 a forstås som hver af ugens dage med undtagelse af lørdage, søndage, helligedage, grundlovsdag, juleaftensdag og nytårsaftensdag.

Til nr. 16 (lov om værdipapirhandel m.v. § 28 a, stk. 5)

Det foreslås, at § 28 a, stk. 5, ophæves, fordi det ikke længere er selskabet, der skal foretage indberetningen til Finanstilsynet, men derimod den ledende medarbejder, hvilket fremgår af forslaget til § 28 a, stk. 1 og 3. Finanstilsynets forpligtelse til at offentliggøre de modtagne meddelelser er samtidig flyttet fra stk. 5 til stk. 1 og 3.

Stk. 6-8 bliver herefter til stk. 5-7.

Til nr. 17 (lov om værdipapirhandel m.v. § 28 a, stk. 6)

Det foreslås med ændringen af stk. 7, som bliver § 28 a, stk. 6, at henvisningen til stk. 5 udgår, fordi stk. 5 ophæves, idet det med lovforslagets § 3, nr. 16, foreslås, at den ledende medarbejder selv skal indberette egne og nærtstående medarbejders transaktioner vedrørende det udstedende selskabs aktier og andre værdipapirer, som er knyttet til sådanne aktier.

Til nr. 18 (lov om værdipapirhandel m.v. § 28 a, stk. 7)

Det foreslås med ændringen af stk. 8, som bliver § 28 a, stk. 7, at ændre henvisningen til stk. 1-7 til stk. 1-6 som konsekvens af, at stk. 5 ophæves, idet det med lovforslaget foreslås, at den ledende medarbejder selv skal indberette egne og nærtstående medarbejders transaktioner vedrørende det udstedende selskabs aktier og andre værdipapirer, som er knyttet til sådanne aktier.

Til nr. 19 (lov om værdipapirhandel m.v. § 37, stk. 1, 1. pkt.)

Det foreslås, at § 37, stk. 1, 1. pkt., ændres, således at det ikke blot er danske selskaber, som har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked i Danmark, men også selskaber med Danmark som hjemland, jf. § 28, stk. 3, som har værdipapirer optaget til handel på et reguleret markedet i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller tilsvarende udenlandske markeder for værdipapirer samt værdipapirer, for hvilke der er indgivet en anmodning om optagelse til notering eller handel på sådanne markeder, der skal udarbejde interne regler om bestyrelsesmedlemmers, direktørers og andre medarbejders handel med værdipapirer.

Formålet med ændringen er at mindske risikoen for handel med intern viden og at ensrette anvendelsesområdet med anvendelsesområdet i § 37, stk. 2, som fastsætter, at der skal udarbejdes regler med det formål at hindre, at intern viden er tilgængelig for andre end dem, der har behov derfor.

Til nr. 20 (lov om værdipapirhandel m.v. § 37, stk. 2, 1. pkt.)

Det foreslås, at det præciseres i § 37, stk. 2, 1. pkt., at det er selskaber med Danmark som hjemland, jf. § 28, stk. 3, der er omfattet af pligten til at udarbejde regler med det formål at hindre, at intern viden er tilgængelig for andre end dem, der har behov derfor.

Dette er i overensstemmelse med hjemlandskontrolprincippet.

Til nr. 21 (lov om værdipapirhandel m.v. § 40)

§ 40 er den indledende paragraf i kapitel 11 b, som handler om drift af en multilateral handelsfacilitet. Det foreslås med ændringen, at der indsættes et nyt *stk. 1* i § 40, således at der her indsættes en definition på en multilateral handelsfacilitet. Definitionen er enslydende med den definition, der fremgår af § 5, nr. 20, i lov om finansiel virksomhed. Det synes dog hensigtsmæssigt at definitionen også fremgår af lov om værdipapirhandel m.v.

Hidtil har § 40 kun indeholdt et stykke, dette stykke bliver med den foreslåede ændring *stk. 2*.

Til nr. 22 (lov om værdipapirhandel m.v. overskriften til kapitel 12 og § 43, stk. 1)

Med den foreslåede ændring i *overskriften* til kapitel 12 og ændringen i § 43, *stk. 1*, ændres anvendelsesområdet for kapitel 12, så dette finder anvendelse på offentlige udbud når udbuddet er mellem 100.000 euro og 5 mio. euro.

Kapitel 12 finder fremover anvendelse på alle offentlige udbud mellem 100.000 euro og 5 mio. euro, med mindre udbuddet er omfattet af en undtagelse. Derved gælder prospektpligten også ved videresalg af værdipapirer, der tidligere har været omfattet af et prospekt, hvis videresalget til offentligheden er imellem 100.000 euro og 5 mio. euro.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til nærværende lovforslags § 3, nr. 9-10.

Til nr. 23 (lov om værdipapirhandel m.v. § 43, stk. 1)

Det foreslås, at § 43, *stk. 1*, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at kapitel 12 finder anvendelse på udbud til offentligheden af værdipapirer mellem 100.000 euro og 5 mio. euro, uanset om værdipapirerne er optaget til handel på et reguleret marked eller ej.

Den foreslåede ændring bevirker, at bestemmelserne i kapitel 12 stemmer overens med bestemmelserne i kapitel 6, således at de nationale regler gælder for alle offentlige udbud, og derved også offentlige udbud af værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked.

Hvis værdipapirerne skal optages til handel på et reguleret marked, skal udsteder imidlertid være opmærksom på reglerne i kapitel 6, uanset om udbuddet er under 5 mio. euro.

Ved et udbud af aktier, der skal optages til handel på et reguleret marked, vil optagelsen af aktierne til handel på et reguleret marked som udgangspunkt være omfattet af kapitel 6. Men der gælder nogle undtagelser fra prospektpligten i kapitel 6, f.eks. hvis antallet af nye aktier udgør mindre end 10 pct. af de aktier, der i forvejen er optaget til handel på et reguleret marked. Hvis det udstedende selskabs aktier er optaget til handel på et reguleret marked og selskabet offentligt udbyder f.eks. nye aktier for 2 mio. euro, og udbuddet udgør mindre end 10 pct. af aktiekapitalen ville udbuddet ikke være omfattet af hverken reglerne i kapitel 6 eller 12. Med den foreslåede ændring af § 43, *stk. 1*, vil udbuddet fremover være omfattet af prospektreglerne i kapitel 12.

Til nr. 24 (lov om værdipapirhandel m.v. § 44, stk. 5)

Det foreslås, at § 44, *stk. 5*, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at der indsættes en henvisning til direktiv 2010/73/EU af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2003/71/EF om det prospekt, der skal

offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og af direktiv 2004/109/EF om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked. Med ændringen præciseres det, at et prospekt, der opfylder kravene i det oprindelige prospektdirektiv (2003/71/EF) og ændringerne til prospektdirektivet (2010/73/EU), og som er godkendt af den kompetente myndighed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan sidestilles med et prospekt efter de nationale regler.

Til nr. 25 (lov om værdipapirhandel m.v. § 83, stk. 1, 3. pkt.)

Det foreslås, at der indsættes et nyt pkt. i § 83, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.

Forslaget giver Finanstilsynet kompetence til at påse overholdelsen af artikel 37-42 i CO2-auktioneringsforordningen (1031/2010). Forslaget er en konsekvens af, at der med dette lovforslags § 3, nr. 3, i forslaget til en ny § 8 c indsættes regler om tilladelse som CO2-auktionsplatforme. Bestemmelsen medvirker til at gennemføre artikel 43 om tilsyn og håndhævelse i auktionsforordningen.

CO2-auktioneringsforordningen fastslår i artikel 43, at

- den kompetente nationale myndighed - i Danmark er det Finanstilsynet - opretholder et effektivt markedstilsyn og træffer de fornødne foranstaltninger til at sikre, at forordningens regler i artikel 37-42 om markedsmisbrug finder anvendelse på de ikke-finansielle instrumenter, der er omfattet af forordningen,
- den kompetente nationale myndighed - i Danmark er det Finanstilsynet - tillægges beføjelser til at føre tilsyn med markedsmisbrug på auktionsplatformen,
- de nationale regler, der gennemfører artikel 14 i direktiv 2003/6/EF (markedsmisbrugsdirektivet), også finder anvendelse på personer, der er ansvarlige for manglende overholdelse af artikel 37-42 i forordningen, for så vidt angår auktioner, der afholdes på deres område eller uden for.

Til nr. 26 og 27 (lov om værdipapirhandel m.v. § 83, stk. 2 og 3.)

Den gældende § 83, stk. 2 og 3, i lov om værdipapirhandel m.v. fastlægger bl.a. hvilke udstedere, der omfattes af Fondsrådets regnskabskontrol. Formuleringerne har givet anledning til tvivl om den præcise afgrænsning af de udstedere, det drejer sig om. Fondsrådets regnskabskontrol er underlagt hjemlandskontrolprincippet, der følger af gennemsigtighedsdirektivet (2004/109/EF).

Med den foreslåede nye affattelse af § 83, stk. 2, 1. pkt., er formålet at præcisere, hvilke udstedere der omfattes af regnskabskontrollen i overensstemmelse med hjemlandskontrolprincippet. Efter hjemlandskontrolprincippet skal den danske regnskabskontrolmyndighed, dvs. Fondsrådet, varetage regnskabskontrollen med udstedere, der har vedtægtsmæssigt hjemsted i Danmark, uanset på hvilket reguleret marked inden for EØS værdipapirerne er optaget til handel. Udstedere, som har vedtægtsmæssigt hjemsted i et andet EØS-land end Danmark, men som har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked i Danmark, omfattes således ikke af Fondsrådets regnskabskontrol, men er underlagt regnskabskontrol fra regnskabskontrolmyndigheden i sit hjemland.

Ændringen af § 83, stk. 3, 1. pkt., præciserer, at Fondsrådets regnskabskontrol - ud over kontrol med udstedere med vedtægtsmæssigt hjemsted i Danmark, jf. stk. 2 - tillige omfatter udstedere med hjemsted i lande uden for EØS. Den hidtil gældende formulering har givet anledning til tvivl om den præcise afgrænsning af, hvilke udstedere, der er omfattet af kontrollen. Den foreslåede ændring af bestemmelsen præciserer i over-

ensstemmelse med hjemlandskontrolprincippet i gennemsigthedsdirektivet (2004/109/EF), at det kun er i de tilfælde, hvor Danmark er hjemland i henhold til § 28, stk. 3, nr. 2, for den pågældende udsteder, at udstederen omfattes af Fondsrådets regnskabskontrol. Hvis udstederen, uanset om udstederen har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked i Danmark, primært har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked i et andet EØS-land efter reglerne i gennemsigthedsdirektivet, vil det være dette andet EØS-land, der skal varetage regnskabskontrollen.

Til nr. 28 (lov om værdipapirhandel m.v. § 83 a, stk. 1, nr. 3)

Det foreslås, at § 83 a, stk. 1, nr. 3, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, som konsekvens af, at § 27 b om forpligtelsen til årligt at udarbejde et samlet dokument, der indeholder eller henviser til alle de oplysninger, som udstederen gennem de sidste 12 måneder har udstedt og § 28 a, stk. 5, om selskabers indberetning om ledende medarbejderes transaktioner med aktier eller andre værdipapirer ophæves. § 27 b foreslås med lovforslagets § 3, nr. 12, ophævet. De beføjelser Finanstilsynet har efter den nuværende § 28 a, stk. 5, som foreslås ophævet med forslagets § 3, nr. 15, flyttes til § 28 a, stk. 1 og 3. § 83 a, stk. 1, fastsætter, at Finanstilsynet kan uddelegere nogle af tilsynets beføjelser til en operatør af et reguleret marked.

Til nr. 29 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84, stk. 2, nr. 2)

Ændringen af § 84, stk. 2, nr. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. er en konsekvens af, at der indsættes et nyt nr. 4 i § 84, stk. 2.

Til nr. 30 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84, stk. 2, nr. 3)

Ændringen af § 84, stk. 2, nr. 3, i lov om værdipapirhandel m.v. er en konsekvens af, at der indsættes et nyt nr. 4 i § 84, stk. 2.

Til nr. 31 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84, stk. 2, nr. 4)

Den foreslåede ændring medvirker til, at gennemføre artikel 43 i CO₂-auktioneringsforordningen. Det foreslås, at der i § 84, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. indsættes et nyt nr. 4.

Værdipapirhandelslovens § 84 fastlægger Fondsrådets opgaver. Bestemmelsen udvides med et nyt nr. 4, som giver Fondsrådet kompetence til at træffe afgørelser i sager om markedsmissbrug, der er omfattet af artikel 37-42 i CO₂-auktioneringsforordningen, som følge af, at Finanstilsynet med nærværende lovforslag skal føre tilsyn med CO₂-auktionsplatforme.

Til nr. 32 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 a, stk. 6)

Finanstilsynets ansatte er i medfør af lov om værdipapirhandel § 84 a, stk. 1, under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. I bestemmelsens stk. 6 er oplyst en række undtagelser hertil, hvor oplysninger alligevel kan videregives. Det foreslås at indsætte en yderligere undtagelse, hvorefter Finanstilsynet kan give oplysninger til den auktionstilsynsførende i medfør af CO₂-auktioneringsforordningen.

Tilsynet kan alene videregive de oplysninger, som den auktionstilsynsførende med rimelighed kan have brug for at udføre sine funktioner.

Pligten til at videregive oplysninger fremgår af forordningens artikel 53. Den foreslåede ændring i § 84 a, stk. 6, skal således sikre overensstemmelse med forordningen.

Artikel 53 i auktionsforordningen vedrører samarbejde mellem den auktionstilsynsførende og bl.a. de nationale kompetente myndigheder. Efter bestemmelsen skal de kompetente nationale myndigheder efter anmodning give den auktionstilsynsførende alle de oplysninger med relation til auktionerne, som de er i besiddelse af, og som den auktionstilsynsførende med rimelighed kan have brug for for at udføre sine funktioner. De nationale kompetente myndigheder skal desuden bistå den auktionstilsynsførende i dennes udførelse af sine funktioner ved aktivt at samarbejde med den inden for rammerne af deres eget kompetenceområde. Endelig skal de kompetente nationale myndigheder, der fører tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, bistå den auktionstilsynsførende i dennes funktioner ved aktivt at samarbejde med den inden for rammerne af deres egen kompetence. Disse pligter, der er pålagt de kompetente nationale myndigheder, udføres under hensyntagen til den tavshedspligt, de er underlagt ifølge EU-retten.

Til nr. 33 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 c, stk. 1)

Den foreslåede ændring af § 84 c, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. medvirker til at gennemføre artikel 43 i CO₂-auktioneringsforordningen.

§ 84 c, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. fastslår, at afgørelser truffet af Fondsrådet i medfør af § 84, stk. 2, nr. 1 og 3, skal offentliggøres.

Med den foreslåede ændring udvides denne bestemmelse, således at sager, som Fondsrådet træffer afgørelse i, vedrørende artikel 37-42 i CO₂-auktioneringsforordningen offentliggøres.

Til nr. 34 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 d, stk. 2, nr. 6)

Ændringen af § 84 d, stk. 2, nr. 6, i lov om værdipapirhandel m.v. er en konsekvens af, at § 28 a i henhold til lovforslagets § 3, nr. 13, foreslås ændret og der derfor sker rykning af stykkerne i § 28 a. Derfor ændres henvisningen hertil.

Til nr. 35 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 d, stk. 2, nr. 11)

§ 84 d, stk. 2, nr. 11, i lov om værdipapirhandel m.v. affattes på ny, således at formuleringen kommer mere i overensstemmelse med de øvrige numre i stk. 2. Det præciseres således, at der kan ske offentliggøres i sager om overtrædelse af bestemmelser om overtagelsestilbud, som er udstedt i medfør af § 32, stk. 4. Dette har hele tiden være hensigten, men da den hidtidige formulering har adskilt sig fra formuleringen af de øvrige numre, kunne det give anledning til tvivl.

Der er alene tale om en præcisering.

Til nr. 36 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 d, stk. 2, nr. 15)

Ændringen af § 84 d, stk. 2, nr. 15, er en konsekvens af, at der indsættes et nyt nr. 17 i § 84 d, stk. 2.

Til nr. 37 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 d, stk. 2, nr. 16)

Ændringen af § 84 d, stk. 2, nr. 16, er en konsekvens af, at der indsættes et nyt nr. 17 i § 84 d, stk. 2.

Til nr. 38 (lov om værdipapirhandel m.v. § 84 d, stk. 2, nr. 17)

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 43 i CO₂-auktioneringsforordningen.

§ 84 d, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. opregner de sager, hvor der kan ske offentliggørelse.

Det foreslås, at der indsættes et nyt § 84 d, stk. 2, nr. 17, således at overtrædelse af reglerne om markedsmissbrug vedrørende auktionsprodukter i CO₂-auktioneringsforordningens artikel 37-42 omfattes af offentliggørelsesbestemmelsen i § 84 d. Det medfører, at hvis en virksomhed eller en fysisk personer får en påtale for at overtræde reglerne i artikel 37-42 i CO₂-auktioneringsforordningen kan Finanstilsynet offentliggøre påtalen.

Til nr. 39 (lov om værdipapirhandel m.v. § 88, stk. 1)

Den foreslåede ændring af § 88, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. medvirker til at gennemføre artikel 43 i CO₂-auktioneringsforordningen.

§ 88, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. fastslår, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov eller efter regler udstedt i medfør af loven kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Det foreslås, at tilsvarende skal gælde for afgørelser som Finanstilsynet træffer i medfør af artikel 37-42 i CO₂-auktioneringsforordningen. Det sikres således, at der gives adgang til administrativ rekurs for afgørelser truffet af Finanstilsynet i medfør af artikel 37-42 i CO₂-auktioneringsforordningen.

Til nr. 40 (lov om værdipapirhandel m.v. § 92, stk. 3)

Det foreslås, at § 92, stk. 3, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v. affattes på ny. Bestemmelsen fastsætter, at Finanstilsynet enten kan fastsætte en frist for en operatør af et reguleret marked, en clearingscentral eller en værdipapircentral til at opfylde minimumskapitalkrav i § 8, stk. 2, nr. 2, eller inddrage virksomhedens tilladelse straks.

Den nye formulering udvider bestemmelsen til også at omfatte situationer, hvor Finanstilsynet har fastsat et individuelt kapitalkrav efter § 15, stk. 3, 4. pkt., i værdipapirhandelsloven.

Udvidelsen af Finanstilsynets muligheder for at gribe ind ved overtrædelse af et Finanstilsynet individuelt fastsat kapitalkrav skal ses i lyset af, at man ved MIFID-direktivet (2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter) sænkede kapitalkravet til regulerede markeder, hvorfor der i dag er betydelig større fokus på, hvilke risici regulerede markeder har, og om kapitalkravet er tilstrækkelig og korrekt opgjort.

Til nr. 41 (lov om værdipapirhandel m.v. § 92 b)

Det foreslås at indsætte en ny § 92 b i lov om værdipapirhandel m.v. Bestemmelsen gennemfører artikel 36, stk. 5, i MIFID-direktivet, jf. artikel 35, stk. 5 i CO₂-auktioneringsforordningen (forordning (EU) 1031/2010).

Bestemmelsen fastslår, at når et reguleret marked har tilladelse til at drive en auktionsplatform i medfør af den med dette lovforslag foreslåede § 8 c, kan tilladelsen til at drive auktionsplatform inddrages separat. En inddragelse af en tilladelse til at drive auktionsplatform, vil for et reguleret marked indebære, at der ikke længere kan auktioneres instrumenter efter bestemmelserne i CO₂-auktioneringsforordningen. Hvis det regulerede markeds tilladelse inddrages i henhold til § 92 i værdipapirhandelsloven, bortfalder tilladelsen til at drive auktionsplatform samtidig som følge af, at en auktionsplatform skal være et reguleret marked.

I henhold til det foreslåede, kan tilladelsen til at drive auktionsplatform inddrages efter nr. 1, hvis auktionsplatformen ikke påbegynder sin virksomhed indenfor 12 måneder efter tilladelsen er givet.

Tilladelsen kan endvidere inddrages efter *nr. 2*, hvis virksomheden ikke udøves i en periode på over 6 måneder.

Tilladelsen kan ifølge *nr. 3* inddrages, hvis auktionsplatformen gør sig skyldig i grov eller gentagne overtrædelser af kravene vedrørende aktionering, som er fastsat i forordning 1031/2010 af 12. november 2010. Tilladelsen vil endvidere kunne inddrages, hvis auktionsplatformen ikke opfylder kravene (aftalen), som Kommissionen har fastsat i henhold til artikel 26 i.

Tilladelsen kan efter *nr. 4* inddrages, hvis auktionsplatformen ikke længere opfylder de vilkår, hvorpå tilladelsen blev meddelt, eller som senere er tilføjet tilladelsen.

Tilladelsen kan endelig efter *nr. 5* inddrages, hvis Finanstilsynet vurderer, at auktioneringen af CO₂-kvoter ikke gennemføres på en for de finansielle markeder sikker, effektiv og teknisk forsvarlig måde.

Til nr. 42 (lov om værdipapirhandel m.v. § 93, stk. 1)

Den foreslåede ændring af § 93, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. er konsekvens af, at § 27 b og § 28 a, stk. 5, ophæves, samt af at § 40 affattes på ny, således at den kommer til at indeholde to stykker og det kun er den foreslåede § 40, stk. 2, der er strafsanktioneret.

Bestemmelsen medvirker til at gennemføre artikel 43 i CO₂-auktioneringsforordningen om tilsyn og håndhævelse.

Til nr. 43 (lov om værdipapirhandel m.v. § 93, stk. 3)

Det foreslås, at § 93, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v. udvides, således at hvis en fysisk eller juridisk person ikke opfylder sine forpligtigelser efter CO₂-auktioneringsforordningen, kan Finanstilsynet give den pågældende påbud om ændring af forholdet.

Til nr. 44 (lov om værdipapirhandel m.v. § 93, stk. 7)

Det foreslås, at § 93, stk. 7, affattes på ny, således at forældelsesfristen på 5 år for overtrædelser af loven udvides til også at gælde overtrædelser af regler udstedt i medfør af loven.

Den almindelige forældelsesfrist er 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år for overtrædelser, eller når straffen for overtrædelserne ikke vil overstige bøde. 2. led gælder dog ikke for juridiske personer, jf. § 93, stk. 1, i straffeloven. Forældelsesfristen regnes fra den dag, en strafbar virksomhed eller undladelse er ophørt, jf. § 94, stk. 1, i straffeloven. Disse regler finder anvendelse på alle strafbare forhold, for så vidt ikke andet er bestemt, jf. § 2 i straffeloven.

I § 93, stk. 7, i lov om værdipapirhandel m.v. er den almindelige forældelsesfrist fraveget, i det der er fastsat en forældelsesfrist på 5 år.

Den foreslåede ændring vil harmonisere forældelsesfristen for overtrædelse af regler udstedt i medfør af værdipapirhandelsloven med regler udstedt i medfør af f.eks. lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v. og lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Den forlængede forældelsesfrist er begrundet i, at en række overtrædelser først opdages på så sent et tidspunkt, at strafansvaret er forældet eller det ikke er muligt at gennemføre undersøgelse og efterforskning af

overtrædelserne, inden forældelsesfristen indtræder. Det gælder f.eks. overtrædelser af reglerne om indberetningspligt. Samme synspunkt gør sig gældende for overtrædelser af bekendtgørelser.

Til § 4

Til nr. 1 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 1, stk. 1, nr. 7)

§ 1 beskriver hvidvasklovens anvendelsesområde. Bestemmelsen, der kun omfatter udstedere af elektroniske penge, foreslås udvidet således at § 1, stk. 1, nr. 7, også omfatter udbydere af betalingstjenester. Samtidig foreslås bilag 1, nr. 4, til loven ændret, så ordlyden "Betalingstjenester omfattet af bilag 1 i lov om betalingstjenester udgår". Formålet med ændringen er at undgå krav om dobbeltregistrering af udbydere af betalingstjenester.

§ 1, stk. 1, nr. 12, omhandler "Øvrige virksomheder og personer, der erhvervsmæssigt udøver en eller flere af de i bilag 1 nævnte aktiviteter." Disse virksomheder og personer er karakteriseret ved, at de ikke er under tilsyn af Finanstilsynet i henhold til anden finansiel regulering, og de er derfor omfattet af det særlige registreringskrav i § 34, stk. 2, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge som fastsætter, at udbydere af betalingstjenester skal have tilladelse til at udøve de af loven omhandlede betalingstjenester. Udbud af betalingstjenester kræver nu tilladelse i henhold til lov om betalingstjenester og elektroniske penge, og for at undgå dobbeltregistrering bør udbydere af betalingstjenester derfor være omfattet af § 1, stk. 1, nr. 7, og ikke § 1, stk. 1, nr. 12, jf. bilag 1.

Til nr. 2 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 1, stk. 1, nr. 9)

Udenlandske virksomheder kan etablere sig her i landet via filialer og agenter. Kun filialer er nævnt i den nugældende § 1, stk. 1, nr. 9, men EU-Kommissionens Sekretariat har i notat af 16. februar 2011 til Committee on the Prevention of Money Laundering and Terrorist Financing, en ekspertkomité med repræsentanter for Unionens medlemslande, udtalt, at agenter må anses for omfattet af 3. hvidvaskdirektiv. EU-notatet vurderer endvidere, at agenterne skal følge værtslandets regler på hvidvaskområdet. Det bemærkes i relation hertil, at 3. hvidvaskdirektiv er et minimumsdirektiv, der tillader de enkelte medlemslande at fastsætte skærpede krav.

Der foreslås derfor, at det præciseres i § 1, stk. 1, nr. 9, i hvidvaskloven, at loven tillige omfatter agenter af udenlandske virksomheder. Filialer og agenter er omfattet, uanset om den udenlandske virksomhed har hjemsted i et land inden for EU/EØS eller et tredjeland.

Til nr. 3 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 1, stk. 1, nr. 11)

I henhold til den gældende § 32, stk. 1, i hvidvaskloven fører Erhvervs- og Selskabsstyrelsen tilsyn med virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 11 (valutavekslingsvirksomheder). Forslaget til ændring af § 1, stk. 1, nr. 11, medfører, at tilsynet med filialer af udenlandske virksomheder, der driver valutavekslingsvirksomhed, overføres til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, som også får tilsynet med agenter af udenlandske virksomheder, der driver valutavekslingsvirksomhed, for at skabe konsistens.

Til nr. 4 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 1, stk. 1, nr. 12)

Ændringen i § 1, stk. 1, nr. 12, medfører, at filialer og agenter af øvrige virksomheder omfattes af registreringskravet i lovens § 34, stk. 2, på samme måde som, hvis virksomheden var etableret her i landet som en selvstændig juridisk enhed. Med ændringen af § 1, stk. 1, nr. 9, flyttes filialer af øvrige virksomheder til § 1, stk. 1, nr. 12.

Til nr. 5 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 1, stk. 1, nr. 13, litra d)

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af, at § 1, stk. 1, nr. 13, litra f, foreslås ophævet.

Til nr. 6 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 1, stk. 1, nr. 13, litra e)

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af, at § 1, stk. 1, nr. 13, litra f, foreslås ophævet.

Til nr. 7 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 1, stk. 1, nr. 13, litra f)

Med ændringen foreslås § 1, stk. 1, nr. 13, litra f, i hvidvaskloven ophævet. Ophævelse af litra f) ”anden forretningsmæssig rådgivning” indebærer, at advokater, når disse deltager med bistand ved planlægning eller udførelse af transaktioner for sine klienter, kun er omfattet af hvidvasklovens krav i de afgrænsede tilfælde, som fremgår af litra a-e).

Uanset om tilfældet er omfattet af hvidvaskloven, vil advokaten været undtaget fra pligten til at indberette oplysninger om mistænkelige transaktioner eller klienthenvendelser til Advokatsamfundet eller Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, hvis disse oplysninger er modtaget fra eller indhentet i forbindelse med, at advokaten fastslår den pågældende klients retsstilling eller forsvarer eller repræsenterer denne under eller i forbindelse med en retssag, herunder rådgiver om at indlede eller undgå et sagsanlæg, jf. lovens § 8, stk. 1. Dette gælder dog ikke, hvis bistanden ydes med henblik på hvidvask eller finansiering af terrorisme, eller hvis advokaten ved, at klienten søger bistand med henblik på hvidvask eller finansiering af terrorisme, jf. lovens § 8, stk. 4.

Til nr. 8 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 1, stk. 4)

Der foreslås indsat en bemyndigelse i § 1, stk. 4, således at Finanstilsynet kan udstede nærmere regler herom på baggrund af forordning nr. 1031/2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet. Forordningen fastsætter, at de nationale hvidvaskregler i visse situationer gælder for handelen med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet. Selvom forordningen finder direkte anvendelse i Danmark, findes det hensigtsmæssigt, at det i en bekendtgørelse præciseres, i hvilket omfang hvidvaskloven skal gælde i forhold til forordningen, samt hvilke regler der skal gælde om sanktioner for manglende overholdelse af hvidvaskloven.

Til nr. 9 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 3, stk. 1, nr. 7 og 8)

Der er behov for en definition af lejlighedskunder med præcisering af, at dette begreb også kan omfatte kunder, som får udført enkeltstående rådgivningsopgaver. Det har hidtil været uklart, om § 14 om lejlighedskunder omfatter sådanne relationer. Den gældende § 14 vedrørende lejlighedskunder omfatter efter sin ordlyd

kun lejlighedskunder, der bistås med enkeltstående transaktioner, som kan opgøres beløbsmæssigt. Lejlighedskunder foreslås defineret i nr. 7) som "kunder, som bistås med enkeltstående transaktioner eller enkeltstående rådgivningsopgaver uden etablering af fast kundeforhold eller optagelse af forretningsmæssig forbindelse". Ved forretningsmæssig forbindelse forstås ifølge direktivets artikel 3, stk. 9, "et forretningsmæssigt, erhvervmæssigt eller kommercielt forhold, som er knyttet til den erhvervsvirksomhed, der udøves af de virksomheder og personer, som er omfattet af direktivet, og som på det tidspunkt, hvor kontakten etableres, forventes at være af en vis varighed."

Med den foreslåede definition bliver det således afgørende, om der etableres et fast kundeforhold eller en fast forretningsmæssig forbindelse. Dette gælder både ved transaktioner og ved rådgivningsopgaver. Hvis der er tale om en begrænset, enkeltstående rådgivningsopgave, hvor der ikke umiddelbart er udsigt til, at "kunden" vil henvende sig med nye opgaver, f.eks. en skatterådgivningsopgave af helt generel karakter, kan virksomheden betragte den pågældende som en lejlighedskunde med den konsekvens, at legitimationsreglerne ikke skal iagttages. I så fald kan der ikke siges at være etableret et fast kundeforhold eller en forretningsmæssig forbindelse, jf. terminologien i hvidvasklovens § 13, stk. 2. Virksomheden skal kunne godtgøre over for tilsynsmyndigheden, at der i det enkelte tilfælde har været tale om en lejlighedskunde. Det vurderes, at også advokater kan have lejlighedskunder, og dermed være omfattet af reglerne om lejlighedskunder.

Det har hidtil været opfattelsen, at § 23 også omfattede oplysninger om den legitimation, som er tilvejebragt for at kontrollere, at de indhentede identitetsoplysninger er korrekte. Det er fundet hensigtsmæssigt at optage en egentlig definition i nr. 8) af kontroloplysninger i § 3, i forbindelse med præciseringen af § 23.

Til nr. 10 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 7, stk. 6)

Det foreslås med § 7, stk. 6, at Finanstilsynet får bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om underretningens pligten til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet. Baggrunden er, at det i 2011 bliver muligt at foretage underretninger elektronisk til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet (SØK) ved fremsendelse af et XML-skema eller direkte på statsadvokatens nye hjemmeside www.hvidvask.dk, hvilket vil forenkle underretningsproceduren for de virksomheder og personer, som er omfattet af loven.

SØK kan kun opnå den fulde effekt af digitaliseringen, hvis en meget væsentlig del af underretningerne fremover fremsendes gennem den elektroniske kanal, og hvis alle oplysningerne afleveres på en måde, så de kan anvendes umiddelbart i statsadvokatens it-system til registrering og behandling af oplysninger til brug for efterforskning. Da der er tale om et område, hvor teknologien udvikler sig hurtigt, foreslås, at den nærmere regelfastsættelse sker på bekendtgørelsesniveau. Finanstilsynet vil da i en bekendtgørelse kunne fastsætte nærmere regler om, at underretning om mistænkelige transaktioner eller rådgivningsopgaver skal ske elektronisk gennem SØKs nye underretningssystem. Bekendtgørelsen vil bl.a. indeholde bestemmelser om, hvordan underretningen skal foregå, hvilke oplysninger der skal indgå samt hvilke krav der stilles til de oplysninger, der skal følge med den elektroniske underretning mv.

Til nr. 11 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 11)

Den nugældende § 11 i hvidvaskloven om, at de af loven omfattede virksomheder og personer uanset lovens undtagelser altid skal kræve, at en kunde legitimerer sig, når der er mistanke om, at en transaktion har tilknytning til finansiering af terrorisme eller hvidvask, foreslås udvidet til også at omfatte tilfælde, hvor mistanken vedrører en rådgivningsopgave. I direktiv 2005/60 (3. hvidvaskdirektiv) er bestemmelsen ikke afgrænset til transaktioner, og derfor ændres § 11, således at bestemmelsen svarer til direktivteksten. Forslaget

skal ses i sammenhæng med forslaget til definitionen af lejlighedskunder, jf. § 3, stk. 1, nr. 7, og forslaget om, at opfyldelse af legitimationskravene kan undlades ved bistand til lejlighedskunder med enkeltstående rådgivningsopgaver, jf. forslaget til § 14.

Til nr. 12 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 14)
Den gældende formulering af § 14, der gennemfører artikel 7 i 3. hvidvaskdirektiv, og som vedrører krav om identifikation og legitimation af lejlighedskunder, har givet anledning til fortolkningsproblemer i relation til rådgivningsopgaver, der ikke omfatter transaktioner. Derudover er der, for opgaver, der omfatter transaktioner, behov for en væsentlig skærpelse af beløbsgrænsen.

Lejlighedskunder, som skal have udført transaktioner, har hidtil været undtaget fra identifikations- og legitimationskravene, hvis transaktionsbeløbet er mindre end 100.000 kr. Der foreslås en væsentlig reduktion af dette beløb, således at undtagelse fra identifikations- og legitimationskravene fremover kun gælder, hvis transaktionsbeløbet er mindre end et beløb, der modsvarer værdien af 1.000 euro. Den gældende grænse, der svarer til det maksimale undtagelsesbeløb, som 3. hvidvaskdirektiv tillader, har haft sigte på pengeoverførsler og valutaveksling, hvor der ikke etableres en kontoforbindelse med kunden. Undtagelsesbestemmelsen er imidlertid ikke længere relevant for pengeoverførselsvirksomhed som følge af EUs forordning 1781/2006 om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler. Denne forordning kræver, at betalingsformidleren ved alle pengeoverførsler kræver identifikationsoplysninger af betalere, og at disse oplysninger verificeres. Der gælder i et vist omfang undtagelser fra kravet, hvis overførselsbeløbet ikke overstiger modværdien af 1.000 euro. Tilbage er herefter valutaveksling uden kontoetablering, der generelt er forbundet med relativ høj risiko for hvidvask og finansiering af terrorisme, fordi de involverer kontante midler. Samtidig er reglen om, at transaktioner skal sammenlægges ved vurdering af, om 100.000 kr.-grænsen er overskredet, i realiteten vanskelig at efterleve, fordi den forudsætter, at virksomheden er opmærksom på, at transaktioner har en indbyrdes sammenhæng, selvom virksomheden ingen oplysninger har om kunden. Det er vurderingen, at flere virksomheder ud fra en risikovurdering har indført procedurer, der kræver identifikation og legitimation af lejlighedskunder ved overskridelse af væsentligt lavere beløbsgrænser end 100.000 kr.

På baggrund heraf foreslås, at beløbsgrænsen for lejlighedskunder med transaktioner fastsættes til modværdien af 1.000 euro svarende til den beløbsgrænse, som anvendes i pengeoverførselsforordningen. Samtidig foreslås ud fra en risikovurdering og for at undgå unødige forsinkelser ved ekspedition af sådanne valutaomvekslinger, at der ikke stilles krav om klarlæggelse af ejer og kontrolstruktur og legitimation af virksomhedens reelle ejere, jf. § 12, stk. 3, 2. pkt., hvis transaktionen ikke overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 15.000 euro.

Der skal dog altid kræves legitimation, hvis der er mistanke om, at en transaktion eller rådgivningsopgave har tilknytning til finansiering af terrorisme eller hvidvask, jf. hvidvasklovens § 11. Virksomheden skal endvidere kunne godtgøre over for tilsynsmyndigheden, at der i det enkelte tilfælde har været tale om en lejlighedskunde.

EU-Kommissionens Sekretariat har i et notat til Finanstilsynet af 14. december 2010 præciseret, at artikel 7 i 3. hvidvaskdirektiv må antages at undtage lejlighedskunder fra identifikations- og legitimationskrav, hvis sådanne opgaver udføres for kunden uden etablering af forretningsforbindelse, og under forudsætning af, at der ikke er mistanke om hvidvask eller finansiering af terrorisme. I overensstemmelse hermed foreslås, at opfyldelse af legitimationskravene kan undlades ved bistand til lejlighedskunder med enkeltstående rådgiv-

ningsopgaver, Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede definition af lejlyghedskunder, jf. forslaget § 3, stk. 1, nr. 7.

Henvisningen i *stk. 2*, til de bestemmelser, der undtages fra, udvides, så undtagelsen tillige omfatter fjernkunder, mulige politisk udsatte personer og kontaktpersoner, der muligvis handler på en andens vegne. Der skal dog altid skal kræves legitimation, hvis der er mistanke om hvidvask eller finansiering af terrorisme.

Til nr. 13 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 16)
Med forslaget ændres § 16 i hvidvaskloven som en følge af lov nr. 399 af 21. april 2010 for Grønland om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler. Ændringen medfører, at betalingsformidlere i Danmark kan sende og modtage pengeoverførsler til og fra Grønland som indenlandske pengeoverførsler. Indtil nu har pengeoverførsler til Færøerne og Grønland skulle betragtes som overførsler til udlandet uden for Unionen, hvilket betyder, at der er ekstra krav til hvilke oplysninger der skal medsendes om betaleren og til legitimationskrav. EU-Kommissionen har på et møde i juni 2011 godkendt, at Danmark kan indgå en aftale med Færøerne og Grønland om, at pengeoverførsler mellem Danmark og Færøerne og mellem Danmark og Grønland kan sidestilles med pengeoverførsler inden for EU/EØS-området.

Til nr. 14 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme overskriften til §§ 17 og 18)

Som følge af nyaffattelsen af §§ 17 og 18 forslås det, at *overskriften* ændres, således at den også omfatter outsourcing.

Til nr. 15 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 17, stk. 1 og 2)

De nugældende bestemmelser i §§ 17 og 18 tillader under visse betingelser og forudsætninger, at en virksomhed eller en person omfattet af hvidvaskloven ved opfyldelse af legitimationskravene i § 12, stk. 1-4, kan forlade sig på identitetsoplysninger og legitimation m.v. indhentet af tredjemand. FATF har imidlertid i opfølgingsrapport om Danmark fra oktober 2010 vurderet, at bestemmelserne på flere punkter er uklare og utilstrækkelige i forhold til FATF's anbefaling R.9.

Det foreslås på baggrund heraf at samle de nævnte bestemmelser i en mere klar bestemmelse, der beskriver betingelserne for, at virksomheder eller personer omfattet af loven kan lægge oplysninger til grund, som er indhentet af tredjemand som led i dennes opfyldelse af egne krav (dvs. genbrug). Det tilføjes i bestemmelsen, at muligheden for at anvende oplysninger fra tredjemand også gælder i forhold til kravene i § 15 (personer, der handler på en andens vegne) og § 19, stk. 1-2 og 4, (kunder med forøget risiko for hvidvask og finansiering af terrorisme, herunder fjernkunder og politisk udsatte personer).

Det foreslås, som anbefalet af IMF, at der indføres krav om, at virksomheder og personer omfattet af loven skal indhente tilstrækkelige oplysninger om tredjemand til at kunne lægge til grund, at den pågældende har indført foranstaltninger til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, der svarer til kravene i hvidvaskloven.

De øvrige led i bestemmelsen svarer til indholdet af de nugældende §§ 17-18.

Den foreslåede bestemmelse anses at opfylde de konkrete anbefalinger til Danmark i IMF's evalueringsrapport om Danmark fra juni 2006.

Til nr. 16 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 18)
 Indholdet i den nuværende § 18 skrives ind i forslaget § 17, og derfor foreslås den nuværende § 18 ophævet.

I stedet indsættes som ny § 18 regler om outsourcing. Mulighederne for outsourcing af foranstaltninger til opfyldelse af krav i hvidvaskloven er ikke omtalt i hvidvaskloven, men er beskrevet i bemærkningerne til det oprindelige lovforslag. Ved outsourcing forstås, at virksomheden kontraktmæssigt henlægger administrative funktioner til en anden virksomhed med henblik på opfyldelse af krav i henhold til hvidvaskloven. Der kan f.eks. være tale om et eller flere af følgende krav:

- a) Indhentelse af identifikations- og legitimationsoplysninger.
- b) Indhentelse af oplysninger om formålet med forretningsforbindelsen og det tilsigtede omfang heraf.
- c) Overvågning af kundetransaktioner.
- d) Opmærksomhedspligt.
- e) Undersøgelsespligt.
- f) Underretningspligt.
- g) Opbevaringspligt.

Det forudsættes i henhold til lovforslaget, at virksomheden eller personen omfattet af loven forud for indgåelsen af aftalen sikrer sig, at leverandøren har den evne og kapacitet, der er nødvendig for at varetage de outsourcete opgaver på en tilfredsstillende måde, samt sikrer sig, at leverandøren har de tilladelser, det måtte være forudsat for, at leverandøren kan påtage sig opgaven. Herudover skal personen eller virksomheden omfattet af loven under aftalens løbetid føre løbende kontrol med, at leverandøren lever op til forpligtelserne, og på baggrund heraf løbende vurdere forsvarligheden af outsourcingaftalen. Forsvarligheden skal vurderes ud fra de krav, som påhviler den outsourcende virksomhed i henhold til hvidvaskloven.

Der er ikke krav om, at leverandøren skal være omfattet af den kreds af tredjemænd, som er beskrevet i hvidvasklovens § 17. Leverandøren kan være en forhandler af varer, hvor køberen tilbydes finansiering hos virksomheden omfattet af loven. Leverandøren påtager sig da kontraktmæssigt over for virksomheden, at forestå legitimationsproceduren ved at indhente oplysninger og legitimation, som da stilles til rådighed for den outsourcende virksomhed.

Det foreslås præciseret i *stk. 2*, at den outsourcende virksomhed fortsat har det fulde ansvar for, at gældende regler overholdes. Hermed menes såvel hvidvaskloven som anden relevant lovgivning, herunder EU's forordninger på hvidvaskområdet, persondataloven m.v.

Til nr. 17 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 19, stk. 2, nr. 3)

Ændringen af § 19, *stk. 2, nr. 3*, foreslås for at præcisere, at der med pengeinstitut menes et pengeinstitut her i landet eller tilsvarende institutter i et andet land inden for EU/EØS eller et tredjeland, der er underlagt krav om bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, som svarer til kravene i hvidvaskloven, og der føres kontrol med overholdelsen af disse krav. Det sidste led vedrører kun tredjelande. Finanstilsynet forventes løbende at offentliggøre en liste over tredjelande, der anses at opfylde disse krav. Hvis den yderligere foranstaltning, som foretages i § 19, *stk. 2*, skal sikre, at kunden er den, som kunden udgiver sig for at være, skal pengeinstituttet overholde krav om bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, som svarer til kravene i hvidvaskloven.

Til nr. 18 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 19, stk. 3)

§ 19, stk. 3, i hvidvaskloven vedrører grænseoverskridende korrespondentbankforbindelser. Ved lov om betalingstjenester, som trådte i kraft den 1. november 2009, og som gennemførte EU's direktiv om betalingstjenester i det indre marked (2007/64/EF), etableredes en ny instituttype, betalingsinstituttet. Da betalingsinstitutter også anvender korrespondentbankforbindelser, bør lovens krav i relation til forbindelser hermed også gælde for disse institutter.

Til nr. 19 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 19, stk. 3, nr. 1.)

Ændringen af § 19, stk. 3, nr. 1, i hvidvaskloven foreslås med henblik på opfyldelse af konkrete anbefalinger til Danmark i IMF's evalueringsrapport godkendt af FATF i juni 2006 i relation til FATF's anbefaling R.7 og FATF's opfølgingsrapport om Danmark fra oktober 2010. I opfølgingsrapporten er det påpeget, at de gældende bestemmelser om grænseoverskridende korrespondentbankforbindelser i hvidvaskloven skal indeholde krav om, at virksomheder eller personer omfattet af loven skal indhente tilstrækkelige offentligt tilgængelige oplysninger om, hvorvidt korrespondentbankforbindelsen er omfattet af en myndighedsundersøgelse eller tidligere har modtaget sanktioner fra offentlige myndigheder for overtrædelse af regler om bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Derfor udvides kravet i § 19, stk. 3, nr. 1, til også at omfatte disse krav.

Til nr. 20 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 19, stk. 3, nr. 2.)

Ændringen af § 19, stk. 3, nr. 2, i hvidvaskloven foreslås med henblik på opfyldelse af konkrete anbefalinger til Danmark i IMF's evalueringsrapport godkendt af FATF i juni 2006 i relation til FATF's anbefaling R.7 og FATF's opfølgingsrapport om Danmark fra oktober 2010. I opfølgingsrapporten er det påpeget, at der skal indhentes tilstrækkelige oplysninger til at fastslå, om det pågældende institut har effektive kontrolprocedurer med henblik på overholdelse af regler om bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Bestemmelsens ordlyd indebærer i den nuværende lov, at det skal vurderes om modparten kontrollerer, at der ikke foregår hvidvask eller finansiering af terrorisme. Bestemmelsen skærpes med forslaget således, at der nu skal indhentes tilstrækkelige oplysninger til at man kan fastslå dette.

Til nr. 21 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 19, stk. 3, nr. 3)

Den nuværende § 19, stk. 3, nr. 3, kan forekomme uklar, i forhold til hvad den øverste daglige ledelse skal godkende. Det præciseres derfor med forslaget til nr. 3, at den øverste daglige ledelse skal godkende etableringen af forbindelsen til korrespondentbanken.

Til nr. 22 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 19, stk. 6)

Der henvises til bemærkningerne til § 19, stk. 3.

Til nr. 23 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 21, stk. 1)

Det foreslås præciseret i § 21, stk. 1, i hvidvaskloven, at fritagelsen for opfyldelse af legitimationskravene kun omfatter § 12, stk. 1-4, og § 15. Der henvises ikke til § 12, stk. 5, idet kundeforholdet løbende skal overvåges, uanset at kunden er omfattet af bestemmelsen om undtagelse fra identifikation og legitimation. Hvis

der er mistanke om, at en transaktion har tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme, skal der altid kræves tilstrækkelig legitimation, ligesom transaktionen må undersøges nærmere med henblik på afklaring af, om der skal ske indberetning til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet.

Bestemmelsen fritager for legitimationskravene i loven, hvis kunden udøver den i § 1, stk. 1, nr. 1-8 nævnte virksomhed med hjemsted i EU/EØS eller et tredjeland, der kan sidestilles hermed. Fritagelsen omfatter legitimationskravene i § 12, stk. 1-4 og § 15. Der er i EU's Committee on the Prevention of Money Laundering and Terrorist Financing, en ekspertkomité med repræsentanter for Unionens medlemslande, enighed om at fortolke det bagvedliggende 3. hvidvaskdirektiv således, at reglerne i 3. hvidvaskdirektiv om "simplified due diligence" ikke skal fritage for den skærpede pligt til at kræve legitimation, hvis der i det konkrete kundeforhold må antages at være forhøjet risiko for hvidvask eller terrorfinansiering, jf. § 19 stk. 1. I tilfælde omfattet af § 19, stk. 1, hvor der konkret må antages at være forhøjet risiko for hvidvask eller finansiering af terrorisme, skal virksomheder og personer omfattet af loven kræve legitimation, uanset om kunden er en af de nævnte institutter.

Det foreslås, at henvisningen i § 21, stk. 1, nr. 1, til § 1, stk. 1, nr. 9 (udenlandske virksomheder), udgår. En filial af en udenlandsk virksomhed kan i denne sammenhæng betragtes som er del af virksomheden, uanset om filialen er hjemmehørende her i landet eller i udlandet. For filialer af udenlandske virksomheder vil herefter gælde, at legitimation kan undlades, hvis virksomheden har hjemsted i EU/EØS eller et tredjeland, der kan sidestilles hermed.

Den gældende henvisning til nr. 10 er ikke relevant, da de heri nævnte foreninger ikke optræder på egne vegne, men administreres af investeringsforvaltningsselskaber omtalt i § 1, stk. 1, nr. 4. Derfor fjernes henvisningen.

Det foreslås, at henvisningen til § 1, stk. 1, nr. 11, udgår, således at kunder, der er valutavekslingsvirksomheder, ikke undtages fra de almindelige legitimationsregler. Baggrunden herfor er, at valutavekslingsvirksomhed generelt vurderes at være forbundet med relativ høj risiko for hvidvask og finansiering af terrorisme, samt at valutavirksomhed modsat de andre virksomhedstyper, der er omfattet af undtagelsesbestemmelsen, kun kræver registrering efter hvidvaskloven, men ikke er underlagt egentlig godkendelsesprocedure i henhold til anden finansiel lovgivning. Herved sidestilles valutavekslingsvirksomheder med virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 12, der heller ikke er underlagt en egentlig godkendelsesprocedure.

Til nr. 24 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 23, stk. 1)

Den foreslåede bestemmelse i § 23, stk. 1, i hvidvaskloven vedrører krav til opbevaring af identitetsoplysninger m.v. Den gældende bestemmelse er uklar og kan give anledning til fortolkningstvív. Med den foreslåede ændring præciseres det, at det ikke kun er identitetsoplysninger, der skal opbevares i 5 år, men også oplysninger om den legitimation, som er tilvejebragt for at kontrollere, at identitetsoplysningerne er korrekte. Virksomheden eller personen omfattet af loven skal kunne godtgøre over for tilsynsvirksomheden, at der har været forelagt tilstrækkelig legitimation. Det følger allerede af § 23, stk. 1, at der er mulighed for, men ikke er krav om, at der skal tages kopi af legitimationsdokumenterne. Hvis der ikke tages kopier, må der foretages notater, f.eks. om at der er forevist pas og at pasnummer er noteret.

Til nr. 25 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 25, stk. 1, 2. pkt.)

§ 25, stk. 1, 2. pkt., i hvidvaskloven indeholder en bestemmelse om, at de af loven omfattede virksomheder og personer skal udarbejde tilstrækkelige skriftlige interne regler om kundelegitimation, opmærksomheds-, undersøgelses- og noteringspligt, indberetning, opbevaring af registreringer, intern kontrol, risikovurdering, risikostyring, ledelseskontrol og kommunikation samt uddannelses- og instruktionsprogrammer for medarbejderne for at forebygge og forhindre hvidvask og terrorfinansiering. Der er behov for at udvide kravet om skriftlige interne regler til også at omfatte gældende EU forordninger på hvidvaskområdet, som supplerer hvidvaskloven. Dette omfatter Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1781/2006 om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler, samt forordningen vedrørende finansielle sanktioner.

Til nr. 26 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 31, stk. 2, 2. pkt.)

Bestemmelsen i § 31, stk. 2, 2. pkt., i hvidvaskloven foreslås ændret, således at de er ens i henvisningen til straffeloven. Bestemmelserne vedrører henholdsvis Erhvervs- og Selskabsstyrelsens og Finanstilsynets mulighed for at nægte at registrere eller afregistrere en virksomhed eller person, hvis denne er dømt for et strafbart forhold. Henvisningerne til straffelovens § 78 bør være ens.

Til nr. 27 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 31, stk. 4)

Det foreslås med § 31, stk. 4, i hvidvaskloven, at virksomheder og personer, der i henhold til loven skal registreres som betingelse for at kunne udøve virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 11 og 18 (under tilsyn af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen) skal kunne afregistreres af tilsynsmyndigheden, hvis virksomheden eller personen ikke overholder væsentlige bestemmelser i hvidvaskloven. Det skal dog være en forudsætning, at det udviste forhold begrunder en væsentligt forhøjet risiko for, at virksomheden eller personen kan blive misbrugt til hvidvask eller finansiering af terrorisme. Afregistrering vil indebære, at virksomheden eller personen ikke er berettiget til at udøve den pågældende virksomhed. Forslaget om afregistrering ved manglende overholdelse af væsentlige bestemmelser indføres, da det ikke bør være muligt at blive registreret, hvis man ikke overholder hvidvaskloven.

Til nr. 28 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 34, stk. 3 og 4)

Bestemmelsen i § 34, stk. 3 og 4, i hvidvaskloven foreslås ændret, således at de er ens i henvisningen til straffeloven. Bestemmelserne vedrører henholdsvis Erhvervs- og Selskabsstyrelsens og Finanstilsynets mulighed for at nægte at registrere eller afregistrere en virksomhed eller person, hvis denne er dømt for et strafbart forhold. Henvisningerne til straffelovens § 78 bør være ens.

Til nr. 29 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 34, stk. 5)

Det foreslås med ændringen af § 34, stk. 5, i hvidvaskloven at virksomheder og personer, der i henhold til loven skal registreres som betingelse for at kunne udøve virksomhed omfattet af § 1, stk. 1, nr. 12, jf. bilag 1, (under tilsyn af Finanstilsynet), skal kunne afregistreres af tilsynsmyndigheden, hvis virksomheden eller personen ikke overholder væsentlige bestemmelser i hvidvaskloven. Det skal dog være en forudsætning, at det udviste forhold begrunder en væsentligt forhøjet risiko for, at virksomheden eller personen kan blive misbrugt til hvidvask eller finansiering af terrorisme. Afregistrering vil indebære, at virksomheden eller personen ikke er berettiget til at udøve den pågældende virksomhed. Forslaget om afregistrering ved manglende

overholdelse af væsentlige bestemmelser indføres, da det ikke bør ikke være muligt at blive registreret, hvis man ikke overholder hvidvaskloven.

Til nr. 30 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 34, stk. 9)

I henhold til § 34, stk. 1, fører Finanstilsynet tilsyn med virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 12 ("Øvrige virksomheder og personer, der erhvervsmæssigt udøver en eller flere af de i bilag 1 nævnte aktiviteter") og filialer af udenlandske virksomheder, der driver sådan virksomhed.

Imidlertid forudsætter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (2007/64/EF) af 13. december 2007 om betalingstjenester i det indre marked, og direktiv (2009/110/EF) om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge, som er gennemført i Danmark ved lov om betalingstjenester og elektroniske penge, at hjemlandstilsynet med betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, også omfatter disse virksomheders filialer og agenter i andre EU/EØS medlemsstater. Betalingstjenestedirektivet har detaljerede regler om samarbejde mellem tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i værtslandet om tilsyn med filialer og agenter i værtslandet, men beføjelserne til at meddele og inddrage tilladelser m.v. henhører under hjemlandsmyndighedens kompetence. Det foreslås derfor i overensstemmelse hermed, at det i bestemmelsen præciseres, at Finanstilsynets tilsyn med filialer og agenter af betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter med hjemsted i et andet EU/EØS land udøves i samarbejde med tilsynsmyndigheden i instituttets hjemland.

Til nr. 31 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme § 37, stk. 8)

Forslaget svarer til bestemmelsen i § 373, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed. Forældelsesfristen på 5 år i stk. 8 er en forlængelse af fristen i forhold til den almindelige regel på 2 år, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1. Den forlængede forældelsesfrist er begrundet i, at en række overtrædelser først opdages ved undersøgelser i virksomheden. Da Finanstilsynets undersøgelser ofte sker med mere end 2 års interval, kan der være indtruffet forældelse ved opdagelsen af disse overtrædelser. Endvidere vil forslaget medføre forældelsesfristen i hvidvaskloven og lov om finansiel virksomhed er den samme, således at finansielle virksomheder er omfattet af samme forældelsesfrist i begge love, hvilket er hensigtsmæssigt da nogle overtrædelser kan være en overtrædelse af både hvidvaskloven og lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 32 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme bilag 1, nr. 4)

Lov om betalingstjenester og elektroniske penge fastsætter, at udbydere af betalingstjenester skal have tilladelse til at udøve de af loven omhandlede betalingstjenester. Disse virksomheder og personer bør ikke være omfattet af det særlige registreringskrav i § 34, stk. 2, og skal derfor udgå af *bilag 1*, som § 1, stk. 1, nr. 12 henviser til. Der henvises til lovforslagets nr. 1.

I henhold til § 4, nr. 3, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge finder loven ikke anvendelse på "Erhvervsmæssig fysisk pengetransport". Da det ikke har været tilsigtet at ændre hvidvasklovens anvendelsesområde for så vidt angår erhvervsmæssig fysisk pengetransport, foreslås det præciseret med en tilføjelse herom i bilag 1, nr. 4. Fysisk pengetransport omfatter bl.a. de tilfælde, hvor en kurer transporterer penge fra et sted til et andet (f.eks. en virksomheds daglige omsætning fra virksomheden til dennes bank).

Til nr. 33 (lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme bilag 1, nr. 5)

Den nuværende formulering af *bilag 1, nr. 5*, er uklar, idet lovgivningen ikke længere anvender udtrykket ”betalingsmidler”. Angivelsen i parentes (kreditkort, rejsechecks, bankveksler) er ikke udtømmende, idet ”betalingsmidler” må forstås i overensstemmelse med fortolkningen i dagældende lov om betalingsmidler. Udstedelse af og indløsning af betalingskort, herunder kreditkort, er nu betalingstjenester, der med lovforslagets nr. 1 bliver omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 7. Den tidligere definition af betalingsmidler omfattede også instrumenter, der i dag i lov om betalingstjenester betegnes som ”betalingssurrogater”. Disse instrumenter omfatter følgende elektroniske systemer, i det omfang de kan benyttes til at erhverve varer eller tjenesteydelser, uden at det udgør en betalingstjeneste:

- Kort og andre fysiske legitimationsmidler, som er knyttet til bestemte brugere, og som er beregnet til elektronisk aflæsning.
- Koder og biometriske værdier, som er beregnet til at legitimere brugeren.
- Elektronisk registrerede fordringer, som udsteder er forpligtet til at indfri på brugers foranledning.
- Såkaldt forudbetalte betalingssurrogater, f.eks. anonyme elektroniske rejsekort.

Det er imidlertid ikke et krav i henhold til EU’s 3. hvidvaskdirektiv, at ”betalingssurrogater” skal være omfattet af kravene i hvidvaskloven, og det vurderes på baggrund heraf og i øvrigt ud fra en risikovurdering, at disse ikke skal omfattes.

Tilbage bliver herefter udstedelse og administration af rejsechecks, bankveksler og lignende, der er karakteriseret ved at repræsentere en fordring på udstederen, som kan anvendes som betalingsmiddel i forhold til tredjemand, uden at der er tale om elektroniske penge, idet selve betalingen finder sted ved dokumentløs clearing mellem udstederne.

Til § 5

Til nr. 1 (lov om firmapensionskasser § 66 b, stk. 2, nr. 2.)

Formålet med den foreslåede ændring af § 66 b, stk. 2, nr. 2, i lov om firmapensionskasser er primært at rette op på en uhensigtsmæssig ændring af partsbegrebet, som blev vedtaget med lov nr. 523 af 6. juni 2007. Desuden bliver partsbegrebet bragt bedre i overensstemmelse med § 355 i lov om finansiel virksomhed, der ikke tilkender forsikringstagere i forsikringsselskaber og medlemmer af tværgående pensionskasser partsstatus.

Udgangspunktet er i medfør af den gældende § 66 b, stk. 1, at alene den firmapensionskasse, som Finanstilsynets afgørelse vedrører, er part i forholdet til Finanstilsynet. I en række tilfælde kan en anden end pensionskassen imidlertid tillige være part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. Det gælder eksempelvis i visse tilfælde et medlem af en pensionskasse, jf. § 66 b, stk. 2, nr. 2.

§ 66 b, stk. 2, nr. 2, er imidlertid i 2007 blevet formuleret, så den fejlagtigt kan opfattes som værende mere vidtgående end tilsigtet.

Partsbegrebet blev indført i § 66 b i lov om tilsyn med firmapensionskasser med lov nr. 1055 af 23. december 1998. Det skete på baggrund af ”Eneudredning om tavshedspligt og partsbegreb i den finansielle tilsynslovgivning”, som efter Folketingets ønske blev udarbejdet i 1996 af daværende advokat, dr. jur. Jan Schans Christensen og efter drøftelser mellem eneudrederen, Finanstilsynet, repræsentanter fra den finansielle sektor samt Økonomiministeriet. § 66 b, stk. 2, nr. 2, blev herefter vedtaget med denne ordlyd:

”Stk. 2. I nedenstående tilfælde anses en anden end pensionskassen tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:

... (...) ...

2) Den, der uanset bestemmelsen i § 9 mener at have et krav, der er grundet i pensionsløftet, jf. § 9.”

Samtidig blev der indført en bestemmelse i § 66 b, stk. 4, om, at Finanstilsynet i visse tilfælde kunne tilkende partsbeføjelser til andre fysiske eller juridiske personer i sager om god pensionskassepraksis. Stk. 4 blev ophævet i 2008 ved indførelsen af regler om offentliggørelse af sådanne afgørelser.

§ 9 indeholdt regler om forældelse af krav, der var grundede i pensionsløfter. § 9 svarede til den tidligere gældende § 29 i lov om forsikringsaftaler. I henhold til bemærkningerne i lov nr. 1055 til § 66 b, stk. 2, nr. 2, var det alene hensigten med bestemmelsen, at det ”synes rimeligt at give partsstatus til personer, der over for Finanstilsynet rejser spørgsmål om eventuel forældelse af sådanne krav.”

I forbindelse med reformen af forældelsesloven blev § 9 imidlertid ophævet ved lov nr. 523 af 6. juni 2007. Der eksisterer herefter ingen særregler om forældelse i lov om tilsyn med firmapensionskasser.

Under Folketingets behandling af lov nr. 523 blev der foreslået en konsekvensrettelse af § 66 b, stk. 2, nr. 2. Bestemmelsen blev vedtaget med denne ordlyd:

”2) Den, der mener at have et krav, der er begrundet i pensionsløftet.”

Bestemmelsen kan herefter fejlagtigt fortolkes, som om et medlem af en firmapensionskasse altid er part overfor Finanstilsynet i en sag, der vedrører pensionsløftet, hvilket kan være tilfældet i mange sager. Det har imidlertid ikke været hensigten med ændringen i 2007.

Dette er tillige fastslået af Erhvervsankenævnet i kendelse af 28. august 2009. Sagen var indbragt af et medlem af en firmapensionskasse, der klagede over Finanstilsynets afslag på at give partsstatus og dermed aktindsigt i en afgørelse truffet over for firmapensionskassen. Erhvervsankenævnet udtalte bl.a.:

”Da bestemmelsen blev indsat i 1998 var formålet at give et medlem af en pensionskasse partsstatus i de tilfælde, hvor pensionskassemedlemmets krav har relation til forældelsesspørgsmålet.

Der er ikke i forarbejderne til lovændringen i 2007 (lov nr. 523 af 6. juni 2007 om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.)), hvor henvisningen til § 9 i lov om tilsyn med firmapensionskasser udgik, holdepunkter for at antage, at der dermed skulle ske en udvidelse af partsbegrebet eller tilsigtet en anden indholdsmæssig ændring af bestemmelsen.

Da K's krav ikke vedrører forældelse, kan han ikke anses som part i firmapensionskasselovens forstand.”

Som nævnt fremgår reglerne om forældelse ikke længere af Finanstilsynets lovgivning. En bestemmelse, hvorefter et medlem af en firmapensionskasse er part, hvis han over for Finanstilsynet rejser spørgsmål om eventuel forældelse af et krav grundet i pensionsløftet, vil derfor være uden reelt indhold.

Det foreslås derfor at lade § 66 b, stk. 2, nr. 2, udgå helt. Herefter kan et medlem af en firmapensionskasse ikke være part i Finanstilsynets afgørelse.

Som konsekvens heraf ændres § 66 b, stk. 2, nr. 3-4 til § 66 b, stk. 2, nr. 2-3.

Til § 6

Til nr. 1 (lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. § 3, stk. 2)

Med den foreslåede ændring af § 3, stk. 2, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer ændres den maksimale løbetid fra 35 år til 40 år for lån til alment boligbyggeri, ungdomsboliger og private andelsboliger, såfremt långivningen sker på grundlag af tilsagn om støtte efter lov om almene boliger samt støttede private andelsboliger m.v. Ændringen er en konsekvens af, at løbetiden er ændret tilsvarende i § 118, stk. 4, lov om almene boliger m.v.

Til § 7

Til nr. 1 (lov om en garantifond for indskydere og investorer § 2, stk. 2)

Med lov nr. 619 af 14. juni 2011 indførtes mulighed for en såkaldt medgiftsordning for nødlidende pengeinstitutter. I den forbindelse nyaffattedes § 2 i lov om en garantifond for indskydere og investorer. I den forbindelse henvises der i stk. 2 til, at Fonden ikke kan træffe beslutning om at medvirke til en afvikling af instituttet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstitutts aktie-, garanti- eller andelskapital og anden efterstillet kapital under henvisning til §§ 132 og 136 i lov om finansiel virksomhed. §§ 132 og 136 i lov om finansiel virksomhed er imidlertid ophævet med virkning fra 1. juli 2011 i lov nr. 1556 af 21. december 2010, i forbindelse med, at reglerne om opgørelse af basiskapitalen er taget ud af lov om finansiel virksomhed og indsat i bekendtgørelse om opgørelse af basiskapital. Denne bekendtgørelse udstedes med hjemmel i § 128, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorfor henvisningen i § 2, stk. 2, i lov om en garantifond for indskydere og investorer ændres.

Til § 8

Lov om pengesedler i Grønland foreslås ophævet. Grønlands Landsstyre har rettet henvendelse til statsministeren med anmodning om ophævelse af lov om pengesedler i Grønland. Ophævelsen sker på baggrund af en redegørelse fra Naalakkersuisut til Inatsisartut om de samfundsmæssige konsekvenser af indførelsen af grønlandske pengesedler.

Penge- og valutaforhold er et rigsansliggende, der hører under de danske myndigheder.

Der eksisterer én valuta- og pengepolitik i riget. Ansvar for herfor er placeret hos Danmarks Nationalbank. Danmarks Nationalbank har på baggrund af henvendelsen fra Grønlands Landsstyre sat al arbejde med grønlandske pengesedler i bero.

Til § 9

Forslaget har til formål at indføre en hjemmel til at sætte en række bestemmelser i lov nr. 517 af 17. juni 2008 i kraft på Færøerne. Det skyldes, at der kun er hjemmel til at sætte en bestemmelse i en dansk lov i kraft ved anordning på Færøerne én gang. Ved en fejl er dele af § 10, som vedrører ændringer i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, i sin tid ikke sat i kraft på Færøerne. Den foreslåede bestemmelse vil gøre det muligt at udstede en kongelig anordning på Færøerne for de bestemmelser i lov nr. 517 af 17. juni 2008 som ikke er sat i kraft på Færøerne.

Til § 10

Det foreslås med *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2012.

Af forslaget til *stk. 2* fremgår dog, at de dele af loven der vedrører gennemførelsen af prospektdirektivet i lov om værdipapirhandel m.v. træder i kraft den 1. juli 2012.

Til § 11

Bestemmelsen vedrører lovforslagets territoriale afgrænsning. Det foreslås i *stk. 1*, at lovens §§1-5 og 7 som udgangspunkt ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog *stk. 2-4*. Det foreslås i *stk. 2*, at § 6 ikke gælder for Færøerne. Med *stk. 3* foreslås, at §§ 1-4 og 7 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Det foreslås i *stk. 4*, at § 5, ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de afvigelser, som de grønlandske forhold tilsiger. Det foreslås i *stk. 5*, at § 9, ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de færøske forhold tilsiger.